

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் சடங்குகள்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி)
பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சே.அ. கற்பகலில்லி

பதிவு எண்-1080/2014-15

நெறியாளர்

முனைவர். கரு.முருகன்,

தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி.

தேவகோட்டை.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசிய தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர
மதிப்பீட்டில் A+(CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது.

காரைக்குடி - 630 003

ஏப்ரல் - 2019

முனைவர். கரு. முருகன்,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நாள் :

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் சடங்குகள்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த் துறையில் முழு நேர முனைவர் பட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக சே.அ. கற்பகலில்லி தன் ஆய்வுக் காலத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்தி வழங்கியதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை எனவும் இவ்வாய்வேடு அவர் தம் சொந்த முயற்சியில் உருவானது எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்:

(முனைவர். கரு. முருகன்)

நாள்:

நெறியாளர்.

துறைத்தலைவர்

முதல்வர்

சே.அ. கற்பகலில்லி,
பதிவு எண்-1080/2014-15,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நாள் :

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் சடங்குகள்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த் துறையில் முனைவர்ப் பட்டத் தேர்வின் ஒரு பகுதியாக அளிக்கப் பெறும் இவ்வாய்வு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் எந்தப் பட்டத்திற்கும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

(சே.அ. கற்பகலில்லி)

ஆய்வாளர்.

உறுதிக் கையொப்பம்
முனைவர். கரு. முருகன்,
தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நன்றியுரை

அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகள் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த, முனைவர். ஜி. சேவியர், முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர்.அ.மாரிமுத்து அவர்களுக்கும் முதற்கண் என் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

என்னை ஆய்வு மாணவராக ஏற்று தலைப்பினைத் தெரிவு செய்து, தெளிவான விளக்கம் கொடுத்து, ஆய்வு ரீதியிலும், ஆசிரியர் என்கிற முறையிலும் ஆய்வுப் பணியில் ஊக்கம் தந்து நெறிப்படுத்திய பேராசிரியர் முனைவர். கரு.முருகன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வில் உதவிய தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்கள் பேரா.இரா.கண்ணதாசன், முனைவர்.மு.சு.கண்மணி, பேரா.வி.முத்தழகுகணேசன், முனைவர்.மு.ரெத்தினேஸ்வரி, பேரா.ச.இளங்கோ, பேரா.சு.காளிமுத்து, மற்றும் ஆங்கிலத்துறைப் பேராசிரியர் அருள்சாமி அனைவருக்கும் என் நன்றியினை சமர்ப்பிக்கின்றேன். எனது ஆய்வேடு சீரும் சிறப்புமாய் அமைய உதவி புரிந்த நூலகத்தாருக்கும் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

முனைவர் பட்டம் பெற வாய்ப்பளித்த காரைக்குடி மகரிஷி வித்யா மெட்ரிக் மேல்நிலைப்பள்ளி முதல்வர் திரு.ஆர்.கே சேதுராமன், நிர்வாக இயக்குநர் திரு.சே. அஜய்யுத்தேஷ் அவர்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வளர்த்து ஆளாக்கி கல்வியால் மட்டுமே தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளமுடியும் என என்னை மேம்படுத்திய பெற்றோர் இ.சேவியர்அமல்ராஜ், க.ம. பசலிஸ்மேரி அவர்களுக்கும், இறைவன் அளித்த பெற்றோர் ஆகிய என் மாமா ஞா. அருள்சாமி, அத்தை ம.அமலோற்பவசீலி அவர்களுக்கும், என் வாழ்க்கையின் இணையர், என்

செயல்களின் முதல் பாராட்டுரையாளர், என் கணவர் பேராசிரியர் திரு.அ.ஜான்ரெத்தினம் அவர்களுக்கும், இறைவன் அளித்த அருட்கொடை என் பிள்ளைச் செல்வங்களான ஜோ. நிரோஷ், ஆண்டன் ரெமிஜியஸ், மற்றும் உடன் பிறந்த சே.அருள் இனிகோ, சே.ஜெயசெல்வன் அவர்களுக்கும், என் உடன் பணி புரியும் தமிழ்த்துறைத் தோழியர் அனைவருக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வேட்டினை உருவாக்கித்தந்த “விசுவல் சாப்ட் சொல்யூசன் கணிப்பொறி” நிறுவனத்தாருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
நற்.	-	நற்றிணை
தொல். பொருள்	-	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பதி.பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து பதிகம்
புறம்.	-	புறநானூறு
பொரு.	-	பொருநராற்றுப்படை
மது.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மேலது.	-	மேலே கூறிய நூல்

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	முன்னுரை	7-12
2.	இயல் -1 காலம்தோறும் சடங்குகள்	13 - 49
3.	இயல் - 2 பிறப்புச் சடங்குகள்	50 - 67
4.	இயல் - 3 திருமணச் சடங்குகள்	68 - 122
5.	இயல் - 4 வழிபாட்டுச் சடங்குகள்	123 - 192
6.	இயல் - 5 இறப்புச் சடங்குகள்	193 - 217
7.	முடிவுரை	218 - 224
8.	துணை நூற்பட்டியல்	225 - 230
9.	பின்னிணைப்பு	231 - 234

முன்னுரை

உலக மக்களின் தொன்மை தோற்றத்தை வெளிப்படுத்தவும் அடுத்த தலைமுறைக்கு உணர்த்தவும் இலக்கியமும் அவற்றின் ஆய்வுகளும் முதன்மை செய்கின்றன. இவ்வழியில் சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பண்பாடு, பாரம்பரியம் என அடுத்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்கிறது. இக்கூற்றினை மெய்ப்பிக்க சங்ககால இலக்கியத்தில் உள்ள சடங்குகள் வாயிலாகத் தற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஆய்வுகள் பரவலாக செய்யப்பட்டு வருகின்றன. தமிழர் மிகத் தொன்றுதொட்டு திணைநெறியில் வாழ்ந்துவந்துள்ள இடைவிடாத மரபுடையவர்கள். அந்த திணைமரபு வழியில் வாழ்வியல் சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் உள்ளடங்குவனவாகும். ஐந்து திணைக்கும் தனித்தனியான சிறப்புக் கூறுகளும் உண்டு. அவ்வைந்துமே பொதுவான கூறுகளும் உண்டு. இவ்விரண்டும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை என்றுள்ள வாழ்வியல் சார்ந்த சடங்குகள் தவிர, தொழில் சார்ந்த சடங்குகள் எனப் பல்வகையில் உணர்த்தி நின்றன. இச்சடங்குகள் குறித்த ஆய்வு அணுகுமுறையை இவ் ஆய்வேடு பொருண்மை கொண்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு அறிமுகம்

தமிழர்களும் தமிழர்கள் படைத்த இலக்கியங்களும் உலக அளவில் பரந்துபட்டுக் கிடக்கின்றன. இன்றைய நவீன காலத்தில் அறிவியல் சார்ந்த வாழ்க்கைக்கு மனிதன் தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டபோதும் தொன்மையாக உள்ள பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலாச்சாரம், நம்பிக்கைகள் இவற்றைத் தாங்கி இருக்கிற சடங்கு முறைகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். சங்க காலத்தில் இருந்து தமிழருடைய சடங்கு முறைகள் அறிவியலோடும் சமூகம் வளர்ந்திருக்கிற சூழலோடும் இயைந்த தன்மைக் கொண்டது. ஆகையால் "சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் சடங்குகள்" என்பது ஆய்வினுடைய தலைப்பாக அமையப் பெறுகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

மனித வாழ்வில் வாழ்வியல் சடங்குகள் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் தாயகம் கடந்து போனாலும் தங்களது சடங்கு என்ற பொருண்மையைத் தாங்கிச் செல்கின்றனர். அங்கும் அவற்றின் வழியே தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். இச்சூழலில் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட சடங்குகளோடு இன்றைய வாழ்வில் பின்பற்றப்படும் சடங்குகளை விரிவாக்கம் செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

மனிதனுடைய வாழ்வியலும் அவற்றோடு சார்ந்த ஒவ்வொரு அமைப்பும் மாற்றத்திற்கு உரியது ஆகும். இம்மாற்றத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சி, தொழில் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மனிதர்கள் வாழும் வாழ்க்கை முறைகளில் உணவு, உடை, பழக்கவழக்கம், பண்பாடு போன்றவற்றில் சிறுசிறு மாற்றம் ஏற்பட்டும் சிலவற்றில் மாற்றம் ஏற்படாமலும் பின்பற்றப்படும் சடங்கு முறைகள் இன்றும் வளர்ந்து இருக்கின்றன. இச்சங்ககால வாழ்வியல் சடங்குகளில் கடைப்பிடிக்கப்படும் சடங்கு முறைமைகள் இன்றைய சடங்கியலோடு இயைந்து இருக்கின்றனவா என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியம் என்பது எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் உள்ளடக்கியது ஆகும். இவற்றுள் சடங்குகள் என்கிற கருத்தியல் வெகுவாகவே பொதிந்துள்ளன. ஆனால் ஆய்வினுடைய எல்லை கருதி எட்டுத்தொகை நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் உள்ள சடங்குகள் மட்டும் ஆய்வினுடைய எல்லையாக அமையப்பெறுகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் தமிழர் சடங்குகள் மற்றும் இன்றைய நிலையில் தமிழக மக்களிடையே காணப்படுகின்றன. சடங்குகள், சாதி பழக்கவழக்கங்கள், தொழில் அடிப்படையில் விளக்கிக் கூறுவதால் விளக்கவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகின்றன. தமிழர் சடங்குகள் மனித சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் புதைந்து கிடக்கும் நம்பிக்கையை வெளிக்கொண்டுவரும் வகையில் அமைவதால் சமூகவியல் அணுகுமுறை கடைப்பிடிக்கப் படுகின்றன. தொகைநூல்களில் காணப்படும் சடங்குகளை இன்றைய தமிழர்களிடம் காணப்படும் சடங்குகளோடு ஒப்பீடு செய்வதால் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையும் கையாளப்படுகின்றன. மேலும், மனிதனின் வாழிடம், தொழில் சமூக அமைப்பு, பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அனைத்திலும் சடங்கு முறைகள் உள்ளன. எனவே, மானிடவியல் அணுகுமுறையும் இவ்வாய்வில் பின்பற்றப்படுகின்றன.

ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் தமிழர் சடங்குகள் மற்றும் இன்றைய நிலையில் தமிழக மக்களிடையே காணப்படும் சடங்குகள் ஒப்பீடு செய்யப்பட உள்ளன. கள ஆய்வின் வழி மக்கள் வழக்கில் காணப்படும் சடங்குகள் பற்றிய தரவுகளே இவ்வாய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. இவ்வாய்வு தொடர்பான திறனாய்வு நூல்கள், வரலாற்றுச் சான்றுகள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள் நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் போன்றவை துணைமைச் சான்றாதாரங்கள் ஆகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

முனைவர் க. காந்தி அவர்களின் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், சாமி. சிதம்பரனார் அவர்களின் தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களின் மந்திரமும் சடங்குகளும், முனைவர் நா. இராமச்சந்திரன் அவர்களின் துடியான சாமிகள், சிலம்பு நா. செல்வராசு அவர்களின் தொல் தமிழர் திருமண முறைகள், நா. வானமா மாலை அவர்களின் மக்களும் மரபுகளும் இவ்வாய்வேட்டின் ஆய்வு முன்னோடிகளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு முறை

இவ்வியலில் ஆய்வுத் தலைப்பும், விளக்கமும், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு முறை ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

1. காலந்தோறும் சடங்குகள்
2. பிறப்புச் சடங்குகள்
3. திருமணச் சடங்குகள்
4. வழிபாட்டுச் சடங்குகள்
5. இறப்புச் சடங்குகள்

இயல் 1. காலந்தோறும் சடங்குகள்

பண்டைய தமிழர்கள் இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கையை நடத்தினர். அவ்வாழ்க்கையை உழைப்பு அழகுபடுத்தியது. பண்டைய தமிழர்களிடம் பரந்த மனநிலையும் உயர்ந்த பண்புகளும் சிறந்து விளங்கின. அன்பும், அறமும், பண்பும் இரக்கமும் ஈதலும், விருந்தோம்பலும் அவர்களின் வளர்ச்சியைக் காட்டின. மனித வாழ்வை மையமாக வைத்து வாழ்ந்த சங்க காலச் சமுதாயத்தில் ஆடவருக்கு வீரமும், பெண்களுக்குக் கற்பும் நட்பா தரவும் அணிகளாக விளங்கின.

விளக்கேற்றுதல் சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு புனிதச் சடங்காக இருந்தது. புதுமனை புகுதல், திருமணம் ஆகியவற்றில் விளக்கேற்றுதல் முதல் சடங்காக இருந்தது. மாலையில் விளக்கேற்றி வழிபடும் வழக்கம் ஒரு சமூக வழக்கமாக விளங்கியது. எட்டுத்தொகை நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கின்ற வாழ்க்கை முறைகள் மற்றும் வாழ்வியல் சடங்குகள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து அதன் வரலாறு, நம்பிக்கை, அறிவியல் பூர்வமான உண்மைகள் ஆகியவற்றை ஆராய்வதாகும். தகவல் பெற்ற இடங்கள், தகவல் சேகரித்த காலம், தகவலாளியைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை, தகவல் திரட்ட கையாண்ட யுக்திகள் மற்றும் மக்கள் தொகை போன்றவை இவ்வியலில் விளக்கப்படுகின்றன.

இயல் 2. பிறப்புச் சடங்குகள்

மகப்பேற்றில் தூய்மைக் குறைவு எனக் கருதி தூய்மைப்படுத்தும் சடங்கு வழக்கிலிருந்தது. பெண் குழந்தைகள் பருவமடைவதையொட்டி நீராட்டும் சடங்கு பூப்புனித நீராட்டு எனப்பட்டது. சடங்குகள் அன்றாட வாழ்க்கையுடன் இணைந்து காணப்பட்டது. குழந்தை பிறந்த பின் செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் எவை என்பதை பிற நூற்செய்திகளோடும் இன்றைய தமிழர்களிடையே காணப்படும் சடங்குகளோடும் ஒப்பிட்டு விரிவாக இவ்வியலில் விளக்கப்படுகின்றன.

இயல் 3. திருமணச் சடங்குகள்

சங்க காலச் சமுதாய வாழ்க்கை அக வாழ்க்கை, புற வாழ்க்கை என பகுக்கப்பட்டிருந்தது. அக வாழ்வில் காதலும், இல்லறமும் சிறப்பிடம் பெற்றன. புற வாழ்வில் வீரமும், கொடையும் சிறப்பிடம் பெற்றன. சங்கம் மருவிய காலத்தில் திருமணமான பெண்களிடம் தாலி அணியும் சடங்கு இருந்தது. அதேபோல், திருமணச் சடங்கில் புரோகிதர் மறை ஓதுதல், தீவலம் வருதல் போன்ற ஆரிய மரபுகள் இருந்தன. சங்க காலத்தில் திருமணம் இரு வழிகளில் நடந்தது. இதில் களவு கற்பாக மலர்வது ஒரு வகை, களவின்றி தலைவியின் பெற்றோர் கொடுக்க மணம் முடித்துக் கொள்வது மற்றொரு வகை. திருமண முறை, திருமணத்தில் தாலி, திருமணத்தில் ஆரிய சடங்குகள், மற்றும் திருமண வாழ்வின் குறிக்கோள் போன்றவை சங்க இலக்கியங்களிலும் இன்றைய தமிழர் வாழ்விலும் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை இவ்வியல் விரிவாக விளக்குகின்றன.

இயல் 4. வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

தமிழர் வாழ்வியலோடு சடங்குகள் சங்கிலித் தொடர்ராய்ப் பிணைந்துள்ளன. இவற்றில் மக்களின் வழிபாடு முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. சங்க காலத்தில் திணைதோறும் தெய்வ வழிபாடு மாறுபடுகிறது. இவ்வியலில் திணை, தெய்வ வழிபாடு மற்றும் சடங்குகள் விரிவாக விளக்கப் பெறுகின்றன.

இயல் 5. இறப்புச் சடங்குகள்

மனிதன் இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்த பின் பின்பற்றப்படும் சடங்குகள் தொடர்பான தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டு அவையனைத்தும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டு சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட சடங்குகளோடு ஒப்பிடப்பட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இலக்கியம் படைக்கும் போது அவர்களின் மன இயல்பைத் துணிந்து ஆராய்ந்து மனித மனத்தின் செயல்பாடுகளை மனதுக்குக் கடத்தும் இவர்களின் ஆய்வுக் களங்களையும் இவ்வியல் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இதோடு இத்தகைய அணுகுமுறையில் நிகழ்த்த வேண்டிய ஏனைய ஆய்வுக் களங்களையும் இவ்வியல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஒவ்வொரு இயலிலும் விளக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை தொகுத்து தொகுப்புரையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்து இயல்களிலும் ஆய்வு மேற்கொண்டு பெறப்பட்ட மெய்மைகளை ஆய்வு முடிவுகளாக முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் இறுதியில் ஆய்விற்குத் துணை நின்ற நூல்கள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள், கருத்தரங்குகள் மற்றும் மாநாட்டுக் கட்டுரைகள் அகரவரிசையில் வரிசைப் படுத்தப்பட்டு துணை நூற்பட்டியலாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பின் இணைப்பில் தமிழர் சடங்குகளின் பட்டியல், தகவலாளியின் பட்டியல், பேட்டி ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் -1

காலம்தோறும் சடங்குகள்

உலக மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை வேறுபடுத்தியும் பக்குவப்படுத்தியும் வெளிப்படுத்துகிற கூறுகளில் ஒன்றாகச் சடங்கு அமைகின்றது. இது நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை முதன்மையாகக் கொண்டு பண்பாடு என்கிற கூற்றால் அழைக்கப்படுகிறது. தனி மனிதனின் கூறாகவும், ஒருங்கிணைந்த மக்களின் நம்பிக்கை, லட்சியங்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகிறது. "சடங்கு என்பதற்குக் கிரியை, செய்முறை என்று கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ்மொழி அகராதி கூறுகின்றது. ஆனால், சடங்கு என்பது சாஸ்திர விதிப்படி அனுஷ்டிக்கும் கிரியை என்று தமிழ் பேரகராதி குறிப்பிடுகின்றது. சடங்கு என்ற சொல்லிற்கு ஆங்கில அகராதி பொது வழிபாட்டின் சமயம் சார்ந்த செயல்பாடுகள் என்று பொருள் கூறுகின்றது. சடங்கு என்பது சமயம் சார்ந்த இயல்பான செயல்பாடுகள் என்று ஆக்ஸ்போர்ட் ஆங்கில அகராதி குறிப்பிடுகின்றது"¹.

பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம் மலையிலும் மலைசார்ந்த காடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்தனர். தன்னுடைய வாழ்க்கைத் தேவைக்காக இயற்கை வளங்களில் இருந்து பெறப்பட்டவற்றை உணவுகளாகவும் இயற்கை மறைவுகளை உறைவிடமாகவும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இந்த இரண்டிற்கும் தடை ஏற்படுகின்ற பொழுது இயற்கைக்கு அப்பால் ஏதோ ஒரு சக்தி இவற்றைத் தடுக்கிறது என்கிற மன நிலையைக் கருத்தில் கொண்டனர். இதனைப் போக்கும் பொருட்டே சடங்குகள் உருவாக்கம் பெற்றது எனலாம்.

"வேட்டையாடி உணவு ஈட்டும் சமுதாய மக்கள் வேட்டையில் கிடைக்கும் விலங்கின் உருவத்தை வரைந்து அதனை ஈட்டியால் குத்துவது போன்ற கருத்துக்களை வரைந்தால் தமக்கு வேட்டையாடும் போது உணவு கிடைக்கும் என்று நம்பினர். இந்த நம்பிக்கையே சடங்கின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது"² என்கிறார் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர் கா.

¹ . புலவர் சி. சுவர்ணலதா, நாட்டுப்புறவியலில் வளமைச் சடங்குகள் ப.5.

² . கா. கிருஷ்ணசாமி, கொங்கு நாட்டுப்புற பாடல்கள் ப. 152

கிருஷ்ணசாமி. வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பாக வேடுவர்கள் தன் நம்பிக்கை நிலைத்து நிற்பதற்காக இச்சடங்கினை நிகழ்த்தியதாக உணர முடிகின்றது.

வேட்டையாடிய மக்கள் மலையையும் காட்டினையும் கடந்து தாவரவியல் பயன்பாட்டை அறிந்த பின்பு வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினர். இம்மருதநில வாழ்வியலிலும் குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் செய்தது போலச் சடங்கினை தொடரல் ஆயினர். சடங்குகளை மானுடவியலாளர்கள் பல்வேறு வகையில் வகைமைப்படுத்தினர். அவை நிகழ்த்தப்படும் காலம், இடம், சூழல், தேவை, நோக்கம் போன்ற முதன்மைக் காரணங்களைக் கொண்டு அவை வேறுபடுகின்றது என்கின்றனர்.

சடங்குகள் குறித்த சிந்தனைகள் அதனுடைய தன்மைகளையும் செயல்பாட்டினையும் காரண காரியம் கருதி பல்வேறு இனக்குழுக்களிடம் பல்வேறு நிலையாக இருந்து வருகிறது. சடங்கு என்பதைச் சம்பிரதாயம் என்றும், காலங்காலமாக பின்பற்றப்படும் நடைமுறை நிகழ்வு என்றும் குறிப்பிடலாம். தமிழ் லெக்சிகன் அகராதி சடங்கு என்பதற்கு பல்வேறு விளக்கம் தருகிறது. அவை, “1. Rite, Ceremony சாஸ்திர விதி பற்றியும் வழக்கம் பற்றியும் அனுஸ்டிக்குங் கிரியை, 2. Ceremony Performed at the pubescence of a girl முதற் பூப்புச் சடங்கு, 3. Nuptials, Consummation சாந்திக் கல்யாணம்”³ ஆகியவையாகும். சடங்குகள் மனிதனின் நம்பிக்கை அடிப்படையிலிருந்தே பிறக்கின்றன என்பதை “நம்பிக்கைகள் ஒருவகையில் கருத்து வடிவமாகவும், சடங்குகள் ஒருவகையில் செயல் வடிவமாகவும் விளங்குகின்றன. மனிதனின் நம்பிக்கையானது செயல் வடிவம் பெறுகையில், அது நிகழ்த்தப்படும் சடங்காக மாறுகின்றது.”⁴ என ந. முருகேச பாண்டியன் குறிப்பிடுகிறார்.

மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு சடங்குகள் இன்றளவும் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. தொடக்கக் காலத்தில் இயற்கையிலிருந்து சடங்குகளை உண்டாக்கிய மனிதன் பின்பு அவற்றை கடவுள் வழிபாட்டுடன் இணைத்து சமயச் சடங்குகளாக மாற்றிக் கொண்டான். இன்று சடங்குகள்

---

³ . VOL.iii., University Of Madras. 1982, ப. 1240

⁴ . மறுவாசிப்பில் செவ்வியல் இலக்கியப் படைப்புகள், 2016, ப. 58

அனைத்தும் சமயச் சார்புடையனவாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் தமிழர்தம் சடங்கு முறைகள் சமயச் சார்பற்றவை என்பதற்கு அந்நூல்களின் சமயச் சார்பின்மையே சான்றாகிறது. இதனால் தொல்காப்பியக் காலம் மற்றும் சங்க காலச் சடங்கு முறைகள் வாழ்வியல் நடைமுறைகளாக இருந்தனவையன்றி அவை சமயக் கொள்கைகளாக இருந்ததில்லை என்பது புலனாகிறது.

“சடங்கு என்பது சாத்திரமும் வழக்கம் பற்றிய முறையை நடத்தும் கிரியை முதற்பூப்புச் சடங்கு, சாந்திக் கலியாணம், குண்டுக் கட்டாய்க் கட்டும் மற்பிடிவகை”⁵ என விளக்கம் தருகிறது தமிழ் அகரமுதலி.

“Ritual – என்ற சொல்லுக்குச் சடங்குகள் சம்பந்தமான, பிரார்த்தனை, சடங்கு, சடங்குகளைக் குறிக்கும் புத்தகம் என்னும் பொருள்களை ஆங்கில அகராதி தருகிறது” எனக் குறிப்பிடும் க. இந்திரசித்து. “சமயக் குழுக்கள் நிர்ணயித்துள்ள நம்பிக்கை தொடர்பான நடத்தைகளும், பயிற்சிகளும் சமயச் சடங்குகள் என்று அழைக்கப்படும் என வில்லியம் எஃப். கென்கெல் சடங்குகள் என்பதற்கான வரையறையைக் குறிப்பிடுகிறார்”⁶ சடங்கு என்றவுடன் அது சமயம் சார்ந்தது என எண்ணிவிடக் கூடாது. ஏனெனில் நிறுவன மயமாக்கப்பட்ட எந்தவொரு சமயங்களும் இல்லாத சங்க காலத் தமிழர்களிடத்தே சடங்கு முறைகளைக் காணவியல்கிறது.

சடங்குகள் மனித வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாதனவாயின என்பதனை “மனித வாழ்க்கை பிறப்பு, கல்வி, திருமணம், பிள்ளைப்பேறு, மரணம் ஆகிய முக்கியமான பல கட்டங்களை உடையதாய் உருண்டோடிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கட்டங்களை எப்படி வரவேற்பது, எதிர்கொள்வது, பூர்த்தி செய்வது என ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பிலும் நெறிமுறைகளும் சடங்குகளும் காலப்போக்கில் வகுக்கப்பட்டுக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன”⁷ ஓ. ரா. ந. கிருஷ்ணன் தெளிவாக விளக்குகிறார். இதன் வழி தொடக்கக் காலம் முதலே

⁵. மு. சண்முகம்பிள்ளை. தொ. ஆ. தமிழ் – தமிழ் அகரமுதலி. ப. 415.

⁶. நாட்டுப்புறப் நாகரிகமும் பண்பாடும், 1998, ப. 171

⁷. பௌத்த வாழ்க்கை முறையும் சடங்குகளும், 2009, ப. 139

பழந்தமிழரிடத்தும் பல சடங்கு முறைகள் இருந்து வந்துள்ளதினை அறிய முடிகிறது.

சடங்கு என்பது கிரியை, மல்யுத்தத்தில் உள்ள ஒரு பிடி வகை சாஸ்திரப்படி அல்லது வழக்கம் காரணமாக மேற்கொள்ளும் புனித செயல், இயந்திர கதியில் இயங்கும் செயல் என்று நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகின்றது. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி 'சாஸ்திரம் விதிப்பதால் அல்லது வழக்கம் காரணமாக (பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்ற முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில்) பின்பற்றப்படும் மதம் சார்ந்த செயல்' என விளக்கம் தருகின்றது. மேலும் “சடங்கு என்பதற்குச் சடங்காக வினைச்சொல் (ஆக, ஆகி) வட்டார வழக்கு – பெண் பருவம் எய்துதல், வயதுக்கு வருதல், சடங்கு – பெயர்ச்சொல் சாஸ்திரம் விதிப்பதால் அல்லது வழக்கம் காரணமாக (பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்ற முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் மேற்கொள்ளும் புனிதச் செயல் சடங்கு கழி (வினைச்சொல்) வட்டார வழக்கு – பெண் பருவம் அடைந்ததை முன்னிட்டு நீராட்டுச் சடங்கு நடத்துதல்”⁸ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சடங்கு என்பதற்கு நர்மதாவின் தமிழ் அகராதியும், க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியும் ஒரே விளக்கத்தினைக் கொடுத்தாலும் க்ரியா அகராதி சடங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளாகப் பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிட்டு கூறுகின்றது. சடங்கு பற்றிய விளக்கத்தில் பால்ஸ் அகராதியானது, 1. பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம், பூப்பு, போன்றவற்றோடு தொடர்புபடுத்தி சாத்திர விதிகள் சார்ந்தோ வழக்கம் காரணமாகவோ பின்பற்றப்படும், பெரும்பான்மை அறிவியல் பார்வைக்கு முரணான வினைமுறை, கரணம். 2. மாறுதல் இன்றி, மனம் கொள்ளாமல் இயந்திரத் தன்மையில் செய்யப்படும் செயல் (சுதந்திர நாளை அவர்கள் ஒரு சடங்காகக் கொண்டாடுகிறார்கள்) என விளக்கம் தருகிறது.

வாழ்வியல் களஞ்சியமானது சடங்கு என்பதற்கு, 'முன்னோர் செய்த செயல்களைக் காரண காரிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடாமல் தாம் கண்டவாறே பின்பற்றுவதும், நிகழ்த்துவதும் சடங்கியல்முறை உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நாகரிகத்தின் உச்சியில் வாழ்பவர்களிடையிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன' என்று

---

⁸. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி. ப. 392

விளக்கமளிக்கின்றது. சடங்கு என்பது “கிரியை அல்லது மதத் தொடர்பான செய்கை”⁹ என்ற பொருளினைத் தருகிறது செந்தமிழ் அகராதி. சடங்கு என்பது பண்டைக்காலம் தொட்டு இருந்து வருகின்றது என்பதை அறிய முடிகிறது. சடங்கு என்பது பரிகாரமாகவும் தங்களது மனத் திருப்திக்காகவும் செய்யப்படும் ஒன்றாகும். மேலே கூறிய விளக்கங்களின் அடிப்படையில் மனிதனின் நம்பிக்கையினை உள்ளடக்கியதாகவும், அன்றாட வாழ்வியலில் அவனுக்கு ஏற்படும் செயல்களில் இருந்து தன்னை திருப்தி படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் சடங்கு பின்பற்றப்படுகிறது என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சடங்குகளின் நோக்கம்

புனிதத் தன்மையோடு மேற்கொள்ளப்படும் முறையான, மனிதன் செய்வதற்கு ஏற்ற செயல்களினை உள்ளடக்கியதே சடங்கு எனப்படும். சடங்குகள் அனைத்தும் புனிதத் தன்மையைப் பாதுகாக்கவும் அதற்குக் களங்கம் ஏற்படாமல் இருக்கவும் செய்யப்படுவதாகும். தீயவற்றில் இருந்து தனிமைப்படுத்தித் தூய்மையாக வைக்கவும் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. சடங்குகள் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் அஃது பெரும்பாலும் நன்மை பயப்பதால் அமைகின்றன. சமய நிகழ்வின் பொழுது மேற்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு சடங்கும் அதில் பங்கு பெறுவோர் அனைவரையும் ஒன்றுபடச் செய்கின்றது. ஒற்றுமையுடன் தங்களது சடங்கு முறையினை முறையாகச் செய்து வருகின்றனர். என்னதான் தங்களுக்குள் வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் அதனை மறந்து ஒன்றுகூடி செய்கின்றனர். கிராம தெய்வ வழிபாட்டின் பொழுது இதனை நாம் காணலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் உள்ள அனைவரின் ஒன்றுபட்ட மனத்தின் வெளிப்பாடே அச்சமூகத்தின் சமயம் ஆகும். தொன்மைச் சமயம் முதல் இன்றைய பெரும் சமயங்கள், கிளைச் சமயங்கள் வரை அனைத்திலும் இடம் பெறும் சடங்குகள் மக்களை இணக்கமுறச் செய்தல் கருத்து வேறுபாடுகளை மறையச் செய்தல் ஆகிய நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. கிராமங்களில் ஏற்பாடு செய்யப்படும் விழாக்கள் தெய்வ வழிபாட்டினை மட்டும் உள்ளடக்கியதல்ல மனிதனின் ஒற்றுமையினை வெளிப்படுத்துவதாகும். அல்லது ஒன்று கூடி வழிபடும்

⁹ . செந்தமிழ் அகராதி. ப. 376

முறையினை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். பண்பாடு என்பது சடங்குகளால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற ஒன்றாகும். நன்மை பயப்பதற்காகவே அமைக்கப்பட்டது. பண்பாடு என்பதே மனிதனின் வாழ்வியல் நெறியில் இருந்து வந்த ஒன்றாகும். மனிதன் தம் வாழ்வோடு தோற்றுவித்த அனைத்தும் பண்பாட்டினைச் சார்ந்ததாகும். சமயம் அல்லது மரபு வழியாக வந்த செயல்முறைகளின் தொகுப்பு சடங்குகளாகும். மக்களின் பயன்பாடு கருதிச் செய்யப்பட்டவையாகச் சடங்கு முறைகள் அமைகின்றன. அச்சடங்கு முறைகள் மக்களது வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்க இயலாதது ஆகும். மனிதனது பிறப்பு, வளர்ப்பு, திருமணம், போர் போன்ற அனைத்து நிலைகளிலும் சடங்குகள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறும். புறநானூற்றில் இறைவனுக்குச் செய்யும் சடங்கு முறைகள், கொற்றவை வழிபாடு, அந்தணர் வேள்வி செய்தல், அந்தணருக்கு அரசன் தாரை வார்த்தல், அடக்கம் செய்தல், இறுதிக்கடன் செய்தல், நடுகல் சடங்குகள், நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல், போர்ப்பறை கொட்டல், பலி இடல், போர்க்கருவிகளுக்குச் செய்யும் வழிபாடுகள் ஆகிய நிலைகளில் சடங்குமுறைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

மனித வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தும் பல்வேறு கூறுகளுள் நம்பிக்கை முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்புவரை மனித வாழ்க்கையில் நம்பிக்கைகள் தவிர்க்க முடியாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு, சமுதாயத்தால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. நம்பிக்கைகள் அச்சமுகத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பினையும் மரபுகளையும் வெளிப்படுத்தும் காரணிகளாக விளங்குகின்றன. வாழ்வியல் களஞ்சியமாக விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் நம்பிக்கைகளை வகைதொகைப் படுத்தி விளக்குவதாக அமைகின்றது.

நம்பிக்கை தோற்றம்

மனித மனத்தின் விழைவால் நம்பிக்கை தோன்றுகின்றது. நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் மனிதனின் அச்ச உணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகவே காணப்படுகின்றன. இயற்கையின் விளைவுகளை உணர இயலாதபோதும், மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றை படைத்துக் காரணம்

கற்பித்துக் கொள்கின்றது. அவையே நம்பிக்கைகளாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன. இந்த நம்பிக்கைகள் என்றைக்குத் தோன்றின என்று திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாத பழைமை கொண்டனவாகும். எனினும் மனிதன் இயற்கையின் மிகுந்த பாதிப்புக்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்த அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்கக்காலத்தில் நம்பிக்கைகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

நம்பிக்கை-சொற்பொருள் விளக்கம்

நம்பிக்கை என்பதனைச் சுட்டும் ஆங்கிலச் சொல் 'Belief' என்பதாகும். தமிழ்மொழியில் 'ஒன்றின்மேல் நம்பிக்கை வைத்தல்' என்று பொருள் தரும் சொல்லாக 'நம்பிக்கை' என்ற சொல்லாட்சி கையாளப்பட்டு வருகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் 'நம்பு' என்ற சொல் 'விருப்பம்' என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“நம்பு மேவு நசையா கும்மே”(தொல். சொல். நூ. 329)

என்ற நூற்பாவால் அறியலாம். இதன் படிநிலை வளர்ச்சியாக 'நம்பு' என்ற சொல் 'நம்பிக்கை' என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. நம்பு என்பது நம்பிக்கை வைத்தலைக் குறிக்கின்றது. ஆதலால் ஒன்றின்மேல் 'நம்பிக்கை', 'பற்று', 'விருப்பம்' கொள்ளுதலையே நம்பிக்கை என்று பழந்தமிழர் கருதினர். காலப்போக்கில் இச்சொல் நம்பிக்கையை மட்டும் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டு வந்துள்ளதை இன்றைய நடைமுறைமூலம் காணமுடிகின்றது.

வகைகள்

நம்பிக்கைகள் காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டவையாகும். காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கைகள் என்றும், சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ அல்லது காரணகாரியத் தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை என்றும் வகைப்படுத்துவர். ஒரு சமுதாயத்தின் நம்பிக்கை மற்றொரு சமுதாயத்தின் நோக்கில் மூடநம்பிக்கையாகத் தென்படலாம். அதேபோல் ஒரு சமுதாயத்தின் மூடநம்பிக்கை மற்றொரு சமுதாயத்தின்

நம்பிக்கையாகவும் அமையலாம். எனவே நம்பிக்கைகளை வகைப்படுத்தும் முறையில் காரண காரியத் தொடர்போடு நிறுவப்படுவன, நிறுவப்படாதன என இருவகையாகப் பகுத்துக் காண்பதே சிறந்ததாகும். அறிவு வளர்ச்சியின் காரணமாக அன்றைய சமுதாயத்தின் பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் இன்று மூடநம்பிக்கைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அதேபோல் மூடநம்பிக்கைகளாகக் கருதப்பட்டவை ஆய்வின் வாயிலாக நம்பிக்கைகளாகவும் மாறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

சடங்கினை மேலைநாட்டு ஆய்வாளர்கள் பொருண்மை குறித்து பல்வேறு வகைகளாகப் பகுப்புக்கள் செய்கின்றன. அவையாவன:

"ஹோவல் டாய் 1913ல் எழுதிய சமயத்தின் வரலாறு: ஓர் அறிமுகம் (ஆன் இன்டரொடக்ஷன் டு தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் ரிலிஜியன்) என்னும் நூலில் தொடர்புடைய சடங்குகளை ஓரினமாக்கி, சடங்குகளைச் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு நான்கு நிலைகளில் வகைப்படுத்தினார். இது முதல் அணுகுமுறையான செயல்பாட்டு நிலையில் கணக்கிடும் முறையாகும். உணர்வு சார்ந்தது, சமயப் பேரணி சார்ந்தது, அங்கப்பிரதட்சணம் சார்ந்தது, இவை போன்ற பிற சடங்குகள்.

சமயத்தின் வரலாறு: ஓர் அறிமுகம் (ஆன் இன்டரொடக்ஷன் டு தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் ரிலிஜியன்) என்னும் நூலில் தொடர்புடைய சடங்குகளை ஓரினமாக்கி, சடங்குகளைச் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு நான்கு நிலைகளில் வகைப்படுத்தினார். இது முதல் அணுகுமுறையான செயல்பாட்டு நிலையில் கணக்கிடும் முறையாகும். உணர்வு சார்ந்தது, சமயப் பேரணி சார்ந்தது, அங்கப்பிரதட்சணம் சார்ந்தது, இவை போன்ற பிற சடங்குகள்.

1. உடலில் வரைதல் கலை சார்ந்தது-நோய் நீக்குதல் சார்ந்தது:
உடலில் ஒப்பனை செய்து நோய் நீக்கும் சடங்குகள். குயவர்கள் செம்மண் கொண்டு உடலில் அக்கி எழுதி உடற்கட்டிகளை நீக்குதல் போன்றது.
2. பொருளியல்: வேட்டை, வேளாண் தொழில்களில்
மேற்கொள்ளப்படும் சடங்குகளும் மழை வருவித்தல் போன்ற சடங்குகளும்.

3. தீமை நீக்குதல்: தீய ஆவிகள் தொற்றிக் கொள்ளாமல் இருக்கவும், தொற்றிக் கொண்ட ஆவிகளால் ஏற்பட்டுள்ள தீமைகளை நீக்கவும் செய்யும் சடங்குகள்.

4. பூப்பு, ஏற்புச் சடங்கு: வயதுக்கு வரும் சடங்கும் சமூகத்திற்குள் ஓர் உறுப்பினராக அங்கீகரித்து அழைக்கும் சடங்குகளும்.

திருமணம், பிறப்பு, இறப்பு, எரித்தல், புதைத்தல், தூய்மைப்படுத்தல், தெய்வத்திற்கு நேர்ந்து விடுகின்ற திருநிலையாக்கும் நிலை, காலம்-பருவம் சார்ந்த சடங்குகள், இன்னும் பிற சடங்குகள் யாவும் இப்பட்டியலின் வரிசையில் இடம் பெறும்.

மேற்கூறிய சடங்குகளை விளக்கும் இயலுக்கடுத்துப் பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியில் மிகத் தொடக்கக் கட்டத்தில் ஒரு வழிபாட்டு மரபாக ஏற்பட்ட குலக்குறியம் குறித்தும் விலக்கு குறித்தும் தனிவகையினமாக விளக்குகிறார் டாய். இவர் எழுதிய இந்நூல் செயற்பாட்டியல் சார்ந்து மூன்று பகுதிகளாகக் கொடுத்தலும் அது பின்னாளில் ஏற்பட்ட கோட்பாட்டியல் சிந்தனைக்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது"¹⁰ என்கிறார்.

அந்தோணி வாலஸ் என்ற மேல்நாட்டு அறிஞர் "சடங்குகள் குறித்து பலர் ஆராய்ந்திருந்தாலும் வாலஸ் எழுதிய சமயம்: மானிடவியல் பார்வை (ரிலிஜியன்: ஆன் ஆந்த்ரோபாலஜிகல் வீவ், 1966) என்னும் நூலில் சடங்குகளை ஒரு புதிய முறையியலுடன் வகைப் படுத்தினார். இவர் சடங்குகளைப் பின்வரும் இரண்டு வகைகளாகப் பகுத்தார்.

1. தொழில்நுட்பச் சடங்குகள் (டெக்னிக்கல் ரிச்சவல்ஸ்)
2. கருத்தியல் சடங்குகள் (ஐடியாலஜி ரிச்சவல்ஸ்)

இவரும் செயற்பாட்டு அணுகுமுறையினர் குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது"¹¹ ஆகும்.

சடங்குகளை அமைப்பு அடிப்படையில் ஆராய்ந்தவருள் முதலிடம் வகித்தவர் எமிலி துர்க்ஹாம் என்பவர். இவர் "சமய வாழ்வின் அடிப்படை

---

¹⁰ . பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல் பக். 196-197

¹¹ . மேலது ப. 197

அமைப்புகள் (தி எலிமண்டரி ஃபார்மஸ் ஆஃப் ரிலிஜியஸ் லைஃப் 1912/1965) நூலில் இவர் அமைப்பியல்புகளை முன்வைத்து சடங்குகளைப் பின்வரும் இருவகைகளாகப் பகுத்தார்:

1. ஆக்க நிலைச் சடங்குகள் (பாசிட்டிவ் ரைட்ஸ்)
2. எதிர்நிலைச் சடங்குகள் (நெகட்டிவ் ரைட்ஸ்)

எதிர்நிலைச் சடங்குகள் விலக்குக்குரிய பண்புகளை மையமிட்ட அனைத்துச் சடங்குகளையும் குறிக்கும்"¹² என்கிறார்.

சடங்கு என்பது மரபு வழிபட்ட செயல்முறைகளை முதன்மையாகக் கொண்டும் மனிதரோடும் சமுதாயத்தோடும் தொடர்புப்படுத்தும் காரணியாகச் சடங்கு விளங்குகிறது என இதன் வழியாக உணர முடிகிறது.

துர்க்ஹம், பிராய்டு முன்மொழிந்த ஆக்கநிலை, எதிர்நிலைச் சடங்குகளின் தன்மைகளை விரிவாக ஆராய்ந்த ரொண்டு கிரிம்ஸ் "சடங்கு ஆய்வுகளின் தொடக்கம் (பிகினிங்ஸ் இன் ரிச்சவல் ஸ்டடீஸ், 1982) என்னும் ஆய்வில் சடங்குகளைப் பின்வரும் இருவகையாகப் பகுக்கிறார்.

1. நிலைப்படுத்தும் சடங்குகள் (கன்ஃபிர்மேட்டரி ரிச்சவல்ஸ்)
2. நிலைமாற்றும் சடங்குகள் (ட்ரான்ஸ்ஃபர்மேட்டரி ரிச்சவல்ஸ்)

கிரிம்சின் வகைப்பாடானது எந்த மையக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொள்கிறது என அறிந்து கொள்ளலாம்."¹³

தமிழர் சடங்குகளை மிக விரிவாக ஆராய்ந்த பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழக மானிடவியல் பேராசிரியர் இசபெல்லா நபோகோவ் என்னும் அறிஞர் "சுயத்திற்கு எதிரான சமயம்: தமிழர் சடங்குகளின் இனவரைவியல் (ரிலிஜியன் அகெய்ன்ஸ்ட் தி செல்ஃப் ஆன் எத்னோகிராஃபி ஆஃப் டமில் ரிச்சவல்ஸ், 2000) எனும் நூலினை விழுப்புரம் மாவட்டம், செஞ்சி, மேல்மலையனூர் வட்டாரத்தில் களப்பணி செய்து எழுதியுள்ளார்."¹⁴

¹² . பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல் ப. 198.

¹³ . மேலது. ப. 201

¹⁴ . பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல், ப. 206

இவைபோல் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் தந்த அறிஞர் பெருமக்களும் இதனைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகை செய்கின்றனர்.

கலைக்களஞ்சியம் சடங்குகள்

1. பிரவேசச் சடங்குகள் (தனி மனிதனின் வாழ்க்கை நிலைக்கேற்ப அவனுக்குச் செய்யப்படும் சடங்குகள்)
2. வளச் சடங்குகள் (சமூக அடிப்படையில் செய்யப்படும் சடங்குகள்) என்று வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

திருநெல்வேலி மாவட்ட நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ஆய்வின் மூலம் முனைவர் சு. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் சடங்குகளை,

1. மங்கல சடங்கு
2. அமங்கல சடங்கு என்று வகைப்படுத்துகிறார்.

ஆறு இராமநாதன் அவர்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மூலம் ஆய்வு செய்து

1. வாழ்வுத் தொடர்பான சடங்குகள்
2. சாவுத் தொடர்பான சடங்குகள் என்று வகைப்படுத்துகிறார்

டைலர் என்ற மானிடவியலார் சடங்கை

1. பாவனைச் சடங்கு
2. தொத்து மந்திரச் சடங்கு என்று வகைப்படுத்துகிறார்.

The New encyclopaedia of britanice என்ற ஆங்கில கலைக் களஞ்சியம் சடங்குகளை

1. போலச் செய்யும் சடங்குகள்
2. பலியீட்டுச் சடங்குகள்
3. வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள்
4. நன்மை, தீமை தரும் சடங்குகள் என்று வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

முனைவர் தே. ஞானசேகரன் என்பவர் சடங்குகளை

1. செய்வினைச் சடங்குகள்
2. வழிபாட்டு சடங்குகள்
3. வளமைச் சடங்குகள்
4. வாழ்வியல் சடங்குகள்

5. மந்திர மருத்துவச் சடங்குகள் என்று வகைப்படுகிறார்."¹⁵
என வரையறை செய்கின்றனர்.

"சடங்கு என்பது

1. பண்பாட்டுக் கூறு
2. மரபு வழியாகப் பின்பற்றப்படுவது
3. நம்பிக்கையின் செயல்வடிவம்
4. புனிதம் புனிதமற்றது என்ற இரு கருத்துக்கள் உண்டு
5. சமயம், சமூகம், தனி மனித வாழ்வியல் என்ற மூன்று நிலைகளிலும் செய்யப்படுகின்றது.
6. சடங்கு வரலாறுகளை நிகழ்த்திக் காட்டும் செயல்வடிவம்
7. பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கிறது
8. கருத்து புலப்பாடாகவும் செயல்படுகிறது
9. சடங்கு புராணங்களில் குறியீட்டு நிகழ்த்துதல்
10. இயற்கை மீறிய ஆற்றலைக் கட்டுப்படுத்துதல் நோக்கில் நம்பிக்கை அடிப்படையில் செய்யப்பட்ட செயல்பாடு சடங்கு
11. தம் தேவைகளை, வேண்டுதல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள செய்யப்படும் சமயச் செயல்பாடு
12. வேண்டுதல் நிறைவேறிய பின் நேர்ச்சையின் பொருட்டு செய்யப்படும் நன்றியின் வெளிப்பாட்டு செயல்பாடு
13. சடங்குகள் மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி அவர்கள் பயன்படுத்தும் பொருள்களுக்கும் செய்யப்படுகின்றது
14. சடங்குகள் வாழ்வைப் பல தொடர்நிலைகளாகப் பிரித்து ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு அறிமுகப்படுத்துபவை"¹⁶

மேலை நாட்டு அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி சடங்குகளுடைய செயல்பாடுகள் அதனுடைய தன்மையைப் பொறுத்தே அமையும் எனச் சொல்கின்றனர். மனித பண்பாட்டில் மறுதலமாக இருக்கக் கூடிய இயற்கையை முன்னிலைப்படுத்தி பெரும்பான்மையான சடங்குகள் மந்திரம்,

¹⁵ . புலவர் சி. சுவர்ணலதா, நாட்டுப்புறப் வியலில் வளமைச் சடங்குகள் பக். 7- 8

¹⁶ . தமிழகத்தில் முளைப்பாரி சடங்கு, தி. உமாதேவி ப.171.

சூனியம், தெய்வீக ஆற்றல், இறைவழிபாட்டுச் சடங்கு மனிதன் பிறப்பில் இருந்து தொடங்கி இறப்பு வரை நடக்கக் கூடிய சடங்குகள் என பல்வகையான சடங்குகளை ஆய்வாளர்கள் கள ஆய்வின் வழியாக வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

இயற்கையை கடந்து கண்ணுக்குப் புலனாகாத அப்பாற்பட்ட நிகழ்வு அதைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது என மனிதன் தனக்குத் தானே நம்பினான். அந்த நம்பிக்கையின் விளைவாகப் புலனுக்குக் கட்டுப்படாத எதிர் நிலையில் இருக்கக் கூடிய சக்தியினை கட்டுப்படுத்துவதற்காக மண்ணியல் சார்ந்த, புனிதம் சார்ந்த, இயல்பு சார்ந்த போன்ற சடங்குகளை எல்லாம் உருவாக்கம் பெற்றன. இவ்வுருவாக்கத்தில் விலங்குகள் பலியிடப்பட்டன. விலங்குகள் சடங்குகளின் ஒரு பகுதியாக இடம்பெறும் வகையில் அமையப் பெற்றன. இவர்களின் ஆய்வியல் கருத்துக்கள் வழிநின்று உணருகின்ற பொழுது

1. விதிமுறை சார்ந்த சடங்குகள்

2. நிகழ்த்தும் முறைசார்ந்த சடங்குகள்

எனத் தமிழர்கள் தன்னுடைய வாழ்வியலில் சடங்குக் குறியீடாக இடம் பெறச் செய்தனர். சடங்குகள் வழியாக மனிதன் தனக்கும் தன் உள் மகிழ்ச்சியால், உள் மகிழ்ச்சியின் எதிர் விளைவால் ஏற்படுகிற நிலையைக் கொண்டு சடங்குகளை அமைத்துக் கொண்டான். இச்சடங்கினை சங்க இலக்கியங்கள் முதற்கொண்டு தற்கால இலக்கியங்கள் வரை இதைப் பகுத்தும் விரித்தும் ஆய்வாகவும் விளக்க முறைக் குறிப்புக்களாகவும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆய்வினுடைய எல்லையின் காரணமாக எட்டுத் தொகை நூல்களில் உள்ள தமிழர் சடங்குகள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

இலக்கண, இலக்கியங்களில் சடங்குகள்

தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் “நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தமும்” என்ற குறிப்பும், தொல்காப்பியக் களவியலில் காதல் வயப்பட்ட தலைவி, தலைவன் பிரிவுத்துயரால் வாடும் நிலைகண்டு அதனை அறியாத அவளுடைய நற்றாய் இவளது துன்பத்திற்குக் காரணம் தெய்வக் குற்றம் என அஞ்சி “வேலன் வெறியாட்டு”(தொல். பொருள். நூ. 1057) என்னும் வெறியாட்டு முறையினை மேற்கொள்வதும், தீய இராசிகள், தீய நாட்கள் ஆகியவற்றின் கண் தலைவன், தலைவியோர் புணர்ச்சி கூடாது (தொல்.

பொருள்) என்ற குறிப்பும் தொல்காப்பியர் காலத்து மக்களின் நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சடங்குகள் பொதுவாகத் தெய்வநம்பிக்கைகள் தொடர்பாக அமையும் மனிதனின் வாழ்வியற் சடங்குகளைப் பிரவேசச் சடங்குகள், வலிமைச் சடங்குகள் என்று சமூகவியலாளர் வகைப்படுத்துவர். பிரவேசச் சடங்குகளில் பிறப்பு, பருவமடைதல், மணம், இறப்பு ஆகியனவும், வலிமைச் சடங்குகளில் அறுவடை விழா, இறைவிழா ஆகியனவும் அடங்கும். ஒவ்வொரு நாட்டினர்க்கும் அவர்களின் சமயம் சார்ந்த சடங்குகள் இன்றியமையாததாகும். இச்சடங்குகள் மக்களை ஒன்றுபடச் செய்வதுடன் அவர்களுக்கிடையேயான கருத்து வேறுபாடுகளை மறக்கச் செய்கின்றன. சங்க காலத்தில் கடவுள் வழிபாட்டுச் சடங்குகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. இவை தவிர காக்கைக்குப் பலியிடல், கழங்கிட்டுப் பார்த்தல், இறந்தவரைத் தாழியிற் புதைத்தல், சிலம்புகழி நோன்பு, தைந்நீராட்டு ஆகியனவும் சங்ககால சடங்குகளாக அமைகின்றன.

மனிதன் தன் ஆற்றல் ஓர் வரம்புக்குட்பட்டது என்பதை உணர ஆரம்பித்த நிலையில் கடவுள் கோட்பாடு உருவாகியது என்பர். தன் அறிவுக்கும், ஆற்றலுக்கும் முறையே புலப்படாத உட்படாதவற்றில் மீதான அச்சம் காரணமாக மனிதன் முதலில் இயற்கையை வழிபடத்தொடங்கி பின்னர் கடவுள் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கினான். அவை வழிபாட்டு மரபாய் மாறியது. அவ்வடிப்படையில் பண்டைய தொல்காப்பிய காலத் தமிழ்ச் சமூக தெய்வக் கோட்பாடுகள் ஐந்நில மக்கள் வாழ்வியலுக்கேற்ப உருவாகி இருக்கின்றன என்பதை இக்கட்டுரையின் வழி ஆராயப்பெறுகிறது.

ஐந்நில தெய்வங்கள்

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (தொல்:5,1-6)

என்பது தொல்காப்பியம் ஐந்திணைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்த பண்டை தமிழகத்தில் குறிஞ்சிக்குச் சேயோன் என்ற முருகனும், முல்லைக்கு மாயோன் என்ற திருமாலும், மருதத்திற்கு வேந்தன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற இந்திரனும் நெய்தலுக்கு வருணன் (வாரணன் என்றழைப்பர்) என்ற தெய்வமுமாக நானிலக் கடவுளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாலைநிலத்திற்கு கொற்றவையும் (காளி என்றும் அழைப்பர்) தெய்வமாய் இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நம்பிக்கை, பழக்கவழக்கங்கள்

மக்கள் தங்கள் அனுபவங்களினால் உண்டான நன்மை தீமைகளைப் பாகுபாடு செய்வது. இவற்றைச் செய்யலாம், செய்யக் கூடாது என்று வகைப்படுத்தினர். இவ்வாறு வகைப்படுத்திய செயல்கள் எல்லாவற்றையும் பின்னர் வந்தவர்கள் காரணமில்லாமலே செய்தவற்றை நம்பிக்கையென்றும், பழக்க வழக்கங்கள் என்றும் அழைத்தனர் பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் சமுதாயத்தில் மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோன்றியவை. அறிவு நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களையே நம்பிக்கைகள் என்கிறோம். மனித மனத்தின் விளைவாக நம்பிக்கை தோன்றுகிறது. பெரும்பாலும் நம்பிக்கைகள் அச்சத்தின் காரணமாகவே தோன்றுகிறது. நம்பிக்கைகள் காலம் காலமாக ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறையினருக்கும் பரவிவருகின்றன. இவ்வாறாக மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவிதமான நம்பிக்கைகளைத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு உணர்த்துகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'புள்' எனக் குறிப்பிட்டது முன்னர் பறவையையும், பிற்காலத்துச் சகுனங்களைப் பற்றி குறிப்பனவாக அமைந்துள்ளதை 'வாய்ப்புண்' பறவாப்புள் எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். எங்கேனும் புறப்படும் போது நல்ல வார்த்தை கேட்பதும் நல்ல சகுனமாக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியர் இதனை பாக்கத்து விரிச்சி எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

போர் மரபில் வழிபாடுகளும், நம்பிக்கைகளும்

பண்டைய காலப் போர் மரபில் வழிபாட்டுச் சடங்குகள் நிகழ்ந்துள்ளதைத் தொல்காப்பியம்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று

இருமூன்று வகையிற் கல்லோடு புணர்” (தொல்-1006)

என்று போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட வீரரை நினைத்து நடுகல் நட்டு வழிபட்ட முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலும் இத்தகு நடுகல் வழிபாட்டு முறையைக் காண முடிகின்றது.

குறிப்பாக குறிஞ்சித்திணையில், மலையும் மலை சார்ந்த வாழ்வில் ஆநிரை கவர்தல், மீட்டலில் ஈடுபட்டு வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கே நடுகல் நட்டு வழிவழியாக வழிபாடு நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

“வெற்றிச் சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன” (தொல்-1004) என்ற அடிகள் போருக்குச் செல்லும் போது வெற்றி கருதிச் சிவந்த வாயினையுடைய வேலை வழிபட்டதையும், **“மாயோன் மேய மன்பெறு சிறப்பின்” (தொல்-1006:9)** மாயோனைத் தெய்வமாகக் கொண்ட மண்ணின் சிறப்பினை எண்ணியும் கரந்தை வீரர்கள் போருக்குச் சென்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அதுமட்டுமன்றி **“உடல் வேந்தருக்குரிய உன்னத நிலையும்” (தொல்-1006:8)** போருக்குச் செல்லும் போது நல்நிமித்தம் பார்ப்பதையும் கரந்தை வீரர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பார் தொல்காப்பியம்.

பேய் பற்றிய நம்பிக்கை

தொல்காப்பியர் காலத்தே மக்களிடத்தே பேய்கள் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்திருக்கிறது. என்பதை,

“பே எய் ஓம்பிய பே எய்ப் பக்கமும்”

“பே எத்த மனைவி ஆஞ்சியாயினும்” (தொல்-1025)

என்ற அடிகளின் வழியாகப் போரில் இறந்து விட்ட அல்லது விழுப்புண் பட்ட வீரர்களைப் பேய்கள் நின்று பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கையும், பழந்தமிழக மக்களின் நம்பிக்கையாக இருந்திருக்கிறது.

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும் துறந்த

ஒழுக்க கிழவோற்கில்லை” (தொல்-1081)

என்ற நூற்பாவில் ஓரை என்ற சொல்லிற்குப் பல பொருட்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர். குறிப்பாக நாழிகை, விளையாட்டு, முகூர்த்தம், ராசி என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதன்வழி, பொதுவாக பண்டைய மக்களிடம் நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கமும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் நிலையாமை கருத்துக்களும் ஊழ்வினை நம்பிக்கையும் இருந்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

கழங்கிட்டுப் பார்த்தல்

கழங்கினைப் பயன்படுத்தி நன்மை தீமை பார்த்தல் தெய்வம் தொடர்பான நம்பிக்கையிலமைந்த சடங்காகும். கழங்கிட்டுப் பார்த்தலாவது கழற்சிக்காய் பலவற்றை முருகன் திருமுன்பு இட்டு வேலன் தன் தலையில் ஆடை அணிந்து கையிற் சிறுகோல் ஒன்று ஏந்தி அக்கோலால் கழற்சிக்காய்களை வாரி எடுப்புழிக் குறிப்புக் காணுகின்ற ஒருவகைக் குறிப்பாகும். தலைவியின் மேனி வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் முருகனங்கென்று கருதினால் அன்னை வேலனை அழைத்து கழங்கிட்டுப் பார்க்கும் வழக்கமாகிய சடங்கினை நிகழ்த்துவாள். தெய்வத்தால் அறியப்படுகின்ற கழங்கினால் தலைவியின் வேறுபாட்டை உணர்ந்து வெறியாட்டு எடுத்ததனை நற்றிணை,

“.....வேறுணர்ந்து

அணங்கறி கழங்கின் கோட்டம் காட்டி

வெறியென உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்து

அன்னை அயரும் முருகு”

(நற்றிணை:47, 7-10)

எனக் கூறும். உடன்போக்கில் என்மகளைக் கொண்டு சென்ற தலைவன் அவளை எம்மனைக்கண் முதற்படக் கொணர்வானோ? அன்றித் தம்மனைக்கண் முதற்படக் கொண்டு செல்வானோ? அவன் உட்கிடக்கை யாது? என்பதைக் கழங்கின் திண்ணிய குறியைக் கண்டு கூறுவாயாக என்று நற்றாய் வேலனை வேண்டுவதனை அகநானூறு வெளிப்படுத்துகிறது. இவற்றால் அக்கால மகளிர் தெய்வம் நன்மை செய்யும் என்று கருதிச் சடங்கு எடுத்து வழிபட்ட வழக்கத்தைக் காணமுடிகின்றது.

கலந்தொடாதிருத்தல்

மகளிர் பூப்பெய்திய காலத்திலும் மாதவிலக்கு நாட்களிலும் யாரையும் தீண்டாமல் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் இருப்பர். ஈன்றணிமை நாட்களில் தாயையும் சேயையும் வாளாமை (தீட்டு) கழியும்வரை தனித்திருக்கச் செய்வதுண்டு. புனித நீராட்டுச் சடங்கினைச் செய்து (பூப்பு நீராட்டு புண்ணிய நீராட்டு) தீட்டுக் கழிந்த பின்னரே வீட்டினுள் வரச்செய்வர். மகளிர் விலக்கு நாட்களில் வீட்டுப் பாண்டங்களைத் தொடாமல் ஒதுங்கி வாழ்ந்த நிலையைப் புறநானூறு (புறம்299) தெரிவிக்கின்றது.

“பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்

உழுத்துஅதர் உண்ட ஓய்நடைப் புரவி

கடல்மண்டு தோணியின் படைமுகம் போழ

நெய்ம்மிதி அருந்திய கொய்சுவல் எருத்தின்

தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி

அணங்குஉடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலந்தொடா மகளின் இகழ்ந்து நின்றவ்வே” (புறம்299,1-7)

இச்செயல் முதல் இயலில் கலந்தொடாமகளிர் எனும் பகுதியில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சடங்கு என்பது நிகழ்த்தப்படுகிறது (Ritual is performed) அழகியல் வெளிப்பாட்டுடன் ஓர் அதீதப்புலம் பாட்டினை வெளிப்படுத்துவது (Aesthetically marked and weightened mode of Communication) பக்தவச்சல பாரதி 2002.175) மட்டுமல்ல சடங்கென்பது ஏதோ திடீர் என்று கண்டு பிடித்து புதிதாகச் செய்யப்படுவதில்லை மாறாக மக்களிடம் காலம் காலமாக நிலைபெற்று அனைவராலும் அறியப்பட்ட வகையிலேயே அது நிகழ்த்தப்படுகிறது. சடங்கென்பது ஒன்றைச்செய்து இன்னொன்றைப் பெறுவதற்காக நிகழ்த்தப்படுவதாகும் (Ritual is a performance of Something for someone Bauman 1989.262) இந்த சடங்குகள் தனித்தன்மையும் பொதுத் தன்மையும் கொண்டவை.

கடவுள் மீது சடங்குகள் :

சங்க காலதமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் நடைபெறும் நல்லது, கெட்டது எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு தெய்வீக ஆவி தான் காரணம் என்று நம்பினார்கள். அதை அணங்கு என்று அழைத்தனர். அப்பெண் சக்தி தங்களின் தொழிலுக்குக் கெடுதல்கள் செய்வதாகவும், இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் அந்த ஆவி இருப்பதால் அக்கண் பார்வை படாமலிருக்கக் கண்ணேறு சடங்குகளையும், மலை, நீர், பாம்பு, ஆகியவைகளைத் தெய்வமாக வணங்கினர்.

“குன்றக் குறவன் கடவுள் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்” - (ஐங் 257, 1-2)

கேளுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் தட்டுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும் - (இயேசு) அழுத பிள்ளைத்தான் பால் குடிக்கும்- (பழமொழி), வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே (மாணிக்கவாசகர்)

இயற்கை சக்திவாய்ந்த மரங்களிலும் தெய்வ ஆவி வசிப்பதாகச் சங்ககால தமிழர்கள் நம்பினர். அவர்கள் ஆல், அரசு, இலஞ்சி, வன்னி, வேம்பு, பழைய தண்ணீர் துறைகளையும், ஊரின் நடுவே இருக்கும் மரங்களின் அடியையும், ஊர் பொதுவிடம் அம்பலங்களையும் தெய்வீக சக்தி இருப்பதை சங்க கால மன்னர்களும் நம்பினர். ஒரு மரத்தின் துண்டை மட்டும் தனியாக எடுத்து ஊர்பொது இடத்தில் வைத்து வழிபட்டனர். இதுவே பிற்காலத்தில் சிவலிங்க வழிபாடாக மாறியது.

கடவுள் வழிபாடுகள் பற்றிப் பல தகவல்களைச் சிலப்பதிகாரம் பல அறியச் செய்திகளைத் தருகின்றது. மாலை நேரத்தில் வயதான பெண்கள் கோவில்களிலும், வீடுகளிலும் முல்லைப் பூவை நெல்லோடு சேர்த்து தூவி வணங்கி வந்தனர். நல்ல சொல் ஏதாவது கேட்கிறதா என்றும் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் அப்பொழுது எதிர்பார்ப்போடு இருக்கின்ற கன்றிடம் உன் அம்மா வந்து விட்டாள் என்று சொன்னால் அது மற்றவர்களின் பிரச்சினைக்கு நல்ல சொல்லாகக் கருதப்பட்டது. வீட்டுக் கதவுகளிலும்

பலமுறை நெய் பூசினர். மேலும், ஆட்ட வகைகளில் ஒன்றான துணங்கை கூத்து என்ற ஆட்டத்தை ஆடி வணங்கினார்கள்.

விருந்தினர் பற்றிய சடங்குகள்

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றும் ஒம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள்”¹⁷ -- (தொல்.கற்.152, 3-4)

சங்க காலப்புலவர்கள் விருந்தோம்பலைப் பலவிடங்களில் குறிக்கின்றன அவை உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளுள் ஒன்றாகவும் தலைசிறந்து நின்றனர் வேளை தவறிய வேளையில் விருந்தினர் வரினும் முகம் கோனாமல் விருந்தினரைப் போற்றலைத் தலைவியின் சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகக் குறிக்கின்றது. விருந்தோம்பலை மானுட வேள்வி என்பவர் அந்த வேள்வியை வள்ளல்கள் முதல் வறியவர் வரை தங்கள் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

சங்க காலத்தில் தமக்குக் கிட்டும் பொருளை ஆறு கூறாகளாகப் பிரித்து அதில் ஒரு பகுதியை விருந்துக்கு உரியதாக்கினர். விருந்தினர் வரவில்லை என்றால் அதற்காக அரசன் வருந்தினான் அவர்களைத் தேடி தேரில் அழைத்து வந்து உபசரித்தான் ஏழை வீட்டு மக்கள் தங்கள் வீட்டில் ஒன்றுமில்லாதிருந்தாலும் விதைப்பதற்காக வைத்திருக்கும் விதை நெல்லை கூட குத்தி விருந்து வைத்தனர். அறிமுகமில்லாதவரையும், இரவே ஆனாலும் விருந்தாளியுடன் முகம் மலர்ந்து பேசிக் கொண்டே சாப்பிட்டனர் சோற்றையும் கறியையும் கவளமாகப் பிடித்து மாலை கட்டுவது போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கட்டி விருந்தாளிக்குக் கொடுத்தனர் இவை (விருந்து) ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாக அழைக்கப்படுகின்றன.

காகம் கரைதல், அடுப்பு இரைத்தலும் விருந்தினர் வருவர் என நம்பப்படுகிறது முதன்முறையாக வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினருக்கு அசைவ உணவு படைக்கக் கூடாது அவர்கள் விளக்கு வைப்பதற்கு முன்பாக செல்ல வேண்டும் இல்லையெனில் நம் வீட்டு இலட்சுமி அவர்களோடு போய்விடும் என நம்புகின்றனர் விருந்தினர் சென்றதும் வீட்டைப் பெருக்கக் கூடாது அவ்வாறு செய்யின் அவர்களது தொடர்பு அறுந்து விடும். வந்த விருந்தினர் ஊர் செல்லும் போது வீட்டிலுள்ளவர்கள் எண்ணெய் தேய்த்துக்குளிக்கக் கூடாது என இன்றும் நம்பப்படுகின்றன.

¹⁷ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகார மூலமும், நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1 ப.643

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை

அன்புடை மரபினின் கிளையோ டாரப்

பச்சுன் பெய்த பைந்நிண வல்சி

பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ

வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொ

டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே” -- (ஐங்.391, 1-6)

தலைவனும் தலைவியும் திரும்பி வருமாறு நன்னிமித்தமாக (சகுனமாகக்) கரையும்படி காக்கையை இரந்து வேண்டுகிறாள் அவ்வாறு கரைந்தால் காக்கைக்குப் பலிக்கடன் கொடுப்பதாகவும் கூறுகிறாள். இவ்வாறு தான் வேண்டியவை நிறைவேற்றுமானால் இன்றும் படைப்பேன் என்று கடவுளரையோ, பிறவற்றையோ வேண்டிக் கோடல் பராய்க்கடன் உரைத்தல் என்பர் காக்கை கரைந்தால் விருந்தினரோ உறவினரோ வீட்டிற்கு வருவர் என்பது நம் மக்களிடையே உள்ள நம்பிக்கையாகும்.

சகுனங்கள் பற்றிய சடங்குகள்

தமிழ் நாட்டு மக்கள் மற்ற நாட்டு மக்களைப் போலவே சகுனங்களில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் ஆனால் அவற்றிற்குரிய காரண காரியத் தொடர்பு அவர்களுக்குத் தெரியாது முன்னோர்கள் நம்பினார்கள் ஆகவே தாங்களும் நம்புவதாகக் கூறுகின்றனர் தொ.கா.புள் என்பதைப் பறவையையும் பிற்காலத்தில் சகுனங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. “வாய்ப்புள் பறவாப்புள்” என்பவர் நமது சமுதாயத்தில் பல்லி சகுனம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததால் “கௌரி சாஸ்திரம்” என்ற நூலையே நமது முன்னோர்கள் இயற்றியுள்ளனர். இதில் பல்லி உடலில் விழும் இடத்திற்கு ஏற்ப பலன்கள் என்றும் பல்லி சப்தமிடுவதைப் பல்லி கொட்டுதல் என்பர். அவ்வாறு பல்லி கொட்டும் பொழுது அதற்குப்பதில் தெரிவிப்பது போல் விரலால் தரையைச் சிலர் தட்டுகின்றனர். இவை தெய்வத்தன்மை தருவதோடு அதைக்கொல்லுதலும் பாவம் என்ற நம்பிக்கை இந்துக்களிடம் திகழ்கின்றன.

“நல் எழில் உண்கணும் ஆடுமாலிடனே” -- (கலி11,22)

“நுண் ஏர் புருவத்த கண்ணும் ஆடும்” -- (ஐங்.218, 1)

காதலைனைப் பிரிந்து வாடும் காதலி மாலையில் தன் படுக்கையில் சோர்ந்து கிடக்கும் நிலையில் ஒரு பல்லி டிக்டிக் என்று ஒலிக்கிறது அதைக் கேட்டதும் காதலியின் நெஞ்சம் தடுக்கிறது. ஒலி கேட்ட திசையை நோக்கித்

தொழுகிறாள் என் காதலரைப் பற்றி நல்ல செய்தி சொல் அவர் நன்றாக இருக்கும் செய்தியாக இருக்க வேண்டுமே என்று நடுங்குகிறாளாம்.

நடுகல் பற்றிய சடங்குகள் :

மக்களிடம் சக்தி இருக்கிறது அவர்களிடம் இல்லாதது எதையும் செய்ய வேண்டும் என்ற மனவுறுதி -- விக்டர் ஹியூகோ.

போரில் இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தி மக்கள் வழிபட்டனர் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றனர். இறந்த முன்னோர்களின் உருவை நினைவு கூர்ந்து அவர்களின் உருவத்தை அமைத்து வழிபட்ட வழிபாடே தமிழகத்தில் உருவ வழிபாட்டைத் தோற்று வித்திருக்கக்கூடும் எனலாம். இப்போரில் இறந்த வீரருக்குத் தமிழர்கள் கல்லெடுத்து வணங்கிய முறையாகும் இதன்படி தமிழர்கள் இறந்து போன வீரர்க்கு இறந்த இடத்தில் கல்லை நட்டனர். அந்த கல்லில் அவர் உருவத்தையும் பெயரையும் பொறித்தனர். பிறகு அதை நெல்லும் நீரும் வைத்து வணங்கினர்.

சங்க காலத்தமிழர்கள் இறந்து போன முன்னோர்களின் ஆவி தங்கள் இருப்பிடங்களிலே இருப்பதாக நம்பினர். எனவே அவர்களின் சாம்பலை வைத்து அதன் மீது மண்ணை குவித்து வழிபட்டனர். இறப்பு குறித்து சடங்குகள் மிகுதியான அளவில் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இறந்தாரை எடுத்துச் செல்ல மூங்கிற் கழிகளால் பாடை கட்டுவது (புறம் 286) பிணத்தின் மீது வெள்ளாடை போர் முதலியன இறந்தார் உடலை அடக்கம் செய்யும் போது நிகழ்வன இறந்தோர் உடலைத் தாழியில் வைத்தும் புதைத்தல் (புறம் 228) எரித்தல் ஆகிய வழக்கங்கள் இருந்தன. போரில் இறந்த வீரர்களுக்குக் கல் நாட்டி வழிபாடு நிகழ்த்தும் சடங்கு (அகம் 67) நிலவியது.

கல்லை நடுவதற்கு நல்ல நேரம் நாள் பார்த்தனர். கல்லிலே வீரரின் பெருமையைப் பொறிப்பது. இது கல்லைக் கும்பிடுவதாகும் இந்த நடுகல்லை வழிபட்டால் மழை பெய்யும் என்று தமிழர்கள் நம்பினர் போருக்குச் சென்ற தன் கணவர்கள் பகைவர்களைத் தோற்கடித்து வீடு திரும்பக் கும்பிட்டனர்.

தேவகோட்டை வட்டாரப் பகுதிகளில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாசி மாதம் அமாவாசை அன்று மயானக் கொள்ளை இறந்தவர்களை நினைவு கூறும் வகையில் கொண்டாடப்படுகிறது. இறந்தவர்களை கௌரவப்படுத்தும் விதமாக

அவர்களின் குடும்பத்தினரும் மற்றவர்கள் எலும்புக்கூடு பேய் போன்று முகத்தில் ஓவியங்கள் வரைந்தும் வண்ணங்களையும் பூசிக்கொள்வர் இதில் பிரமாண்ட விழாக்களாக நடத்தப்படும்.

இவ்வாறு எவ்வித கலாச்சாரமாக இருந்தாலும் மதமாக இருந்தாலும், மொழியால் வேறுபட்டாலும் தம் முன்னோர்கள் வகுத்த சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் ஆகியவைகளை என்றும் நாம் பின்பற்ற வேண்டும். ஏனெனில் நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அவர்கள் வகுத்த சடங்குகள் மற்றும் சம்பிரதாயங்கள் முக்கிய வழிவகுக்கின்றன என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நூலாகச் சங்க இலக்கியம் திகழ்கிறது. சங்க நூல்கள் பெரும்பாலும் உண்மை நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்பதனால், அக்காலத்தில் நடைபெற்றுள்ள அனைத்து நிகழ்வுகளையும் நம்மால் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அவ்வகையில் சங்ககால மக்கள் வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் குறிப்பாகப் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை சடங்கு சம்பிரதாயங்களுடன் பின்னிப் பிணைந்தே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவை பற்றிய விரிவான செய்தியைக் கண்டறிவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

வேளாண்மைச் சடங்குகள்

பண்டைய காலந்தொட்டு இன்றைய காலம் வரையில் தமிழர்கள் வாழ்வில் சடங்குகளுக்கு மிக முக்கிய இடம் கொடுத்து வந்துள்ளனர். அதில் வேளாண்மைத் தொடர்பான சடங்குகளும் அடங்கும்.

மழையை வருவித்தல்

வேண்டிய நேரங்களில் மழை பெய்யச் செய்வது, போதுமான சூழலில் மழையை நிறுத்தச் செய்வது இச்சடங்கின் அடிப்படை நோக்கமாகும். இச்சடங்கு பெரும்பாலும் குறிஞ்சித்திணையில் தான் நடைபெற்றுள்ளது. மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய்(புறம்.1431-5) மலையில் மழை வந்து சூழவேண்டும் என்று மிகுதியான பலியைத்தூவி வழிபட்ட நிலையில் மழை மிகுதியாகப் பெய்ததையும் 'மழை நின்று மேகங்கள் மேலே போவதாக' என்று கடவுளை வேண்டியவுடன் மழை நின்றுவிட்டதைக் கண்டு குறவர் மகிழ்ந்ததையும் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

விளைபொருட்கள்

ஒவ்வொரு திணை நிலைச் சமுதாயத்திற்கும் ஒரு அடிப்படையான உணவுப்பொருள் உண்டு. திணை குறிஞ்சியிலும், வரகு முல்லையிலும், நெல் மருத்திலும் அடிப்படை உணவுப் பொருட்களாகும். இந்த அடிப்படை உணவுப் பொருட்கள் அந்தந்த நிலத்தின் வளத்தினைக் குறிக்கிறது. இத்திணையினை ஒவ்வொரு நல்ல நிகழ்வுகளிலும் சடங்குகளிலும் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர் நம் முன்னோர்கள். அதனை,

‘மறிக்கால் அறுத்து தினைப்பிரப் பிரீஇச்’(குறுந்.263:1-6)

மேலும், திருமுருகாற்றுப்படையில்(242) திணையை இரத்தத்துடன் கலந்து தூவி வழிபட்ட நிலை காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆட்டின் இரத்தம் அதிக விளைச்சலைக் கொடுக்கும் சக்தியாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. “இரத்தம் உயிர்ச்சக்தியின் அறிகுறி. இரத்தத்தில் விதை நனைக்கப்பட்டால் பயிர் நன்றாக வளரும் என்பது அக்கால மக்களின் நம்பிக்கை” என்கிறார் கா.சுப்பிரமணியன் அதேபோல் நெல்லும் வழிபாட்டு முறைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. இன்றும் ஒரு சில இனத்தில் இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகள் பழக்கத்தில் உள்ளன.

“நெல்லுக்குத்துப் பரவுங் கடவுளும் இலமே”

(புறம்.335:12)

“நெல்லு மலருந் தூஉய்க்கை தொழுது

மல்ல லாவண மாலை யயர”

(நெடு.43,44)

மகளிர் நெல்லையும் மலரையும் தூவி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபட்டமை புலனாகிறது.

வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்

கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென

நீரொடு சொரிந்த ஈரித ழுலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லோடு தயங்க

வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றை (அகம்86,12-17)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலின் வழி சங்ககால மக்கள் திருமணச் சடங்கில் நீரையும், நெல்லையும் நல்நிமித்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

எட்டுத்தொகை நூல்

சங்க இலக்கியத்தில் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றில் எட்டுத்தொகை நூல் ஒரு தொகுப்புக்கு எட்டுத்தொகை கொண்டு எட்டு நூல்களாகக் கொண்டது ஆகும். இந்நூல் பல புலவர்களின் பாடல்களைக் கொண்டவை ஆகும். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன ஆகும்.

நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு

ஒத்த பதிற்றுப்பத்து, ஓங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தார் சொல்லும் கலியோடு, அகம், புறம் என்று

இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.

இவ்வெண்பா எட்டுத்தொகை நூல்கள் இவை என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த எட்டுத்தொகை நூல்களிலே நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய ஆறு நூல்களும் ஆசிரியப்பாக்களால் அமைந்தவை ஆகும். பரிபாடல் என்பது ஒரு வகைப் பாட்டு. ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என நால்வகையும் கலந்தன ஆகும். கலிப்பா என்பது நால்வகைப் பாடல்களில் ஒன்று. இவை இசையோடு கூடியவை ஆகும். இவற்றுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, பரிபாடல், கலித்தொகை ஆகிய ஆறு நூல்களும் அகப்பொருள் சார்ந்தவை. பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய இரண்டும் புறப்பொருள் பற்றிப் புலப்படுத்துகின்றன. பண்டைத் தமிழருடைய வாழ்வியல் நெறிகளையும் பண்பாடு, சடங்கு, மரபு சார்ந்த வாழ்வியல் கூறுகளை அகப்பொருள் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற ஐந்து நூல்களில் மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றன. புறப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பண்டைத்

தமிழர்களுடைய அரசாட்சி, போர்ச்செய்திகள், தொழில்கள், சமுதாய அமைப்பு இவற்றில் உள்ள சடங்கியல் முறைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஆரியர் சடங்குகள், தமிழர் சடங்குகள் என பிரித்துக் காணாத வகையில் சடங்கியல் முறைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், துடியன், பாணன், பறையன், குன்றவர், பரதவர், ஆயர், மறவர், உழவர் என மக்கள் பெயர்களின் வாழ்வியல் சடங்குகளும் சிவபெருமான், திருமால், முருகன், பலராமன் போன்ற கடவுட் பெயர்களும் இராமாயணம், பாரதம் வரலாறுகள் இவையெல்லாம் எட்டுத்தொகை நூல்கள் வழியாகப் புலப்படுத்தி சடங்குகள் முறைகளை இயம்பப்படுகின்றன.

ஐங்குறுநூறு போற்றும் சடங்குகள்

ஐந்து நூறு பாடல்களைக் கொண்டது ஐங்குறுநூறு ஆகும். இதில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் எனத் தனிப்பாடல் ஒன்று உண்டு. இதனைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பெற்றது. முதல் நூறு பாடல் ஓரம்போகியார் பாடிய மருதத் திணையையும், இரண்டாவது நூறு பாடல் அம்முவனார் பாடிய நெய்தல் திணையையும், மூன்றாவது நூறு பாடல் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சித் திணையையும், நான்காவது நூறு பாடல் ஓதலாந்தையார் பாடிய பாலைத் திணையையும், ஐந்தாவது நூறு பாடல் பேயனார் பாடிய முல்லைத் திணையையும் பற்றியது ஆகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் தமிழருடைய உணவுப் பொருட்கள், இல்லறம் நடத்துகிற முறை, பண்டைத் தமிழ் மக்களின் கொள்கை இவையெல்லாம் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அரசியல் கருத்து, உயிர்களின் இயல்பு, அன்னையின் அன்பு, உள்ளத்தில் உள்ளதை உள்ளபடியே உரைக்கின்ற முறை, மானுட வாழ்க்கைக்கு அன்பே அடிப்படை, சிறந்த ஊர்களின் தன்மை எனப் பல்வகையில் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவற்றுள்ள பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் முதன்மை பெறுகின்றன. இதை உணர்த்தும் விதமாக

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் ஊர்ப்

பார்ப்பனக் குறுமகப்போலத் தாமும்

குடுமித்தலைய மன்ற

நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே

(ஐங்:202,1-4)

பார்ப்பனச் சிறுவர்கள் முந்தையோர் குடுமி வைத்ததால் சிறுவர்களும் குடுமி வைத்தனர் என்கிற சடங்கியல் தொடர்பு, இவைபோல் பலவும் ஐங்குறுநூற்றில் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. இம்முறை இன்று வரை நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

குறுந்தொகை

குறுகிய பாடல்களால் ஆன நாலடி முதல் எட்டடி வரையிலுள்ள பாடல்களைத் தொகுக்கப்பட்டு நானூற்று இரண்டு (402) கொண்டது குறுந்தொகை ஆகும். இவற்றிலும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவரால் பாடப்பெற்றது. இந்நூல் இருநூற்று ஐந்து புலவர்களால் (205) பாடப்பட்டது ஆகும். குறுந்தொகையில் உள்ள பாடல்களில் கற்றோரும் கல்லாதவரும் அறியப்பட்ட பாடலான,

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை அம்சிறைத் தும்பி

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயில் இயல்

செறிளயிற்று அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே? (குறுந். 2 :1-5)

இறையனார் பாடிய இப்பாடல் மிகவும் அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். குறுந்தொகையில் இல்லறம், மகப்பேறு, பெண்களுடைய இயல்பு, காதல் வாழ்க்கையினுடைய தன்மை, உண்மை, நீதி போன்ற காரணப் பெயர்களும் இவற்றில் கூறப்படுகின்றன. புலிப்பல் தாழி எனும் அணிகலன் சிறுவயதில் ஆண், பெண் உள்ளிட்ட இருபாலருக்கும் கழுத்தில் அணிவிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சிறுவயதில் அணியப்படும் புலிப்பல் தாழியானது அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

"பொழுதும் எல்லின்று பெயலும் ஓவாது,
கழுது கண்பனிப்ப வீசும் அதன் தலைப்
புலிப்பற் தாலிப் புதல்வற் புல்லி,

அன்னா! என்னும், அன்னையும், அன்னோ!" (குறுந். 161: 1-4)

இக்குறுந்தொகைப் பாடல் வழியாகச் சங்க காலத்தில் குழந்தைகளின் கழுத்தில் புலிப்பல் தாலியை அணிவித்தனர். இதன் வழியாகப் பிள்ளைகளுக்குப் பயம் ஏற்படாமலும், வீரத்தை விதைத்து, அச்சத்தை நீக்க இம்முறையைப் பயன்படுத்தினர். இம்முறை இன்று வரை நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

நற்றிணை

அகத்திணையில் நல் ஒழுக்கங்களைப் பற்றிக் கூறும் நூல் நற்றிணை ஆகும். நற்றிணை பலரால் பாடப்பட்ட தொகை நூல் ஆகும். 9 அடி முதல் 12 அடிகள் வரை இவற்றில் உள்ளன. பன்னாடு தந்த மாறன் வழிதி என்ற பாண்டிய மன்னன் நற்றிணையைத் தொகுத்தான். ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் பண்பாடு, கற்பொழுக்கம், விருந்தினரைப் பேணுகின்ற முறை, பெண்ணின் சிறப்பு, வரலாற்றுச் சான்றுகள், நீதிமொழிகள் இவை அனைத்தும் இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைமகளுக்கு ஏற்பட்ட பசலை நோயை அறியாத நற்றாய் ஏதோ ஒருவித நோய் வந்து விட்டதாக நம்புகிறாள். அந்நோய் நீங்க முருகனுக்குப் பூஜை என்கிற சடங்கை நிகழ்த்தினால் இந்நோய் மறைந்து விடும் என நம்புகிறாள். இச்சடங்கு இன்றைய காலகட்டம் வரை நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இதனை,

"கடவுள் கற்சுனை அடை இறந்து அவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி ஒண் பூ உரு கெழக் கட்டி,
பெரு வரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
அருவி இன் இயத்து ஆடும் நாடன்
மார்பு தர தந்த படர் மலி அரு நோய்
நின் அணங்கு அன்மை அறிந்தும், அண்ணாந்து,

கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி,

வேலன் வேண்ட, வெறி மனை வந்தோய்!" (நற். 34: 1-10)

எனப் பிரம்மச்சாரி என்கிற புலவர் தாய் தன் மகளுக்கு ஏற்படுகிற நோயைத் தீர்ப்பதற்கான சடங்கினை நிகழ்த்தியதாகச் சங்க இலக்கியம் கொண்டு வெளிப்படுத்துகிறார்.

அகநானூறு

அகப்பொருளை பற்றி நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூலில் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. எனவே 401 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்கிற ஐவகை நில ஒழுக்கங்களை விரிவாகப் பேசுகிறது. 13 அடிகளுக்குக் குறையாமலும் 31 அடிகளுக்கு மிகாமலும் உள்ளன. இந்நூலை உருத்திரசன்மார் என்னும் புலவர் தொகுத்தார். இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நக்கீரர் செய்த உரையே சிறந்தது எனத் தீர்ப்பளித்தவர் இவர் என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இந்நூல் மூவேந்தர்களின் வரலாறு, அவர்களுடைய வீரச் செயல்கள், பெருமைகள் மக்களின் களவு, கற்பு, இல்லற வாழ்க்கை, திருமணச் சடங்குகள், புத்திரப்பேறு சடங்குகள், செல்வத்தின் சிறப்பு என விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. வேப்ப மரத்தில் தெய்வம் குடிகொண்டிருப்பதாக நம்பினர். இதனால் வேப்ப மரத்திற்குச் சடங்குகள் செய்து வழிபட்டனர். இதனை,

"வயவாள் எறிந்து, வில்லின் நீக்கி

பயம்நிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்,

அம்புசேண் படுத்து வன்புலத்து உய்த்தென,

தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்

கொழுப்புஆ எறிந்து, குருதி தூஉய்

புலவுப்புழுங்கு உண்ட வான்கண் அகல்அறை" (அகம். 309 1-6)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலை கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனார் எழுதியுள்ளார்.

இப்பாடல் வழியாகக் கரந்தை வீரர்களை விரட்டியடித்த வெட்சி வீரர்கள் நெடுந்தொலைவு கடந்த பின்னர் திரும்பி வருகையில் பருத்த வேப்ப மரத்தடியில் கவர்ந்து கொண்டு வந்த ஆவினைக் கொண்டு அதன் குருதியை

மரத்தின் மீது தெளித்து பின்னர் கறி சமைத்துச் சாப்பிட்டனர். இச்சடங்குமுறை என்பது இன்றளவும் வேப்பமரத்திற்கு பலியிடுதல் என்ற நிகழ்வு இன்று பெரும்பான்மையாகக் காலம் கடந்தும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

கலித்தொகை

இசையுடன் கூடிய பாக்களின் தொகுப்பு கலித்தொகை ஆகும். கலித்தொகையில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடல்களும் ஒரு சிறுகதை போல் அமையப்பெற்றிருக்கும். அவைபோல் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் நகைச்சுவை உணர்வு மிகுதியாக இருக்கும். அரசியல் முறைகள், பாரத ராமாயண புராண வரலாறுகள், அறிவுரைகள் எனக் கலித்தொகை முழுவதும் இயம்பப்படுகின்றன. 'கற்றறிந்தார் ஏற்றும் கலி' என்று பெருமைத்தக்க கூறப்படும் இந்நூல் யார்மீதும் பாடப்பட்டவை அல்ல. புலவர்கள் தாங்களே மனம் கனிந்து அகம் மகிழ்ந்து நெஞ்சைக் கவரும் வகையில் பாடப்பெற்றவை ஆகும்.

சங்க காலத் தமிழர்கள் தொடங்கி இன்றைய காலம்வரை தவச வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை உண்டு. தவம் செய்வதால் தான் நினைத்ததை அடையலாம் என்று நம்பினர். பெரும்பாலும் பெண்கள் தை மாதத்தில் நீராடி நோம்பிருக்கும் சடங்குகள் இன்று வரை உண்டு. மணமாகாத பெண்கள் மார்கழி முழு மதி நாள் தொடங்கித் தை முழு மதி நாள் வரை காலையில் நீராடி நோன்பிருப்பார்கள். இதனை உணர்த்தும் பொருட்டு,

"மருளி, பான் மருள் உற, 'இவன் உற்றது எவன்?' என்னும்

அருள் இலை இவட்கு, என அபலார் நிற்பழிக்குங்கால்,

வை எயிற்றவர் நாப்பண், வகை அணிப்பொலிந்து நீ

தையில் நீர் ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயோ?" (கலி. 59:10-13)

என்ற பாடல் வழியாகப் பெண்கள் தை மாதத்தில் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி நோன்பு என்கிற தவ வாழ்க்கை இன்றளவும் இருந்து வருகிறது.

பரிபாடல்

பரிபாட்டு என்னும் ஒருவகைப் பாட்டு வகையினை தொகுத்த நூலுக்குப் பரிபாடல் என்பது ஆகும். பரிபாடல் என்பது ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா,

வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய நான்கும் கலந்த கலவைப் பாடல் ஆகும். சங்க காலத்துப் பக்திப் பாடலாகிய பரிபாடலிலே பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய நாகரிகம், பண்பாடு மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவையே இன்றும் சடங்குகளாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. திருமாலிங்குன்றம் என்னும் அழகர் மலை, இருந்தையூர், திருப்பரங்குன்றம், வையையாறு போன்ற சடங்குகளும் கடவுள் மறுப்போரும் அவை பின்பற்றுவோரும் செய்திகள் அதிகமாக உள்ளன. பரிபாடலைப் பிற்கால நூல் என்று மறுப்போரும் உள்ளனர். காரணம் பரிபாடல் பாடல்களில் புராணம், தெய்வம், வேதம், வேள்வி அந்தணர் பற்றிய செய்திகள் வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாக உள்ளவை என இவற்றைக் காரணம் காட்டி சங்க இலக்கியம் இல்லை என மறுப்போரும் உளர்.

"கனைக்கும் அதிர்குரல் கார்வானம் நீங்க,

பனிப் படு பைதல் விதலைப் பருவத்து,

ஞாயிறு காயா நளி மாரிப் பின் குளத்து,

மாஇருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க,

புரிநூல் அந்தணர் பொலம் கலம் ஏற்ப" (பரி. 11: 74-79)

இப்பாடல் வழி மார்கழி மாதத் திருவாதிரை நாளிலே சிவபெருமானுக்கு திருவிழாக்கள் நடைபெற்றதாகவும் அதனை வேதம் பயின்ற அந்தணர்கள் நடத்தியதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வுச் சடங்கானது இன்று வரை நடைபெற்று வருகிறது.

பதிற்றுப்பத்து

பத்து பாடல்கள் அடங்கிய பத்து நூல்களின் தொகுதிக்குப் பதிற்றுப்பத்து என்று பெயர். இதனை சதகம் எனவும் கூறும் வழக்கும் உண்டு. ஒவ்வொரு பத்தும் சேர மன்னனைப் பற்றிப் பாடுவது ஆகும். மூவேந்தர்களில் சேர மன்னனே சிறந்தவன் எனப் பாடப்படுவது ஆகும். இந்நூலில் ஆட்சியினுடைய அருமை, பிறருக்கென வாழுதல், வேள்விகளும் விருந்தும், நன்னடத்தை, மனிதத் தன்மை, உளவின் உயர்வு, தவத்தில் நம்பிக்கை என பல்வேறு நம்பிக்கைகள் சார்ந்த சடங்குகள் கூறுகள் பொதிந்துள்ளன.

பண்டையத் தமிழர்கள் வேற்படைக்கு உறை போட்டு வைத்திருப்பார்கள். போருக்குப் புறப்படும்போது தானியங்களோடு திணையும், இரத்தத்தையும் போர் முரசுக்குத் தூவிப் பலியிடுவார்கள். பிறகு அவ்வேளினைத் தாங்கிச் செல்வர்.

"ஒண்பெரிக் கழற்கால் மாறா வயவர்

திண்பிணி எஃகம் புலி உறை கழிப்ப,

செங்கள விருப்பொடு கூலம் முற்றிய

உருவச் செந் திணை குருதியொடு தூஉய்

மண்ணுறு முரசம் கண்பெயர்ந்து இயவர்

கடிப்புடை வலத்தர், தொடித் தோள் ஓச்ச,

வம்பு களைவு அறியாச் சுற்றமோடு அம்பு தெரிந்து" (பதி.ப.19: 3-9)

எனக் குறிப்பிடுகின்ற செய்தி இன்றளவும் வழக்கத்தில் உள்ளன. இதனை "சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தேவகோட்டையைச் சார்ந்த நைனப்பச் செட்டியார் கொழும்புவில் தொழில் செய்த போது ரத்தினக் கற்கள் பதித்த ஒரு வேலினைச் செய்தார். கொழும்புலிருந்து அவர்கள் பரம்பரையினர் தேவகோட்டைக்கு வந்த போது பாதுகாப்பு கருதி இரத்தின வேளை விபூதி பெட்டிக்குள் வைத்து பூமிக்குள் பாதுகாப்பாக வைத்து இருந்தார்கள். அதன் மகிமை வெளிப்பட ஆரம்பித்தன"¹⁸. இந்த வேலினை இன்றளவும் வெளியே எடுத்து பூஜை செய்யப்படுகிறது. ஆனால் அதைப் பூஜிக்க வேண்டும் என்றால் கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகள் உட்பட்டவையாக ஆக்கம் பெற்றுள்ளன. அவை, 'ஒருமுறை இந்த இரத்தின வேலை வெளியே எடுத்தால் குறைந்தது 32 மூட்டை அரிசிச் சாதம் வடித்து ஊருக்கெல்லாம் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும் என்ற நியதி பின்பற்றப்படுவதால் முதல் நாள் அரிசியும் காய்கறிகளும் வழங்குவார்கள். மாசி மகத்தன்று மகேசுவர பூஜை என்னும் அன்னம் பாலிப்பினை ஊர்மக்கள் அனைவரும் உண்ணும் வண்ணம் செய்வர்"¹⁹. இது சங்கம் தொட்டு இன்றுவரை நடைபெறும் சடங்குகளாக வழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றன.

¹⁸. இலக்கியமேகம் ஸ்ரீ சீனிவாசன், தினமணி நாளிதழ் 15.02.2019 மதுரை பதிப்பு.

¹⁹. மேலது 15.02.2019 மதுரை பதிப்பு

புறநானூறு

புறப்பொருளைப் பற்றி புகழும் பாடல்களைக் கொண்ட நானூறு ஆகும். அரசியல், வாணிபம், வரலாறு, அறவுரைகள், சமுதாய பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவை தாங்கியது ஆகும். இந்நூல் சிறப்புக்குரிய யாவரும் போற்றும் வகையில் அமையப்பெற்ற பாடலைக் கொண்டது ஆகும்.

"யாதும் ஊரே. யாவரும் கேளிர்,

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா,

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன

சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்

இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்

இன்னாது என்றலும் இலமே" (புறம். 192:1-6)

என்ற உலகத் தமிழர்களின் ஒருங்கிணைப்பை கணியன் பூங்குன்றனார் வழி உணர்த்திய சங்கப் பாடல் கொண்டது ஆகும்.

புறநானூற்று இலக்கியத்தில் நம்பிக்கைச் சார்ந்த சடங்குகள் இன்றளவும் நடைபெற்று வருகின்றன. முருகன் சூரபத்மனை அழித்ததாகச் சொல்லப்பட்டவை இன்றுவரை சடங்காக எல்லாக் கோவில்களிலும் முருக வழிபாட்டில் இது சடங்காக நடைபெற்று வருகின்றன. இதனை, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை கல்லாடனார் பாடிய பாடலில்,

"கார் நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியல்,

சூர் நவை, முருகன் சுற்றத்து அன்ன, நின்

கூர் நல் அம்பின் கொடுவில் கூளியர்" (புறம். 233-5)

என சூரபத்மனை முருகன் கொன்ற செய்தி இன்று வரை சடங்காகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் கூறப்பட்டு வரும் சங்க இலக்கிய சடங்கு முறைகள் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வருவதை அறியவும் உணரவும் முடிகிறது.

கள ஆய்வு முறைமை

காலந்தோறும் சடங்குகள் என்னும் இவ்வாய்விற்குத் தமிழகத்தில் உள்ள சிவகங்கை மாவட்டம் சடங்குகள் பொதிந்துள்ள மாவட்டமாக அறியப்படுகின்றது. இக்கூற்றின் அடிப்படையில் இம்மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையான இனமக்களும், கோயில்களும், திருவிழாக்களும் நிறைந்துள்ள இடமாகவும் நாகரிகத்தினுடைய வளர்ந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்ற தேவகோட்டை ஒன்றியம் கள ஆய்வினுடைய மையமாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

கள ஆய்வில் தேவகோட்டை ஒன்றிய பல்வேறு இன மக்களை ஆண், பெண் பேதமின்றி அணுக முடிவு செய்யப்பட்டது. கள ஆய்வு என்பது தேவகோட்டை ஒன்றியத்தில் உள்ள திருவிழாக்களும், கோயில்களும் நிறைந்த ஊரைச் சுற்றியுள்ள மக்களையும் அவர்கள் பின்பற்றுகின்ற சடங்குகளையும் கள ஆய்வில் அணுகுமுறையாகக் கையாளப்பெற்றது. தகவல் சேகரித்த காலம் என்பது மாலை தொடங்கி, இரவு வரை தனிப்பட்ட மக்களை சந்தித்தும் திருவிழாக் காலங்களில் அந்த நேரத்தில் சந்திக்கும் முறையில் தகவலாளிகள் இடம் பெற்றனர்.

தகவலாளியிடம் கருத்துக்களைத் திரட்ட வினா நிரல் அமைப்புப்படியும் ஒலிப்பதிவின் வழியாகவும், புகைப்படக் கருவியின் வழியாகவும் தகவல் சேகரிக்கும் உத்திகள் கையாளப்பட்டன.

தமிழக அரசின் 2011ம் ஆண்டு கணக்கின்படி தேவகோட்டை ஒன்றிய மக்கள் தொகை கையாளப்பட்டது. அவையாவன:

வ.எண்	பஞ்சாயத்து	ஆண்கள்	பெண்கள்	மொத்தம்
1	ஆறாவயல்	851	819	1670
2	எழுவன்கோட்டை	1199	1136	2335
3	இளங்குடி	600	521	1221
4	கல்லங்குடி	613	631	1644
5	கண்டதேவி	2128	2165	4293
6	கண்ணங்கோட்டை	1118	1068	2186
7	காரை	629	632	1261
8	கற்களத்தூர்	376	369	745
9	காவதுகுடி	613	581	1194
10	கீழஉச்சாணி	1384	1329	2713
11	கிளியூர்	602	581	1183
12	குறுந்தனக்கோட்டை	1069	1102	2171
13	மனைவிக் கோட்டை	1346	1257	2603
14	மாவிடுதிக் கோட்டை	823	812	1135
15	மினட்டாங்குடி	674	656	1330
16	முப்பையூர்	647	644	1291
17	என். மணக்குடி	567	569	1136
18	நாச்சங்குளம்	746	687	1433
19	நாகாடி	1102	1092	2194
20	பனங்குளம்	590	572	1162
21	பொன்னளிக் கோட்டை	735	711	1446
22	புதுக்குறிச்சி	389	349	737
23	புளியால்	1085	1176	2261
24	சக்கந்தி	817	821	1638

தொகுப்புரை

இயற்கையின் மீதான அச்சம் – இறைவழிபாடு – வழிபாட்டு முறையியல் என்ற தொடர்ச்சியில் ஏற்பட்டதே சடங்குகள் ஆகும். முன்னோர்களின் வழிபாடுசார் செயல்களைத் தொடர்ந்து பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்து வருதலால் சடங்குகள் தோற்றம் பெற்றன. இறைவழிபாடு சார்ந்த சடங்குகள் மட்டுமின்றி, வளமைச் சடங்குகள் உள்ளிட்ட மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு வளர்ச்சி, மாற்றங்கள், இழப்புகள் சார்ந்தும் சடங்குகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன. ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையில், மணம் என்பதற்கும் அதையொட்டிய சடங்குகளுக்கும் தனித்துவமான இடமுண்டு. காட்டுமிராண்டி நிலையில் இணைவிழைச்சுக் காரணம் பற்றி ஆண் பெண் இணைதல் என்பது சமூக வளர்ச்சிப்போக்கில் திருமணம், குடும்பம், குழந்தைகள், மரபினர் என்று அமைகின்றது. அவ்விணைவில் காலப்போக்கில் சில சடங்குகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. சங்க மக்கள், வாழ்வின் தன்மையை கண்டுணர்ந்து அவற்றுள் நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்குகளை முன்னிறுத்தி சமூகத்தை வழிபடுத்தியுள்ளனர். பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயரிடுதல் முதல், முன்னோரைப் போற்றுதல், பிறப்பினைக் கொண்டாடுதல் போன்றவற்றைச் செய்தலும், அதே நேரத்தில் இறப்பின் போது செய்யப்படும் சடங்குகள் முதல், உய்வடைவதற்கான சடங்குகள் வரை மக்களின் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துவதற்காக மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. அதே நேரத்தில் ஆண் தலைமைச் சமூகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட முன்னுரிமை, போன்றனவும் இச்சடங்குகள் வழி அறிய முடிகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. புலவர் சி. சுவர்ணலதா, நாட்டுபுறவியலில் வளமைச்
சடங்குகள் ப.5.
2. கா. கிருஷ்ணசாமி, கொங்கு நாட்டுப்புற பாடல்கள் ப. 152
3. VOL.iii., University Of Madras. 1982, ப. 1240
4. மறுவாசிப்பில் செவ்வியல் இலக்கியப் படைப்புகள், 2016, ப. 58
5. மு. சண்முகம்பிள்ளை. தொ. ஆ. தமிழ் – தமிழ் அகரமுதலி. ப. 415.
6. நாட்டுப்புற நாகரிகமும் பண்பாடும், 1998, ப. 171
7. பௌத்த வாழ்க்கை முறையும் சடங்குகளும், 2009, ப. 139
8. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி. ப. 392
9. செந்தமிழ் அகராதி. ப. 376
10. பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல் பக். 196-197
11. மேலது ப. 197
12. பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல் ப. 198.
13. மேலது. ப. 201
14. பக்துவசல பாரதி, தமிழர் மானுடவியல், ப. 206
15. புலவர் சி. சுவர்ணலதா, நாட்டுபுறவியலில்
வளமைச் சடங்குகள் பக். 7- 8
16. தமிழகத்தில் முளைப்பாரி சடங்கு, தி. உமாதேவி ப.171.
17. தொல்காப்பியம், பொருளதிகார மூலமும்,
நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம்1 ப.643
18. இலக்கியமேகம் ஸ்ரீ சீனிவாசன், தினமணி நாளிதழ்
15.02.2019 மதுரை பதிப்பு.
19. மேலது 15.02.2019 மதுரை பதிப்பு

இயல் 2

பிறப்புச் சடங்குகள்

மனித சமூகத்தில் நாகரீகக் கூறுகளும் பண்பாட்டுக்கூறுகளும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன. தமிழருடைய பண்பாட்டுக் கூறுகளினுடைய தொடக்கப்பதிவு சங்க இலக்கிய நூல்களிலிருந்து துவங்குகிறது. அந்த சங்கத் தமிழர்களுடைய பண்பாட்டுக்கூறுகளில் சடங்குகளும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்துள்ளது. மனிதவாழ்வு பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை எனப் பலகட்டங்களில் பல்வகை சடங்குகளை நம் முன்னோர்கள் கடைபிடித்துவந்துள்ளனர். அவ்வகையில் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ் இனத்திற்கும் கலசமாகத்திகழும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சடங்குகளையும் நம்பிக்கைகளையும் மையப்படுத்திப் பிறப்புச் சடங்குகளை இவ்வாய்வியல் ஆராய்கிறது.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்பது வள்ளுவனின் வாய்மொழி. பிறப்பு என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானதாகக் கருதப்படுகிறது எனினும் பிற உயிர்களிடமிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது ஒழுக்கமும், உயர்ந்த குணமுமே என்பதில் ஐயமில்லை. அத்தகைய உயர்ந்த பண்புடைய மக்களைப் பெறுவதற்கு மனிதன் செய்யும் தவங்களும், வழிபாடுகளும் எண்ணிலடங்காதது. நமது இலக்கியங்கள் உயர்ந்த பண்புகளையும், நாகரிகத்தையும் எடுத்துரைப்பன நாகரிக வாழ்க்கை வாழும் மனிதன் எப்படியும் வாழ்வது வாழ்க்கையல்ல. இப்படித்தான் வாழ்வது வாழ்க்கை என தனக்குள் ஒரு வரன் முறையை வைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறான். இத்தகைய முழுமையான வாழ்வைத் தருவது குழந்தைப் பேறே ஆகும். அதனால் தான் ஒருவன் எவ்வளவு செல்வம் பெற்றிருந்தாலும் பிள்ளை செல்வத்திற்கு இணையாகாது என மனிதன் உணர்கிறான்.

தொல்காப்பியத்திலும் தாலாட்டின் கூறு பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. ‘குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்’ (புறத்திணை-82) என்றும், ‘கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்’ என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். சங்க இலக்கியமான பரிபாடலில் தாலாட்டு என்ற சொல்லாட்சி காணப்படுகின்றது.

குழந்தைப்பேறு

குடும்பம் ஒரு கோயிலாக மாற வேண்டுமானால் கணவன், மனைவி பிணைப்பு மட்டுமின்றி, நாம் பெறுகின்ற செல்வங்களிலேயே சிறந்த செல்வம் குழந்தைச் செல்வமாகும். இவ்வுலக வாழ்வும், மறுவுலக வாழ்வும் வளமுடைய குழந்தைப்பேறு அவசியம் என்று எண்ணினர் குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர்களுக்கு மறுவுலக வாழ்வும் இல்லையென்று நம்பினர். பரத்தை இல்லம் சென்ற தலைவன், வழியில் தன் புதல்வனைக் கண்டு மயங்கி, மீண்டும் பரத்தையிடம் செல்வதைத் தவிர்த்தான் என்பதை சங்கப்பாக்கள் விளக்குகின்றன. மழலை செல்வத்தின் சிறப்பினைப் பற்றி,

“இம்மை உலகத்து இசையொடு விளங்கி

மறுமை உலகமும் மறுவின்றி உய்ய

செறுநரும் விழையும் செயிர் தீர் காட்சிச்

சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்”

(அகம்.66:1-4)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன. பகைவரும் விரும்பும் இனிய மக்கட் செல்வமுடையோர்க்கு இப்பிறவியில் மட்டுமல்லாது இனிவரும் பிறவிகளிலும் இசையும் இன்பமும் குறைவின்றிக் கிட்டும் என்கிறார். இதனையே வள்ளுவரும்,

“குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்

மழலைச்சொல் கேளா தவர்”²⁰

(குறள்.66)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். செய்தவம் வேண்டாது மக்கட் செல்வமே போதும், அதன்மூலம் மாண்புறு இம்மை, மறுமை பயன்கள் கிட்டும். இத்தகைய அறம் இல்வாழ்வில் இன்றியமையாததாகும்.

குழந்தை பிறந்ததும் அதற்குப் பெயரிடும் வழக்கம் முறைப்படி நடத்துதல் இன்றும் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடும் வழக்கம் இருந்துள்ளமையைக் கலித்தொகை சுட்டுகிறது. அவற்றிலும் தன் தந்தையின் பெயரையே தன் புதல்வனுக்கு இடுவதனை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

---

²⁰ . திருக்குறள்.குறள் எண்.66

“முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சம்” (கலி. 75 24-25)

“மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம்” (கலி. 81: 35)

என்ற அடிகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இங்கு, இதனை முதன்மைப்படுத்தும் சமூக நிலை, முன்னோர் போற்றும் மரபு, குடும்ப உறவு முறைகளைப் போற்றும் தன்மை போன்ற சடங்குகளாகப் பின்பற்றப் பட்டமையை உணர முடிகிறது. மனிதக்குல வரலாற்றில் இயற்கையின் மீதான அச்சம் – இறைவழிபாடு – வழிபாட்டு முறையியல் என்ற தொடர்ச்சியில் ஏற்பட்டதே சடங்குகள் ஆகும். முன்னோர்களின் வழிபாடு சார்ந்த செயல்களைத் தொடர்ந்து பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்து வருதலால் சடங்குகள் தோற்றம் பெற்றன. இறைவழிபாடு சார்ந்த சடங்குகள் மட்டுமின்றி, வளமைச் சடங்குகள் உள்ளிட்ட மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு வளர்ச்சி, மாற்றங்கள், இழப்புகள் சார்ந்தும் சடங்குகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

பிள்ளைப் பேறு நோன்பு:

திருமணமான பெண்கள் விரைவில் தாய்மை அடைந்து விட வேண்டும் என விரும்புவர். குழந்தை இல்லையெனில் சமுதாயத்தின் தூற்றுதலுக்கு ஆளாக வேண்டுமே என எண்ணினர். குடும்பத்தின் பெயர் சொல்ல வாரிசு வேண்டும் என விரும்பினர். அதற்காகப் பெண்கள் அரச மரத்தைச் சுற்றி வருதல் உண்டு. ‘அரச மரத்தைச் சுற்றி வந்து அடிவயிற்றைப் பார்த்தாளாம்’ என்ற பழமொழியே வழங்குகிறது. வெள்ளிக் கிழமை நோன்புகளாக உள்ளது.

எதிர்பார்த்த காலத்தில் குழந்தைப்பேறு பெறவேண்டும் என பெண்கள் இறைவனை வேண்டுதலின் வாயிலாக அப்பேற்றினைப் பெற முயல்கின்றனர் என்பதை,

“கருவயிறு உறுக் எனட் கடம்படுவோரும்

செய் பொருள் வாய்க்க எனச் செவி சார்ந்துவோரும்

ஐஅமர் ஆடுக என அருச்சிப்போரும்” (பரி.8, 106-108)

என்ற வரிகள் மூலம் நெடுங்காலமாகப் பிள்ளைபேறு இல்லாதோர் “இனியேனும் எம் வயிற்றில் கருப்பம் அடையட்டும்” என்று வேண்டிக் காணிக்கையாக இன்னது தருவோம் என்று கூறி வேண்டுதல் செய்ததை காணமுடிகின்றது.

பிள்ளை பேறு நோன்பு பற்றி கோட்டுரைச் சேர்ந்த தகவலாளி வேலாயி கூறியதாவது, "எங்கள் பகுதியில் திருமணமாகி ஒரு வருடத்திற்குள் பெண் மகப்பேறு அடையாவிட்டால் இந்த உலகத்தினுடைய கேள்விக்கு பதில் சொல்வதில் அவர்கள் சோர்ந்து விடுவார்கள். ஒருவேளை ஒருவருட காலத்திற்குள் பிள்ளைப்பேறு தள்ளிப்போனால் நேர்த்திக்கடன் வேண்டிக்கொள்வார்கள். பிறக்கின்ற பிள்ளையை நேர்த்திக்கடன் வேண்டும் கோயிலுக்கு பிள்ளையை எழுதி வைக்கிறேன் என்று வேண்டிக் கொள்வர். பின்னர் அக்குழந்தை பருவமடைந்து திருமணம் ஆகப்போகிற காலகட்டத்தில்தான் குழந்தையை திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். இவை போக அக்கினி நட்சத்திர காலங்களில் ஊரில் உள்ள அம்மனுக்கு குளத்தில் உள்ள நீரை குடம் குடமாகக் கொண்டு வந்து ஊற்றி வேண்டுதலைச் செய்வர். ஒருசில பெண்கள் ஊருணிக்கரையில் உள்ள அரசமரத்தில் கீழே உள்ள பிள்ளையாருக்கு நிறைகுடம் தண்ணீர் ஊற்றி பதினாறோ அல்லது 51, அல்லது 101 என சுற்றுப்பிரகாரம் வருவர்"²¹ என்றார் தகவலாளி.

இதுத் தொடர்பாக மற்றொரு தகவலாளி நா. மகேசுவரி கூறியதாவது எங்கள் பகுதிப் பெண்கள் குழந்தைப்பேறு தாமதமானால் குலதெய்வத்திற்கோ அல்லது வாழுகிற ஊர்த்தெய்வத்திற்கோ அல்லது இஷ்ட தெய்வத்திற்கோ தொட்டி கட்டுவதாக வேண்டிக் கொள்வர். இதை வேண்டும் பொருட்டு கூரைச் சேலையுடன் கணவன், மனைவியாகச் செல்வர். அங்குள்ள பூசாரி சேலை முந்தானையை ஒரு சாண் அளவு கிழித்து அதிலே குளித்துவிட்டு குளத்தில் இருந்து எடுத்து வந்த சிறிய கல்லில் சந்தனம் குங்குமம், பூ என வைத்து கிழித்த துணியை தொட்டிலாக்கி அதிலே இட்டு கோயிலில் உள்ள தல விருட்சங்களில் கட்டுவார்கள். வசதி வாய்புள்ளோர் மரத்தால் செய்யப்பட்டத் தொட்டிலை நேர்த்திக்கடனாக கொண்டுவந்து செலுத்துவர். பிள்ளை பிறந்த பிறகு கரும்பில் கூரைப்புடவையை (தாலிகட்டுச் சேலையை) கட்டி பிறந்த குழந்தையை அதில்

²¹ . தகவலாளி பெயர்: வேலாயி பால்: பெண் வயது: 84 கிராமம்: சின்னக் கோட்டூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

இட்டு மூன்று முறை வலம் வருவர். இம்முறை எங்கள் ஊர் தாழையூர் பெரியநாயகி அம்மன் கோயிலில் செய்யப்படுவது உண்டு"²² என்றார் தகவலாளி.

நெய்யணிசடங்கு

குழந்தைப் பெற்றெடுத்தபெண்கள் நெய்யால் ஆன எண்ணெய்க் குளியலிட்டுவீட்டிற்குள் செல்லும் பழந்தமிழரின் சடங்குமுறையினை,

“கயந்தலைதோன்றியகாமர் நெய்யணி

நயந்தகிழவனைநெஞ்சுபுண்ணுறீஇ”²³ (தொல்.கற்.147, 8-9)

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதற்குஉரைதரும் இளம்பூரணர் “புதல்வன் றோன்றிய நெய்யணி நயந்தகிழவனை”²⁴ என்பார். தலைவன் நெய்யாடலை விரும்பினான் என்பது இங்கு வெளிப்படையான பொருளாகிறது. அவ்வாறு தலைவி நெய்யாடினால்தான் தலைவன் அவளோடு கூட இயலும் என்பது இங்கு மறைபொருளாக விளங்குகிறது. எனவேதான் தலைவன் நெய்யாடலை விரும்பினான். பெண்கள் நெய்யாடும் தருணங்களைத் “தலைவிக்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த செய்தியையாதல், மகவீன்று நெய்யாடிய செய்தியையாதல்”²⁵ என இரண்டனாகப் பகுத்துவிளக்குவார் பொ.வே.சோமசுந்தரனார். இவ்வாறான பிறப்பு குறித்தச் சடங்கு முறைகள் இன்றளவும் வழக்கிலுள்ளதைக் காணலாம்.

பிள்ளை பேறுக்காக இறைவனை வழிபடுகிற சடங்கு முறையினை பெரும்பாலான மக்கள் இறை வழிபாட்டினை கடைபிடிப்பதை அறிய முடிகிறது.

---

²² . தகவலாளி பெயர். நா. மகேசுவரி, பால்: பெண் வயது: 49, ஊர்: தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

²³ . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.577

²⁴ . தொல்.பொருள். சாரதா பதிப்பகம், 2014, ப.266

²⁵ . ஐங்குறுநூறு உரை, கழகப் பதிப்பு, 2009, ப.86

தாயின் தாலாட்டு

மக்கட் செல்வத்தின் மகத்துவத்தையே நமது சங்க இலக்கியமும் பறைச்சாற்றுவதாக தாலாட்டுவதைக் காண முடிகிறது.

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெரும் செல்வர் ஆயினும், இடைபடக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்,
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்கும்
பயக்குறை இலைத் தாம் வாழும் நாளே!” (புறம்.1881-7)

என்னும் பாடல் வழி உணர முடிகிறது.

தாய்மை உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே தாலாட்டு மலர்கின்றது. தாயின் நாவசைவில் தாலாட்டு என்னும் நல்முத்துப் பிறக்கின்றது. எனவே தான் ‘தாய்மை உலகிற்கு வழங்கிய முதல் இலக்கியப் பரிசுதான் தாலாட்டு’ என்பார் தமிழண்ணல். தாலாட்டு என்ற சொல்லைத் தால் + ஆட்டு எனப் பிரிக்கலாம். தால் என்றால் நாக்கு என்றும், நாவை ஆட்டிப் பாடுவதால் தாலாட்டு எனும் பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுவர். தாலாட்டு என்ற சொல் சில இடங்களில் ‘ராராட்டு’ என வழங்கி வருகிறது. மேலும் தாலாட்டைத் தாராட்டு, தாலேலோ, ஓராட்டு, போராட்டு, ராராட்டு, தொட்டில் பாட்டு, ஓலாட்டு, திருத்தாலாட்டு எனப் பல்வேறு பெயர்கள் இன்றைய உலக வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் வழங்கி வருகின்றன. தமிழில் தாலாட்டு என்று கூறுவது தாயும் சேயும் என்ற உறவுப் பிணைப்பிலே பிறந்த இயற்கைக் கலைதான் தாலாட்டு என்று தமிழண்ணலும், ‘தாய் ஆழங்காண முடியாத அன்புக் கடல். அக்கடலில் விளைந்த வலம்புரி முத்தே தாலாட்டு’ என்று டாக்டர் ஆறு. அழகப்பனும் கூறுகின்றனர். இத்தகைய தாலாட்டு மனிதகுலத் தொடக்க முதல் தொடர்ந்து வருகின்றது. உலகில் தாய்மையும் சேய்மையும் இருக்கும் வரை, பாசமும் பற்றும் உள்ள வரை, பாடலும் இசையும் நிலவும் வரை மனித சமுதாயத்தில் தாலாட்டுகள் இருக்கும். “நடையழகில்

ஜெயங்கொண்டானையும், இனிமையில் இளங்கோவையும், கற்பனையில் கம்பனையும், சொல்லாட்சியில் மணிவாசகரையும், நாகரிகவிளக்கத்தில் சங்கப் புலவர்களையும் ஒப்புவமையாகப் பெற்றுப் பெருமையாக விளங்குகிறது தாலாட்டு”²⁶ என்பார் தமிழண்ணல்.

குழந்தை பிறந்த பிறகு குழந்தையை தாலாட்டுகிற முறை தமிழர்களிடம் கடைபிடிப்பதை கள ஆய்வின் வழி அறியமுடிகிறது. கல்வி அறிவு இல்லாத நிலையிலும் கூட ஒரு சில பெண்கள் தமிழ் இலக்கியம் படைத்தது போல் எதுகை மோனை அமைத்து சங்கீத சீர் வரிசையை சரியாகப் பயன்படுவத்துவதை அறிய முடிந்தது. குழந்தையின் தாலாட்டின்பொழுது தாலாட்டும் விதத்தினை ஆறாவயலைச் சார்ந்த மு. நாச்சம்மை என்னும் தகவலாளி, "குழந்தையைத் தாலாட்டும் பொழுது சத்தமான ராகம் மட்டும் இருக்காது. சத்தான கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே குழந்தை ஆழ்மனதில் படியும்படி ஆழ்நிலைத் தூக்கத்திற்கு தாலாட்டு இட்டுச் செல்லும். இன்றைய கால பெண்கள் வாக்மேன், டிவி போன்றவற்றில் வெளிப்படுகின்ற சினிமா திரையிசைப் பாடல்களை ஒலிபரப்பி விட்டு பிள்ளையை ஸ்பிரிங்க் தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டுகிற பழக்கம் தற்பொழுது நகர்ப்புறங்களில் இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இன்னும் கிராமப்புறங்களில் பிள்ளையை பெற்ற அம்மாவோ அல்லது அந்த அம்மாவிற்கு பாடத்தொரியவில்லை என்றால் ஆயா, அப்பத்தா போன்றவர்கள் பாடி தூங்க வைப்பர். அந்தக் குழந்தையும் தான் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக எண்ணி குழந்தையும் அயர்ந்து உறங்கும் என்றார்”²⁷.

இக்களத் தரவுகள் வழியாக குழந்தையைத் தாலாட்டுகிற முறை சங்க காலம் போல பின்பற்றி வருவதை அறிய முடிகிறது.

கண்ணேறு கழித்தல் பற்றிய நம்பிக்கை

குழந்தைகளுக்குக் கண்ணேறு கழிப்புச் செய்வதுண்டு. இவ்வாறு செய்தால் கண்ணேறு கழிந்து விடுமென மக்கள் நம்புகின்றனர். குழந்தைகளுக்குக் கண்ணேறு கழிப்புச் செய்வதுண்டு சில கண்களுக்கு

²⁶. தமிழண்ணல்., தாலாட்டு (தொகுப்புநூல்), (ப.ஆ)செல்வி பதிப்பகம், ப.63

²⁷. தகவலாளி பெயர்: மு. நாச்சம்மை, பால்: பெண், வயது: 56, கிராமம்: ஆறாவல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

தீமை விளைவிக்கும் சக்தி உண்டு. அத்தகையோரது கண்பட்டால் குழந்தைக்கு நோய் நொடி வரும் என்று நம்புகின்றனர். எனவே தான் கல்லடிபட்டாலும் கண்ணடி படக் கூடாது என்று கூறுவர். கண்ணேறுபட்டதைக் கழிப்பதற்காக சுண்ணாம்பும் மஞ்சளும் கொண்டு சுற்றி வீதியில் எறிவார்கள்.

“கண்ணான கண்ணார்க்கு கண்ணோக்கும் வாராமல்

சுண்ணாம்பும் மஞ்சளும் சுற்றி எறி கண்ணார்க்கு”²⁸

என்ற பாடல் கண்ணேறு கழிக்கும் முறையைக் கூறுகின்றது. அதனைத் ‘திருஷ்டி கழித்தல்’ என்றும் கூறுவர்”.

கண்ணேறு கழித்தலில் தகவலாளி, "குழந்தையை வீட்டை விட்டு வெளியில் கொண்டு சென்று வந்தாலே குழந்தைக்கு கண்ணேறு கழிப்பதில் வீதியில் முச்சந்தியில் அள்ளிய மூன்று இடத்து காலடி மண், வரமிளகாய், உப்புக்கல்லு என மூன்றையும் சேர்த்து அந்தி சாய்கிற வேளையில் குழந்தையையு தாயையும் சேர்த்து கண்ணேறு கழிப்பர். கண்ணேறு கழித்த பொருளை வீட்டின் முகப்பிலோ அல்லது முச்சந்தியிலோ சாண ராட்டியில் அடுப்பு நெருப்பெடுத்து கொண்டுபோய் வைத்து அந்நெருப்பில் கண்ணேறு கழித்த மூன்றையும் போடப்படும். குழந்தை வேறு எங்காவது அழைத்துச் செல்லவில்லை வீட்டிலேயே இருந்தால் அந்தி மாலைப் பொழுதுகளில் சூடத்தை எடுத்து சுத்தி வீட்டு முகப்பில் வைத்து ஏற்றி திரும்பிப் பார்க்காமல் வருவர். ஒருவேளை குழந்தை காரணம் புரியாமல் அழுதால் தேங்காயை தலையை மூன்றுமுறை சூடமேற்றி சுற்றி முச்சந்தியில் உடைப்பர்"²⁹ என்றார்.

பெயரிடும் சடங்குகள்

குழந்தை பிறந்ததும் அதற்குப் பெயரிடும் வழக்கம் முறைப்படி நடத்துதல் இன்றும் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடும் வழக்கம் இருந்துள்ளமையைக் கலித்தொகை சுட்டுகிறது. அவற்றிலும் தன் தந்தையின் பெயரையே தன் புதல்வனுக்கு இடுவதனை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

²⁸ . நா. வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.83

²⁹ . தகவலாளி பெயர்: நா. செகப்பி, பால்: பெண், வயது: 48, கிராமம்: சண்முகநாதப்பட்டினம், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

“முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்” (கலி. 75 24-25)

“மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம்” (கலி. 81: 35)

என்ற அடிகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இங்கு, இதனை முதன்மைப்படுத்தும் சமூக நிலை, முன்னோர் போற்றும் மரபு, குடும்ப உறவு முறைகளைப் போற்றும் தன்மை போன்ற சடங்குகளாகப் பின்பற்றப் பட்டமையை உணர முடிகிறது.

பிறப்பிற்கும், இறப்பிற்குமான வாழ்வியலில், நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்கு முறைகளைத் தங்கள் வாழ்வில் பண்டைய மக்கள் போற்றியுள்ளனர். அவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டச் சடங்குகளில் பிறப்புச் சடங்கும் ஒன்று. குழந்தை பிறந்ததும் அதற்குப் பெயரிடும் வழக்கம் முறைப்படி நடத்துதல் இன்றும் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடும் வழக்கம் இருந்துள்ளமையைக் கலித்தொகை சுட்டுகிறது. அவற்றிலும் தன் தந்தையின் பெயரையே தன் புதல்வனுக்கு இடுவதனை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை,

“முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்....” (கலி. 75:24-25)

“மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம்...” (கலி.81:35)

என்ற அடிகளின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இங்கு, இதனை முதன்மைப்படுத்தும் சமூகநிலை, முன்னோர் போற்றும் மரபு, குடும்ப உறவுமுறைகளைப் போற்றும் தன்மை போன்ற சடங்குகளாகப் பின்பற்றப் பட்டமையை உணரமுடிகிறது.

பெயரிடும் சடங்கு குறித்து தகவலாளி, “குழந்தை பிறந்த பிறகு பெயர் வைக்கும் முறை ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் மாறுபடும். ஒரு சில சமூகங்களில் 30 நாள் முடிந்து வீட்டில் புண்ணியானம் செய்தபிறகு குழந்தைக்கு பெயர் வைக்கும் பழக்கம் உண்டு. ஒரு சிலர் மூன்று மாதம் கழித்து பெயர் வைக்கும் பழக்கமும் உண்டு. இவற்றில் பெரும்பாலும் பெண் வழி குலதெய்வத்திற்கு தலைச்சன் முடி எடுத்துவிட்டு பெயர் சூட்டல் நடைபெறும். அக்கோயிலில் வைத்து பூசாரியோ அல்லது தாய்மாமனோ அல்லது தாத்தா பாட்டியோ மூன்று முறை

பெயர் சொல்லி அழைப்பர். ஒரு சில இடங்களில் காதுக்குள்ளிலும் மூன்று முறை சொல்லுவது உண்டு"³⁰ என்றார்.

காது குத்தல் பற்றிய நம்பிக்கை

சடங்கு என்பது “சாத்திரமும் வழக்கமும் பற்றிய கிரியை” என்கிறது தமிழ் அகராதி ஒரு குழந்தைப் பிறக்கும் போதும் இத்தகைய சடங்குகள் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. குழந்தையைப் பெற்ற தாய் வாலாமை (தீட்டு) என்பதன் காரணமாக குறிப்பிட்ட கால எல்லைவரை தனித்துப் பிறரைத் தீண்டாமலும் வாழ்வாள் வாலாமைக் காலம் கழிந்த பின்னர் அவள் நீராடி தூய்மை செய்துக் கொண்டு குடும்பத்தில் அனைவருடனும் கலந்து பழகுவாள்.

”நெய்யும் குய்யும் ஆடி, மெய்யொடு

மாசு பட்டன்றே கலிங்கமும் தோளும்

திதலை மென் முலைத்தீம் பால்பிலிற்ற

புதல்வற் புல்லிங் புனிநு நானும்மே” (நற்றிணை: 380.1-4)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் மூலம் வாலாமைப் பற்றி தெளிப்படுத்துகின்றது. தாயின் வாலாமைப் காலம் முடிந்த பிறகு குழந்தைக்கு தெய்வங்களின் துணை வேண்டும் என்பதற்காகக் காப்பு அணிவித்தனர். குழந்தை பிறந்து 21 நாள் கழித்து கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். ஓராண்டு நிறைவுறும்போது தெய்வ சந்ததியில் முடி களைந்து காது குத்தினர். ”காது குத்தும் வழக்கம் தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி ஆசியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது. காது குத்தும் போது ஏதேனும் உலோகத்தை அணிவிப்பர். தீமை தரும் ஆவிகள் தலை, வாய் மூக்கு, காது ஆகிய உறுப்புகள் வழியாக எளிதில் புகுந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையில் காதில் துளையிட்டுத் தீய ஆவிகளை விரட்டும் சக்தியாக காதில் ஏதேனும் ஓர் உலோகத்தை அணிவித்தால் காது வழியாகத் தீய ஆவி நுழைவதைத் தடுத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இப்பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”³¹ இவையெல்லாம் தமிழர் மேற்கொண்ட சடங்கு முறைகளாகும். பெண் குழந்தைப் பருவம் அடைந்து பின்

³⁰. தகவலாளி பெயர்: நா. செகப்பி, பால்: பெண், வயது: 48, கிராமம்: சண்முகநாதப்பட்டினம், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

³¹. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் ப.19

சத்துள்ள உணவு கொடுத்தனர். வீட்டிற்குள் அழைத்துச் செல்லும்போது சடங்குகள் நிறைவேற்றினர்.

இக்கருத்தினை தகவலாளி, "பிள்ளைக்கு காது குத்துவது என்றால் முதலில் தாய்மாமனுக்கு சொல்லிவிட வேண்டும் தாய்மாமன் என்பவன் யார் என்றால் குழந்தையின் அம்மாவோடு பிறந்தோர் ஆவார். ஒருவேளை உடன் பிறந்த ஆண்மகன் இல்லாவிட்டால் அப்பெண்ணின் தந்தையோ அல்லது ஒன்றுவிட்ட சகோதரனிடமோ இம்முறையை தெரிவிப்பார். ஏனெனில் காது குத்துதல் முறை என்பது காது குத்தப்பெறும் குழந்தையை இவர்களது வலது மடியில் வைத்து காது குத்தப்பெறும். காது குத்தப்பெறும் தோட்டினை (தங்கம் அல்லது வைரம்) இதனை தாய்மாமனாக வரக்கூடிய நபரே சொந்தச் செலவில் செய்து கொண்டு வருவர். இச்சடங்கு முறையினை எந்த தாய்மாமனும் பிறருக்கு விட்டு கொடுக்க மாட்டார். காது குத்தக்கூடிய நகை செய்யக்கூடிய ஆசாரி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வழியாக இச்சடங்கு முறை நிகழ்த்தப்பெறும். கோயில்களில் வைத்து காதுக் குத்தப்பெற்றால் அல்லது பத்திரிக்கை அடித்து காது குத்தப்பட்டாலும் மாமனுக்கு உரிய வேட்டி துண்டு விருந்து என மரியாதை செய்யப்படும். காது குத்தும்பொழுது குழந்தைக்கு மஞ்சளில் தடவிய பச்சரிசி பூ என தலையில் தூவுவர். பின்பு காப்பரிசி என்று சொல்லக்கூடிய பச்சரிசியில் வெல்லம் பொட்டுக்கடலை கலந்தவற்றை அனைவருக்கும் கொடுப்பர். இச்சடங்கு முறையினை சைவ வைணவ மதங்களைச் சார்ந்த எல்லா இனத்தவரும் கடைபிடிப்பர்"³² என்றார்.

குழந்தைகளுக்கு காது குத்துகிற முறை இன்னும் உள்ளது. ஆண்கள் திருமணத்திற்கு முன்பாக கண்டிப்பாக காது குத்த வேண்டும் என்கிற நடைமுறை உள்ளது. பெண்கள் சிறு குழந்தையிலேயே ஆபரணம் அணிவிப்பதற்காக காதுகுத்தி விடுவர். குழந்தை காது குத்தும் முறை என்பது மிகப்பெரிய சடங்காகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதை திருமண விழாக்கள் போல காதுகுத்து கல்யாணம் என்கிற சடங்குமுறை பத்திரிக்கை அடித்து மொய் விருந்து வைக்கிற வகையில் இச்சடங்கு நடைபெற்று வருகிறது.

---

³² . தகவலாளி பெயர்: வே. சுந்தரம் ஆசாரி, பால்: ஆண், வயது: 49, கிராமம்: உருவாட்டி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

இச்சடங்கினை எளிமையாக கோயில்களிலும் நிறைவேற்றுகிற பழக்கமும் இருந்து வருகிறது.

புலிப்பல் தாழி அணிவிக்கும் சடங்கு

புலிப்பல் தாழி எனும் அணிகலன் சிறுவயதில் ஆண், பெண் உள்ளிட்ட இருபாலருக்கும் கழுத்தில் அணிவிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சிறுவயதில் அணியப்படும் புலிப்பல் தாழியானது அவர்கள் வளர்ந்தவுடன் கழற்றி மாலை அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை

“ ..... தார்பூண்டு

தாலி களைந்தன்றும் இலனே “(புறம் 77: 6-7)

என்ற வரிகளைக் கொண்டு அறிய முடிகின்றது. எனவே சிறுவயதில் ஆண் பெண் உள்ளிட்ட இருபாலருக்கும் புலிப்பல் தாழி அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் வளர்ந்தவுடன் அந்த அணிகலன் கழற்றப்பட்டுள்ளது. என்பதை நோக்குங்கால் சங்கத்தமிழரின் கழுத்தணிகலன் சார்ந்த பண்பாட்டு நிகழ்வினை அறிய முடிகின்றது. ஆனால் பெண் குழந்தைகள் புலிப்பல் தாழியைக் களைந்து என்ன அணிகலன் செய்தார்கள் என்பதற்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை.

கிண்கிணி அணிவிக்கும் சடங்கு

கிண்கிணி என்னும் காலணிகலன் ஆண் மற்றும் பெண் குழந்தைகள் அணிந்துள்ளனர். சிறப்பாக இவ்வணிகலன் குழந்தைகளுக்கு அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண் பிள்ளைகளுக்குக் குழந்தைப் பருவத்தில் அணிவிக்கப்படும் இந்த அணிகலன் அவர்கள் வளர்ந்தவுடன் நீக்கப்பட்டுக் கழல் என்னும் அணிகலன் அணிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை “கிண்கிணி களைந்த கால்ஒண் கழல் தொட்டு” (புறம் : 77:1) என்ற பாடல் வரியைக் கொண்டு அறியலாம். இச்செய்தியின் மூலம் சங்கத்தமிழரின் காலணிகலன் சார்ந்த பண்பாட்டு நிகழ்வினை அறிய முடிகிறது.

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைகடனே” என்ற புறநானூற்று வரிகள் மகப்பேற்றினுடைய சிறப்புத் தன்மையை உணர்த்துகிறது. எட்டுத்தொகை நூல்களில் பெரும்பான்மையாகப் பிறப்புச் சடங்குகள் அதிகம் இல்லை.

ஆனால் பிறப்புச் சடங்கு இன்றைய காலத்தில் பரிணாம வளர்ச்சியாகச் சடங்கு பெருகி நிற்கிறது. இச்சடங்கில் குழந்தைக்கு இச்சமூகத்தில் கிடைக்கக்கூடிய உயர் அந்தஸ்தை முன்னிலைப் படுத்துவதாக இச்சடங்கு அமைகிறது.

பெண் மகப்பேறு அடைதலைக் கீழ்க்கண்ட நிலைகளில் சடங்குகளாக வளர்ந்து நிற்கிறது.

1. கருவுற்றமையை அறிதல்
2. கருவுற்ற பெண்ணுக்கு மருந்து கொடுத்தல்
3. வளைகாப்பு இடும் சடங்கு
4. குழந்தை பிறந்த பின் நடைபெறும் சடங்கு
5. குழந்தையை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும் சடங்கு
6. பத்தியச் சடங்கு
7. பதினாறில் தீட்டுக் கழித்தல் சடங்கு
8. திருமுடி எடுத்தல் சடங்கு
9. செவிப்பொன் சூட்டல் சடங்கு

என சடங்கியல் முறைகள் வளர்ந்து இருக்கின்றது. இச்சடங்கு முறையில் குழந்தைப் பேறு காலத்திற்கு முன்பு உள்ளவற்றைப் பேறுகாலச் சடங்கு எனவும் குழந்தை பிறந்த பிறகு குழந்தைச் சடங்கு எனவும் வகைமை செய்யலாம். இவற்றில் குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்பாக உள்ளவை பேறு காலச் சடங்கு எனவும், குழந்தை பிறந்தபிறகு உள்ளவை குழந்தைச் சடங்கு எனவும் பகுக்கலாம். பேறு காலச் சடங்குகளை வான்செனப் அருணாண்டு என்ற அறிஞர், ' பிரிவு நிலைச் சடங்குகள், இடையீட்டுச் சடங்குகள், கூட்டிணைப்பு நிலைச் சடங்குகள்"³³ என வகைமைச் செய்கிறார்.

இச்சடங்கு காலத்தில் செய்யப்படுவன குறித்து தகவலாளி, 'திருமணம் ஆகி இரண்டொரு மாதத்தில் கர்ப்பம் அடைந்து விடுவாள் பெண். இது தெரிந்த பிறகு பெண் வீட்டார் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். இச்செய்தியினை மாப்பிள்ளை வீட்டார் முதல் மூன்று மாதத்திற்குப் பெண்ணின் பெற்றோரைத் தவிர யாருக்கும் தெரிவிப்பதில்லை. மூன்று மாதத்திற்குப் பிறகு பெண்

---

³³ . பக்தவத்சல பாரதி., தமிழர் மானிடவியல், ப.186

வீட்டார் பேறு காலச் சடங்கினைத் தொடங்குவர். கருவுற்றிருக்கிற மகளுக்கு ஐந்தாவது மாதம் அல்லது ஏழாவது மாதம் மருந்து கொடுத்தல் என்பர். இம்மருந்தானது மருத்துவச்சியைக் கொண்டோ அல்லது ஊர் வயதான மருத்துவ குணம் தெரிந்த பெண்மணியைக் கொண்டோ காடு கழனியில் கெடக்குற மருத்துவ இலைகளை கொண்டு மூன்று நாளைக்கு மருந்து கொடுப்பர். இம்மருந்தானது பிறக்கப்போகும் குழந்தை எவ்வித சீக்குச்செரங்கும் இல்லாமல் இருப்பதற்காக செய்யப்படுவது ஆகும்"³⁴ என்றார்.

இச்சடங்கு தொடர்பாக மற்றொரு தகவலானி, 'மருந்து கொடுத்த பிறகு ஏழாவது மாசமோ ஒன்பதாவது மாசமோ பொண்ணுக்கு பொறந்த வீட்டிலிருந்து வசதிக்குத் தகுந்தது மாதிரி ஐஞ்சல இருந்து ஏழோ, எட்டோ, ஒன்பதோ, பதினொன்னோ என ஒற்றைப்படையில் பல்வேறு வகையான சாதங்களைச் செய்து கொண்டு செல்வார்கள். அவற்றோடு பூ, பழம், வளையல், தேங்காய், இனிப்பு, மங்களப்பொருள் என ஒற்றைப்படையில் சீர் வருமாறு எடுத்துச் செல்வர். இச்சடங்கின்போது பொறந்த வீட்டில் உள்ள முக்கிய உறவினர்களோடும் ஊராரோடும் செல்வார்கள். சென்ற பிறகு அங்கு திருமணச் சேலையை உடுத்தச் சொல்லி மனைப்பலகையில் கிழக்கு நோக்கி உட்கார வைப்பர். அவரோடு சேர்ந்து அவருடைய கணவரையும் திருமண வேட்டி சட்டைக் கட்டி மனையில் அமர வைப்பர். அவர்கள் இருவருக்கும் மாலை அணிவித்து சந்தனம் குங்குமம் நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் இடுவர். பின்பு மாமியாரும் நாதத்தனாரும் கை நிறையப் பெண் வீட்டார் வாங்கி வந்த வளையலை அணிவிப்பார்கள். பின்பு உற்றார் உறவினர் அனைவரும் பெண்ணுக்கு வளையல் இட்டு முறை செய்வார்கள். கொண்டு வந்த உணவை அனைவருக்கும் பரிமாறி விருந்தை சிறப்பாக நடத்துவர். இந்நிகழ்விற்கு வந்த அனைத்துப் பெண்களுக்கும் ஒரு தாம்பாளத்தில் மஞ்சள், வெற்றிலை பாக்கு, திருமாங்கல்ய கயிறு, குங்குமம். இனிப்பு ஆகியவை வைத்து அனைவருக்கும் கொடுப்பார்கள். அதன்பிறகு அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் பெண்ணை

³⁴ . தகவலானி. நா. வெள்ளையம்மாள், வயது.68, கல்லங்குடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

மட்டும் வீட்டிற்கு நல்ல நேரம் பார்த்து அழைத்துச் செல்வர்"³⁵ என்றார் தகவலாளி.

"புள்ளத்தாச்சி பொண்ண வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்த பிறகு தாம்பாளத்துல ஆரத்தி எடுத்து வலது காலை முன்வைத்து வீட்டிற்குள் அழைத்து செல்வர். பெண்ணுக்கு ஏற்படுகிற வலியப் பொறுத்து விளக்கெண்ணையில் மிளகுப் பொடி சேர்த்து எண்ணெய் குடுப்பர். அதோடு ஊட்டச்சத்தான உணவுகளையும் வழங்கி சுகப்பிரசவம் ஆவதற்கான எல்லா மருத்து முயற்சிகளையும் செய்வர். குழந்தை வீட்டிலேயோ, ஆஸ்பத்திரியிலேயோ பிறந்த பிறகு குழந்தைக்கு சேனையிடுதல் என்கிற சடங்கை செய்வர். சேனைச் சடங்கு என்பது சர்க்கரைத் தண்ணீர் கொடுப்பது ஆகும். பிறகு நஞ்சுக்கொடி நீக்குறது, மத்த சடங்குகள செஞ்ச பிறகு குழந்தை முகத்துல தண்ணியத் தெளிச்சு குழந்தைக்கு கை காலு மொடக்கம் இல்லாம திடுக்கிடச் செய்து குழந்தையை சீண்டுவர். அதன் பிறகு கண்ணேறு கழித்தல் போன்ற சடங்குகள் எல்லாம் செய்வர். பேறு காலத்திற்கு முன்பு உணவு முறைகளில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடு இருந்ததோ அதே கட்டுப்பாடு குழந்தை பிறந்த பிறகு எதையும் நீக்காமல் எல்லா உணவையும் உண்ணுகிற வகையில் செய்வார்கள். அதன் பிறகு குழந்தை பிறந்த 16ம் நாள் இல்லையென்றால் பெரும்பாலும் 30ம் நாள் தீட்டுக் கழித்தல் என்கிற சடங்கு நடைபெறும். இதில் பெரும்பாலும் வசதிக்கு ஏற்றார் போல நடைபெறும். வசதி வாய்ப்பு இருந்தால் புரோகிதரை வைத்து இந்நிகழ்வு நிகழ்த்தப்பெறும். இதில் நம்பிக்கை இல்லாதோரும் மற்றோரும் வீட்டைச் சுத்தம் செய்து மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து அதோடு தீர்த்தம் தெளித்து இச்சடங்கைச் செய்வர். இதன்பிறகு விருந்து ஏற்பாடுகள் செய்து பிள்ளைக்கு கருப்பு நிறத்தில் கருகமணி கட்டி, ஒரு மஞ்சத்துணியில் வசம்பு, புள்ளவர்த்தி இலை, ஆகியவற்றை சேர்த்து முடிந்து கையில் கட்டுவார்கள். அதன்பிறகு மூன்று மாதம் கழித்து மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து சீர் தட்டோடு வந்து தடபுடலான விருந்து வச்சு குழந்தையை அழைத்துச் செல்வர்"³⁶ என்கிறார் தகவலாளி.

³⁵ . தகவலாளி. பெ. நாகலெட்சுமி, வயது.49, மாவிடுதிக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

³⁶ . தகவலாளி. நா. வெள்ளையம்மாள், வயது.68, கல்லங்குடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

தகவலாளியின் தகவல் அடிப்படையில் குழந்தை பிறந்த பிறகு குல தெய்வத்திற்கு முதல் திருமுடி எடுக்கிற சடங்கும் இரண்டாவதாக உள்ளூர் சாமிக்குத் திருமுடி எடுக்கிற சடங்கும் மூன்றாவதாக நேர்த்திக்கடன் இருப்பின் அந்த தெய்வங்களுக்கு திருமுடி எடுக்கும் சடங்கும் நடைபெறும். அதன்பிறகு பெயர்கூட்டலும், தாய்மாமன் மடியில் வைத்து தாய்மாமன் வீட்டார் கொண்டு வந்த காதணியை அணிவித்தும் காதணி விழா நடத்துவர் என அறிய முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- தாய்மையின் சிறப்பையும் தாய்மையைப் போற்றுவதையும் இச்சடங்கின் வழியாக உணர முடிகின்றது. தாய்மை அடைந்திருக்கிற பெண் தன்னுடைய பேறு காலங்களில் மன அழுத்தத்தில் இருந்து நீக்குவதற்காக உற்றார் உறவினர், பெற்றோர் என பல்வேறு உத்திகளை பயன்படுத்தி ஆரோக்கிய வாழ்வை தாய்மைப்பெண் வாழ வழிவகை செய்தனர்.
- அதேபோல் கருவுற்றிருக்கிற குழந்தைக்கு எவ்வித நோயும் பிறக்கும் முன்பாகவும் பிறந்த பிறகும் தாக்காத வண்ணம் அதற்கேற்றார் போல மருத்துவ முறைகளைக் கையாண்டனர். திருமணம் முடிந்த பிறகு உற்றார் உறவினர் தேவையில்லை என்கிற சிந்தனை ஏற்படாத வண்ணம் அடுத்தடுத்த சடங்கு முறைகளில் அவர்களையும் பங்கு பெறச் செய்து இனக்குழுக்களின் கூட்டியல் வாழ்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு உணர்த்தும் வகையில் இச்சடங்கானது நடைபெற்றது.
- குழந்தைக்கு செய்யப்படுகிற சடங்குகளின் வழியாக அறிவியல் நோக்கும், ஆரோக்கிய வாழ்வையும் குழந்தையும் பெற வேண்டும் என்பதற்காகக் குழந்தைக்குச் செய்யப்பட்ட சடங்கு முறைகள் உணர்த்தியது.

சான்றெண் விளக்கம்

20. திருக்குறள். 66 ப. 15
21. தகவலாளி பெயர்: வேலாயி பால்: பெண் வயது: 84
கிராமம்: சின்னக் கோட்டூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
22. தகவலாளி பெயர்: நா. மகேசுவரி, பால்: பெண்
வயது: 49, ஊர்: தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
23. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் ப.577
24. தொல்.பொருள். சாரதா பதிப்பகம், 2014, ப.266
25. ஐங்குறுநாறு உரை, கழகப் பதிப்பு, 2009, ப.86
26. தமிழண்ணல்., தாலாட்டு (தொகுப்புநூல்), ப.63
27. தகவலாளி பெயர்: மு. நாச்சம்மை, பால்: பெண்,
வயது: 56, கிராமம்: ஆறாவல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
28. நா. வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.83
29. தகவலாளி பெயர்: நா. செகப்பி, பால்: பெண், வயது: 48,
கிராமம்: சண்முகநாதப்பட்டினம், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
30. தகவலாளி பெயர்: நா. செகப்பி, பால்: பெண், வயது: 48,
கிராமம்: சண்முகநாதப்பட்டினம், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
31. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் ப.19
32. தகவலாளி பெயர்: வே. சுந்தரம் ஆசாரி, பால்: ஆண்,
வயது: 49, கிராமம்: உருவாட்டி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
33. பக்தவத்சல பாரதி., தமிழர் மானிடவியல், ப.186
34. தகவலாளி. நா. வெள்ளையம்மாள், வயது.68,
கல்லங்குடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
35. தகவலாளி. பெ. நாகலெட்சுமி, வயது.49,
மாவிடுதிக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
36. தகவலாளி. நா. வெள்ளையம்மாள், வயது.68,
கல்லங்குடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

இயல் - 3

திருமணச் சடங்குகள்

மனிதக்குல வரலாற்றில் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையில், மணம் என்பதற்கும் அதையொட்டிய சடங்குகளுக்கும் தனித்துவமான இடமுண்டு. காட்டுமிராண்டி நிலையில் இணைவிழைச்சுக் காரணம் பற்றி ஆண் பெண் இணைதல் என்பது சமூக வளர்ச்சிப்போக்கில் திருமணம், குடும்பம், குழந்தைகள், மரபினர் என்று அமைகின்றது. அவ்விணைவில் காலப்போக்கில் சில சடங்குகள் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. அச்சடங்குகளும் வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் மாறுபட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் தமிழரின் நாகரிகம் முழு மலர்ச்சியுற்றிருந்தது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ்மொழியை வளர்த்த காலமாதலால் சங்ககாலம் என்பர். முடியுடை வேந்தர்கள் மூவரும் கொற்றம் வைத்து சீரோடும் சிறப்போடும், பேரோடும் புகழோடும், அறத்தோடும் மறத்தோடும் வாழ்ந்து ஆண்ட காலம் சங்ககாலம். பண்டைத் தமிழகத்தில் திருமணம் ஒரு பெருமைக்குரிய சடங்காகக் கருதப்பட்டது.

சங்கத் தமிழர் தங்கள் வாழ்வில் களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம் ஆகிய இருவகை ஒழுக்கங்களையும் கொண்டிருந்தனர். சங்ககாலத்தில் திருமணம் என்ற கற்பொழுக்கம் மிகுதியாகவும், காதல் என்ற களவொழுக்கம் குறைவாகவும் அக்காலச் சமுதாயத்தில் இருந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் காதலும், திருமணமும் உணர்வுகளை வென்றெடுக்கும் கருப்பொருள்கள் ஆகிவிட்டன. சங்ககாலத்தில் காதல் திருமணமே அதிகம் இருந்தது காதலும், வீரமும் அவர்களின் பண்பாடாகும்.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், ஆகியன தமிழரின் ஒப்பற்ற நாகரீகச் சிறப்புக்குச் சான்றாகும். பண்டையத் திருமண முறையில் சேவை புரிந்து மணத்தல், பொருள் கொடுத்து மணத்தல், போர் நிகழ்த்தி மணத்தல், திறமையை வெளிக்காட்டும் வகையில் வீரத்தின் காரணமாக மணத்தல், தன் காதல் மிகுதியினைக் காட்டி மணத்தல் ஆகிய மணமுறைகள் களவு நெறி, கற்பு நெறி ஆகிய இருவகை மண முறைகளிலும் இருந்துள்ளன. உறவு முறைத்திருமணம்,

கலப்புமணம் ஆகிய வகைகளில் கூட களவு மணமும் இருந்தது என்பதை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியலாம். சங்ககாலத்தில் நாடானது நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு பிரிக்கப்பட்டு அந்நிலத்தின் வழியே மக்களும் தங்களது வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் உழைத்துப் பொருள் ஈட்டுவர், காதலிப்பர், மணமுடிப்பர், இல்லற வாழ்வில் இருந்து இன்பமுறுவர். நிலங்கடந்து மணம் செய்து கொள்ளச் சங்க காலத்தில் தடை இல்லை. சமூகவியல் நோக்கில், சங்கத் திருமணங்களை நிலப்பரப்பு சார்ந்த அகமணம் என வரையறுக்கப்படுகிறது. அக்காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையைப் பெரிதும் போற்றினர் மேலும் இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று என்ற கொன்றை வேந்தனில் ஒளவையார் குறிப்பிடுவது போல் இல்லறத்தில் சிறந்து இருந்தனர். மனித சமூகம் இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில் இருந்து குடிமைச்சமூக நாகரிகத்தை நோக்கி வளர்ந்த ஒரு வளர்ச்சிக்கட்டத்தை சங்ககாலம் என்பார்கள். சங்க கால திருமணச்சடங்குகள் மிகவும் இயற்கை சார்ந்ததாகவும், எளிமையாகவும் நடைபெற்றது.

மணமுறை

பண்பாடு ஒழுங்கற்றுப் பல்வேறு குலப்பிரிவுகள் தொழிலடிப்படையில் தோன்றிய பிறகு சில சடங்கு முறைகளை மேற்கொண்டனர். இதன் அடிப்படையில் ஐவகை நிலங்களிலும் வேறுபட்ட மணமுறை காணப்பட்டன. திருமணம் போன்ற விழாக்கள் நிகழும் பொழுது வீட்டில் செம்மண் பூசுவதும் முற்றத்தில் இளமணலைப் பரப்புவதும், பெண் எருமையின் கொம்பை வீட்டில் வைத்துத் தெய்வமாக வழிபடுவதும் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். சங்ககாலத் திருமண முறைகள் இன்றைய நிலையிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றது. பண்டைக்கால 'திருமணங்கள் அகமணம், புறமணம் என்ற இருநிலைகளில் அமைந்துள்ளது. திருமணப் பந்தலில் நல்ல புதுமணல் பரப்பி இருந்தார்கள். மணமனையில் எங்கும் நல்விளக்குகளை ஏற்றியிருந்தார்கள். மாலைகளைத் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். புதுமணல் பெண் புகுந்த வீடு சென்ற பிறகு நல்ல சுவை மிகுந்த உணவுகளை ஆக்கிக் கணவனுக்குத் தருகிறார். முதன் முதல் மணப்பெண் பாலை உலையாக வைத்துச் சோறு சமைத்தல் முறை, அவள்

சமைத்துப் படைக்கும் பால் உணவைத் தலைவன் உண்டான். இது ஒரு சடங்காக இருந்துள்ளது.

"துவரப் புலர்ந்து தூமலர் கஞலிக்
தகரம் நாளும் நன்றறுங் கதுப்பின்
புதுமண மகடூஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீ,
கூழை கூற்தற் குறுங்கொடி மகளிர்
பெருஞ்செயல் நெல்லின் வாங்கு கதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்கால் உலக்கை" (அகம்.141:12-18)

என்கிறது சடங்கு பற்றிய சங்க அகநானூற்றுப் பாடல்.

வாழ்க்கை நெறி:

அ. அகமும் புறமும்:

சங்ககாலச் சமுதாய வாழ்வு அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாழ்க்கை நெறி அகம் எனப்பட்டது. அகத்திற்குப் புறத்தே நடைபெறும் புறவாழ்க்கை நெறி புறம் எனப்பட்டது. அகவாழ்க்கை அக்காலச் சமுதாயத்தின் மன ஓட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் விளக்கி நிற்கிறது. புறவாழ்க்கை அரசியல் நடவடிக்கைகளையும், பொருளாதார நிலைகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. அகவாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் ஆடவர் பெண்டிரின் மன உணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தன. புறவாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் அரசரின் செயல்களை அல்லது பொது அறங்களை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தன. புறவாழ்க்கைக்கு அறமும் பொருளும் அடிப்படை. அகவாழ்க்கைக்கு அறம் சார்ந்த இன்பம் அடிப்படை.

இருவகை மணம்:

தலைவியுடன் களவுக் கூட்டம் கூடி வந்த தலைமகன் அவளை மணந்து கொள்வதில் இருமுறைகள் உள்ளன. அவை களவு வெளிப்படுவதற்கு முன்னர் வரைதல் களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதல் இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

ஆயிரண் டென்ப வரைதலாறே”³⁷ (தொல்.கள.140, 1-2)

எனக் குறிப்பர்.

களவு வெளியாவதற்கு முன் வரைதல்:

களவு வெளியாவதற்கு முன் வரையும் நிகழ்ச்சியில் தலைவன் தலைவியை மணம் பேசி அவள் சுற்றத்தாரை வேண்டுவான். அவர்கள் மிகுந்த பரியங்கேட்பர். அதை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தலைவன் தலைவியை விட்டு பிரிவான். இப்பிரிவு வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு எனப்படும். இங்ஙனம் பிரிந்து சென்றவன் வேண்டும் பொருளை ஈட்டிக் கொண்டு மீண்டு, தன் உறவினரை மேற்கொண்டு, தலைவியின் இல்லம் அணுகி மணமுரசு ஒலித்துப் பெண் பேசவிப்பான். களவொழுக்க நிலையில் தலைவனிடம் பொருள்வயிற் பிரிதலும், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிதலும், காவற் பிரிதலும் ஆகியன நிகழும். ஓதற் பிரிவும், பகையிற் பிரிவும் தூதிற் பிரிவும் நிகழாது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வெளிப்படாத தானே கற்பினோடு ஒப்பினும்

ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொரு ளாக

வரையாது பிரிதல் கிழவோர்க் கில்லை”³⁸ (தொல்:களவு:141, 1-3)

என்பர்.

³⁷. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.538

³⁸. சங்க இலக்கியப் பாடல் அகநானூறு, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் ப.67

களவு வெளிப்பட்டபின் வதுவை கரணம்:

உடன் போக்கின் இறுதியில் தலைவியின் சுற்றத்தார் தலைவியின் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவையை நேரில் அறிந்ததும் உடன் போக்கிற்கு ஒருப்பட்டு தம்மூர் மீள்வர். பின் தலைவன் தலைவியைத் தன் ஊர் கொண்டு சேர்ப்பான். சில நாள் கழித்து தலைவியின் பெற்றோர் தலைவியின் இருப்பிடத்தை அறிந்து தலைவனை நெருங்கி அவனைத் தம்மூரகத்தே மணம் புரிந்து கொள்ளும்படி வேண்டுவர். அவ்வேண்டுகோளுக்குத் தலைவன் உடன்பட்டால் அவன் தலைவியின் ஊரையடைந்து அவளை வதுவை செய்து வாழ்வான். மற்றும் உடன்போக்கில் தலைவியின் தமர் இடைச்சுரத்தில் தடைபுரியாமலும், அவர் தலைவியின் இருப்பை அறிந்து வந்து தலைவனை மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு வேண்டாமலும் போவாராயின் தலைவன் தலைவியைத் தன் மனையில் வைத்து வதுவை செய்வான்.

களவின் வழிவரா வதுவை கரணம்:

களவொழுக்கம் இல்லாது மணம் செய்து கொள்ளுதலும் உண்டு. இது சிறுபான்மை ஒரு சிலரிடையே அன்று நிகழ்ந்து வந்தது. இந்த இன்ப நிலை வாழ்வையும் அன்பு நிலை வாழ்க்கையையும் அகநானூற்றில் 'விற்புற்று மூதெயினனார்' (அகம்:136) குறிப்பிடுவதை கொண்டு உணரமுடியும். இக்களவின் வழிவரா வதுவையிலும் மணமக்களை எதிர்ப்படச் செய்து அவர் உடன்பாடு பெற்றே மணம் புரிவிப்பர்.

குடும்ப முறை

பக்தவத்சலபாரதியின் கள ஆய்வின் விளக்கத்திலிருந்து, திருமணமுறை எவ்வாறு களவுமுறையிலிருந்து கற்பு முறைக்கு மாறியுள்ளது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. சங்க காலத்திலேயே தமிழ்ச் சமூகத்தில் திணை, சூழல், பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு ஆகிய கூறுகளுக்கிடையில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றம், பண்பாடுகளின் கலப்பு ஆகியவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் பொய்யும் வழுவும் மலிந்தன. களவு வாழ்விலிருந்து கற்புநெறியுடைய குடும்பமுறை கட்டமைக்கப்பட வேண்டிய நிலைக்கு மாறினர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”³⁹ (தொல்.கற்பு.145, 1-2)

என்பதற்கிணங்க திருமண முறை மாறியது.

இதனைத் தொடர்ந்து திருமண நிகழ்வுகள், சடங்குகள் எனப் பிற தளங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திருமணச் சடங்கு

தொல்காப்பியர் திருமணச் சடங்கினைக் கரணம் என்கிறார். ஐந்து இடங்களில் கரணம் பற்றிக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் இது தான் கரணம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளக்குரிய மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”⁴⁰

(தொல்.கற். 142, 1-3)

என்பதால் கற்பு வாழ்க்கை கரணத்தோடு அமையும் என்றும், கிழவன் கிழத்தியை மணம் செய்விக்கும் இச்சடங்கு மரபின் வழிப்பட்டது என்பர். இதற்கு உரைதரும் ஓரிடத்து “கரணமொடுபுணர என்றாம் காரணம் என்பது வதுவைச் சடங்கு”⁴¹ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

“கொடுப் போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”⁴² (தொல்.கற். 143, 1-2)

எனும் நூற்பா மேலே குறிப்பிட்ட மரபின் வழிப்பட்ட திருமணத்திற்கு மாறாக நடைபெறும் உடன் போக்குத் திருமண முறையிலும் கரணம் உண்டு என்பதைச் சுட்டுகிறது.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்

கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே”⁴³ (தொல்.கற்.144, 1-2)

³⁹ . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.545

⁴⁰ . மேலது, ப.540

⁴¹ . தொல். பொருள்.-1, சாரதாபதிப்பகம், 2014, ப.245

⁴² . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.543

என்பது முடியுடைய வேந்தர் மூவருக்கும் உரிய கரணம் கீழோராகிய குடிமக்களுக்கும் உரியது என்பதால் அறியலாம்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”⁴⁴ (தொல்.கற்.145, 1-2)

எனும் நூற்பா கரணம் தோன்றியதற்கான காரணத்தை மொழிகின்றது. இதற்கு உரைதரும் நச்சினார்க்கினியர், “இருடிகள் மேலோர் மூவர்க்கும் வேறுவேறுசடங்கினைக் கட்டிக் கீழோர்க்குங் களவின்றியும் கற்புநிகழுமெனவுஞ் சடங்கு வேறுவேறு கட்டினார்”⁴⁵ என்கிறார்.

“கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை”⁴⁶ (தொல்:கற்.146:1)

என்பது மனைவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கரணத்துடன் திருமணம் நிறைவேறிய காலம் என்பதைச் சுட்டுகிறது. மணங்களை கீழ்க்கண்டவாறு தொல்காப்பியம் பகுக்கின்றது.

எட்டு வகை மணங்கள்

1. பிரம்மம் - பிரமச்சரியம் காத்த தகுதி படைத்த ஒருவனுக்குக் கன்னியை அலங்கரித்துத் தீ சாட்சியாகக் கொடுத்தல்
2. பிரசாபத்தியம் - தலைமகளின் பெற்றோர் வேண்டத் தலைமகளின் பெற்றோரும் சம்மதித்துத் தலைமகளை அலங்கரித்துத் தீ சாட்சியாகக் கொடுத்தல்.
3. ஆரிடம் - ஓரிரு பசு, எருதுகளைத் தலைவன் வீட்டாரிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு கன்னியை அலங்கரித்துத் தீ சாட்சியாகக் கொடுத்தல்.
4. தெய்வம் - வேள்வி செய்வோரில் தலைமையானவனான ஆசிரியனுக்குக் கன்னியை அலங்கரித்துத் தீ சாட்சியாகக் கொடுத்தல்.

---

⁴³. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.544

⁴⁴. மேலது, ப.545

⁴⁵. தொல்.ச.வே.சு., 2009, ப.466

⁴⁶. மேலது, ப.547

5. காந்தருவம் - பெண் கொடுப்போரும் பெண் எடுப்போரும் இன்றித் தலைவன் தலைவியர் இருவரும் தாமே எதிர்ப்பட்டுப் புணர்தல்
6. ஆசுரம் - தலைவிக்குப் பொன் அணிவித்துச் சுற்றத்தாருக்கும் வேண்டுவன கொடுத்துத் தலைவியை மணத்தல்
7. இராக்கதம் - தலைவியிடமோ அவளது உறவினரிடமோ சம்மதம் பெறாது வலிந்து கொள்வது.
8. பைசாசம் - தூங்கியவர்கள் உண்டு மயங்கிக் கிடப்பவள் ஆகியோரைப் புணர்வது.

மறையோர் தேயத்து மணமுறைகளில் காந்தருவம் தவிர்த்த பிற ஏழும் கைக்கிளை, பெருந்திணைப்பாற்பட்டவை எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

“முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே

பின்னர் நான்கு பெருந்திணைப் பெறுமே”

47

(தொல்: கற்பு.105, 1-2)

இச்சூத்திரங்களுக்கு உரைகூறும் இளம்பூரணர், ‘எண் வகை மணத்தினுள்ளும் முன்னையவாகிய ஆசுரம் முதல் மூன்றும் (ஆசுரம் , இராசசம் பைசாசம்) கைக்கிளைப் பாற்படும் என்றும் பிரமம்- முதலிய நான்கும் (பிரம்மம், தைவதம், ஆரிசம், பிரஜாபத்யம்) பெருந்திணைப் பாற்படும்’ என்கிறார். நச்சினார்க்கினியரும் இதை உறுதி செய்கிறார். ஒரு தலைக்காமத்தைக் கைக்கிளையாகவும் பொருந்தாக் காமத்தைப் பெருந்திணையாகவும் தமிழ் மரபு இலக்கணப்படுத்தியுள்ளது.

“பிழைப்பதற்கான ஆதாரத்தை மட்டும் ஈட்டும் பொருளாதார முறையினைக் கொண்டிருந்த சமூகத்தில் களவும் மணப்பெண்ணுக்குப் பொருள், பணம், நிலம், கால்நடைகள் பிற மதிப்புகள் போன்றவை கொடுத்து மணமகளை மணக்கும் முறையும் இருந்தது. உடைமையின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கத் தொடங்கியதும். உபரி. உற்பத்தி மையப் பொருளாதாரமாக

⁴⁷ . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.391

மாறியதும் திருமண முறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின”⁴⁸. இக்கருத்துக்கு பக்தவத்சலபாரதி ஓரிசாவில் வாழும் திராவிடப் பழங்குடியான கந்தர்களின் திருமண முறையைச் சான்றாகத் தந்துள்ளார். இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தே பழந்தமிழரிடத்து திருமணச் சடங்குகள் இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

திருமணம் விழாவாதல்

ஆணும் பெண்ணும் இணைதல் என்பது பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இரு குடும்பத்தின் இணைவாகவும் இரு சமூகங்களின் இணைவாகவும் கொள்ளப்பட்டது. எனவே அது விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது எனத் தெரிகிறது. இருவர் இணையும் அந்நிகழ்வைப் பொதுவாக்குவதும் அதை ஊருக்கு அறிவித்தலும் அதன் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். திருமணவிழா என்பது ‘வதுவை விழவு’ (கலித்தொகை:98:3) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. மணமக்களுக்கு மட்டுமின்றி இனக்குழுவில் உள்ள அனைவருக்குமே மகிழ்ச்சியளிக்கும் இனிய விழாவாக மணவிழா கருதப்பட்டிருக்கிறது.

‘1980 காலகட்டம் வரை திருமணம் என்பது ஒரு கிராமத்தில் ஒரு வீட்டில் நடைபெற்றால் அந்த கிராமமே திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருக்கும். திருமணத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாகவே, திருமணம் நடைபெறுகின்ற வீட்டில் கூழோ, கஞ்சியோ, கத்திரிக்கா புளிக்குழம்பு வைத்து சுருக்கென்று தொட்டுக்கொண்டு கலியாண வேலைகளைத் திருவிழா போல் பார்த்தோம். கலியாணத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே காடு கரையில் இருக்குற விறகு வெட்டி காயப்போடுவோம். அதுக்குபிறகு வயல்ல கெடக்குற சாணமெல்லாம் பொறுக்கி மொழுகுறதுக்காக பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பே சேமிச்சு வைப்போம். ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடி சொந்தகாரங்கல்லாம் வந்துருவாங்க. அவங்க வீடு வாசல்லாம் மொழுகி வீட அழகுபடுத்துவாங்க. கிராமத்துல கெடக்கிற பன ஓலை, நொங்கு, தென்னஓலை இதெல்லாம் கொண்டு வந்து

---

⁴⁸ . பக்தவத்சல பாரதி, தமிழர் மாணிடவியல், ப.76

வீட்ட அழகு படுத்துவோம். இது எங்களுக்கு ஒரு திருவிழா மாதிரி"⁴⁹ என்றார் தகவலாளி.

இத்தகவலாளி போல மற்றொரு தகவலாளி கூறியதாவது, "கலியாணம்னா டவுனுக்குள்ள போயி பெட்ரமாஸ் லைட்டுக்கு சொல்லிட்டு வருவோம். அப்படி கிடைக்கலன்னா ஊருல யாரு வீட்டுலையாவது வெளிநாட்டு லைட்டு இருந்துச்சுன்னா சொல்லிட்டு வருவோம். அப்படியே யாரு யாரு வீட்டுலல்லாம் அரிக்கென் லைட்டு பெரிசா இருக்கோ அவுகளட்டயும் சொல்லிட்டு வருவோம். அப்பல்லாம் கலியாணம் ராத்திரிதான் நடக்கும். கலியாணம் பண்ணி ராத்திரியே பொண்ணு வீட்ல இருந்து மாப்ள வீட்டுக்கு போயிருவாங்க. அதனால கூட்டுவண்டி ஊருக்குல்ல யாரு வீட்ல இருக்கோ அவங்களட்ட சொல்லிருவோம். சாமான்சட்டு கொண்டு போக நாலைஞ்சு மாட்டுவண்டி சொல்லிருவோம். அந்த மாடுகள எல்லாம் குளியாட்டி கொம்புக்கு வர்ணம் பூசி எல்லாம் ரெடி பண்ணி வச்சிருவோம். இப்படி மனுசள்ளல இருந்து ஆடு மாடு வரைக்கும் திருவிழா மயமாத்தான் இருக்கும்"⁵⁰ என்றார் தகவலாளி.

மேலும் தகவலாளி பெருச்சி கூறியது, "ராத்திரி கலியாணம் முடிஞ்சுருச்சுன்னா வீட்டுல சமச்ச பண்டம் பாத்திரத்த கழுவாம அப்படியே போட்டுட்டு போயிட மாட்டோம். மறுநாள் இருந்து பாத்திரத்தல்லாம் விளக்கி யாரு யாரு வீட்டுல என்ன பாத்திரம் வாங்குனோமோ அவங்ககிட்டலாம் ஒப்படச்சுட்டு நாலைஞ்சுநாள் இருந்துட்டுதான் போவோம். ஆனா இப்ப இதெல்லாம் நடக்குது. யாரோ கட்டுன கலியாண மண்டபத்துல நம்ம வீட்டுத் தேவையை அங்க கொண்டு வைக்குறாங்க. அப்பல்லாம் காசு கொடுத்து யாரும் எந்த வேலையும் பாக்க மாட்டாங்க. இப்ப காசு கொடுத்தா எல்லா

---

⁴⁹ . தகவலாளி பெயர்: மா. பெசலான், பால்: ஆண், வயது : 73 கிராமம் :மன்னன் வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

⁵⁰ . தகவலாளி பெயர்: வே. குப்பன், பால்: ஆண், வயது : 64 கிராமம் : தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

வேலையையுமே பாக்குறாங்க. கலியாணத்துல பணங்காச பாக்க மாட்டாங்க சொந்த பந்தத்த பெரிசா கொண்டாடுவாங்க"⁵¹ என்றார் தகவலாளி.

தகவலாளியினுடைய அடிப்படையில் இவற்றை நோக்கும்பொழுது திருமணம் திருவிழாவாகவே நடந்து வந்ததை அறிய முடிகின்றது. தற்போதைய காலகட்டத்தில் மேற்கண்ட நிகழ்வுகள் பெரும்பான்மையான கிராமங்களில் நடந்து வருகின்றன. மழைக் காலங்களில் மட்டும் இக்கிராமங்களில் சமுதாயக் கூடங்களில் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால் பணம் படைத்தோர் நகர்ப்புறத்தை ஒட்டிய திருமண மண்டபங்களில் தங்களுடைய வசதிக்கு ஏற்றார் போல விரிவாக நடத்துகின்றனர்.

அகநானூற்றின் 352 ஆம் பாடல் திருமணநாளைவிட இனிமையான நாளைக் குறிப்பிட வரும்போது இக்குறிப்பைக் காணமுடிகிறது.

"எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணினுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே'(அகம்.35215-18)

என்பது அப்பாடல். 'வதுவை நாளினும் இனிய' என்று குறிப்பதனால், திருமணநாள் இனிய நாளாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்துப் பெறப்படுகிறது.

சங்க கால மணச்சடங்கு முறைகள்

சங்ககாலம் தொடங்கி திருமணம் ஒரு பெருமைக்குரிய சடங்காகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது, அக்காலத்தில் திருமணங்கள் வீட்டில் தான் நடந்தது, பெரிய பந்தல் அமைத்து அதன் கீழே வேற்றிடத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட புதுமணலைப் பரப்புவர், தன் வீட்டின் முன் ஒரு பெரிய பந்தலை நிறுவுவதற்கு காரணம் பலரையும் அழைத்து அவர்களின் முன்னிலையில் திருமணத்தை நடத்துவதே ஆகும். "குலம் பேசியே திருமணங்கள் நிச்சயக்கப்பட்டன. மனித வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்வாக திருமணம் கருதப்படுகிறது. இல்வாழ்க்கையில்தான் பல பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் வெளிப்படுகின்றன.

---

⁵¹ . தகவலாளி பெயர் மா. பெருச்சி., பால்: பெண், வயது : 68 கிராமம் : தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

சங்க காலம் தொடங்கி இன்றுவரை பல்வேறு திருமண முறைகளும் அவற்றுள் பல திருமணச் சடங்குகளும் முறையாகச் செய்யப்படுவதை நாம் அறிகிறோம். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தை உலகிற்கு அளித்தது தமிழர் பண்பாடு என்று கூறலாம். குடும்ப வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானதாகக் கருதப்படும் திருமணம் பண்டைய தமிழர்கள் அறிந்துள்ளனர்.

திருமணம் - விளக்கம்

மனித சமுதாயம் நிலைபெற்று வாழ்வதற்கும் சமூக நியதிகள் பேணுவதற்கும், மனிதனால் ஏற்படுத்திக் கொண்ட அமைப்பே திருமணமாகும். “திருமணம்” என்ற சொல்லை நாம் திரு + மணம் எனப்பிரிக்கலாம். மணம் என்பதே தமிழரின் பழைய மரபு தான். ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் கூந்தலிலே மலர் சூட்டி அவளை ஊரும் உறவும் அறியத் தன் மனத்திற்கு இனியவளாக, வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்வதனாலே தான் மணம் திருமணம் என்ற பெயர்கள் அச்சடங்கிற்கு ஏற்பட்டன”⁵² திருமணம் இரண்டு தனிப்பட்டவர்களுக்கிடையே நடைபெறுவதன்று, இரண்டு குழுக்களுக்கிடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தும் உறவுகளைக் குறிக்கும். திருமணம் இணையும் மணவினை திருமணம் என்ற சொல்லால் சுட்டப்படுகிறது.

“தமிழர்க்கு மன்றல் என்பது திருமணம். காந்தர்வம் ஒன்றே அவர்கள் அறிந்த மணமுறையாக ஒரு காலத்தில் இருந்தது. அதனை அவர்கள் யாமோர் மரபு என்றனர். யாழ் அல்லது வீணை அவர்களுடைய இசைக்கருவியாதலின் அவர்கள் யாமோர் எனப்பட்டனர். அவ்வகை மணம் இயற்கைப் புணர்ச்சி எனப்பட்டனர்”⁵³

நாகரிக மக்களின் சமூக வாழ்வில் திருமணம் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். அது அவர்களது வாழ்க்கையின் ஒழுக்கத்திற்கு வரம்பு கோலுகிறது. நாகரிகம் வளர வளர அவ்வாழ்வில் ஒழுங்கும் நியதியும் படிப்படியாகத் தோன்றத் தொடங்கின. இறுதியில் ஒருத்தி ஒருவனுக்கு உரியவள் என்ற நிலைக்கு

⁵² . சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.7

⁵³ . ந.சுப்ரமணியன், சங்க கால வாழ்வியல், ப.382

ஆடம்பரச் சிறப்புடனும் சமய வழிபாடுகளுடனும் நடத்தி வந்தனர். திருமணம் மிகப் புனிதம் வாய்ந்த ஒரு சடங்கு எனக் கருதப்படுவதால் தான் உலகப் பேரின்ப மக்களின் கருத்து வளர்ந்தது. அப்பொழுது தான் திருமணம் அதற்குரிய சடங்குகளும் வகுக்கப்பட்டன. கணவனும் மனைவியும் இணை மண உறவு முறைகளும், சடங்கு முறைகளும் இசைவளித்தன.

திருமண சடங்கு முறைகள்

சங்க காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு திருமணம் புரிந்து கொள்வதும், பெற்றோர்கள் இசைவு பெற்றுத் திருமணம் செய்து கொள்வதும் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. பெண்ணின் பெற்றோர் தன் மகளைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க அதை ஏற்றுக் கொள்வதே கற்பு வாழ்வின் தொடக்கமாக இருந்துள்ளது. அக்காலத்தில் திருமண சடங்கு முறைகளை அழகாக வர்ணிக்கின்றனர் சங்கப் புலவர்கள். அதனை நல்லாவூர் கிழார்,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை

பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப, நிரை கால்

தண் பெரும் பந்தர்த் தரு மணல் ஞெமிரி

மனை விளக்குறுத்து, மாலை தொடரி,

.....

வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி,

‘பேர் இற்கிழத்தி ஆக.....’ (அகம்.86:1-19)

என்னும் பாடலில் தீய கோள்கள் நீங்கப் பெற்ற, வளைந்த வெண்மையான திங்களைத் தீமையற்ற சிறந்த புகழையுடைய உரோகிணி வந்து கூடும் நல்ல நாள் மணநாளாகும். அந்நாளிலே, வைகறைப் பொழுதில் மணவினை நிகழ்ந்தது. மணம் செய்து வைக்கும் ஆரவாரமுடைய முதிய மங்கள மகளிர், தலையில் நிறை நீர்க் குடத்தினை சுமந்தவராய்க் கைகளில் புதிய அகன்ற மண்டை என்னும் கலத்தினை ஏந்தியவராய் ஒருங்கு கூடினர். உளுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த குழைவாக வெந்த பொங்கலோடு பெருஞ் சோற்றுத் திரளை உண்பது இடைவிடாது நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தது. பந்தலிட்டு அதில் புதுமணல் பரப்பினர். நல்ல விளக்கு ஏற்றினர். மாலைகளைத் தொங்க விட்டு வீட்டை அழகுறுத்தினர். தூய அணிகலன்களை

அணிந்த மகனைப் பெற்றெடுத்த மகளிர் நால்வர் கூடிநின்று ‘கற்பினின்றும் வழுவாது நல்ல பலவற்றினும் உதவியாக இருந்து, நினை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெருவிருப்பத்தை உடைய ஆகுக’ எனக் கூறி வாழ்த்தினர். வாழ்த்தியதோடு நீரோடு குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய மலர்களை நெல்லுடன் கலந்து அவளது பலவாகிய கரிய கூந்தலையுடைய தலையிலே தூவினர். வதுவை மணமும் நடந்து முடிந்தது. சடங்குகளைச் செய்த பின்னர் பெற்றோர் மணமகளைத் தலைவனிடம் ஒப்படைத்தாகச் செய்தி புலப்படுகிறது. மற்றொரு பாடலில்,

“மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு

வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி,

.....

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ,

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று..... (அகம்.1361-8)

என்கிறார் மூதெயினனார். நெய்மிக்க வெண்மையான சோற்றினை இறைச்சியுடன் சேர்த்துக் குற்றமறச் செய்து படைக்கப்பட்டது. பெரியோரை வாழ்த்தினர். புள் நிமித்தம் பார்த்தனர். திங்கள் உரோகினியோடு கூடிய நன்னாளில் மணமனையினை அழகுபடுத்தினர். கடவுளை வழிபட்டனர். மணத்தை அறிவிக்கும் மணமுழவுடன் பெரிய முரசம் முழங்க, மங்கல மகளிர் தலைவிக்கு வதுவை நீராட்டு நடந்தது. வெண்ணூலில் வாகை இலையையும், அறுகம்புல்லையும் சேர்த்துக்கட்டிக் காப்பாக அணிவித்தனர். தூய உடை அணிவித்தனர். மணல் நிறைந்த பந்தலில் ஏனைய பெண்டிர் இமைகொட்டாது நோக்கி நிற்க, சுற்றத்தார் விசிறிக்கொண்டு வீசிட, பந்தலின் கீழ் விற்றிருந்தாள். தம் தலைமகளை மணமகனிடத்து அளித்தனர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் வேங்கை மலர் மலரும் காலத்திலேயே திருமணம் செய்வதை தங்களுடைய மரபாக எண்ணியதை,

“வேங்கை விரிவு இடம் நோக்கி

வீங்கு இறை பனைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே”

(கலி 38: 25-26)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. திருமணத்தின் போது தீவலம் வருதல் என்ற பண்பாடும் இவற்றோடு காணப்பட்டதை,

“காதல்கொள் வதுவைநாள் கலிங்கத்து ஒடுங்கிய

மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடந்தை தன்துணையாக

ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல்” (கலி. 69: 3-5)

தலைமகளை ஏற்கின்ற தலைமகன் அவள் கையைப் பற்றி வேதம் ஓதும் அந்தணர் வளர்த்த தீயை வலம் வந்தான் என்பதை அப்பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

கடவுள் வழிபாடு செய்த பின்னரே முல்லை நிலத்தில் மகட்கொடை நடைபெற்றது. அவ்வாறு இல்லின் முன்னே புதுமணலினைப் பரப்பித் திரை மறைவில் மணமக்களை அமரச் செய்து திருமணச் சடங்கினை நிகழ்த்தியுள்ளதை,

“தருமணல் தாழப் பெய்தின் பூவலாட்டி

எருமைப் பெடையோ டெமருங் கயரும்

பெருமண மெல்லாம் ....” (கலி. 114, 12-14)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும் கலித்தொகையில் தனியொரு சிறப்பாக ஏறுதழுவலில் காளையை அடக்கி காதலரின் கைப்பிடிக்கும் ஆயமகளிரின் திருமண முறையினை,

“கோளரிதாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி உதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே

ஆர்வுற்றெமர் கொடை நேர்ந்தார்”

(கலி 104: 74-76)

என்ற பாடலடிகளின் வழியாக ஏறுதழுவிய ஆடவருக்கே தலைமகளை தமர் கொடையாக கொடுத்த செய்தியை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால சூழல் உணர்வு மற்றும் திருமணம்

சங்ககாலத்தில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் உழைத்து பொருள் ஈட்டுவர், காதலிப்பர், மணமுடிப்பர் இல்லற வாழ்வில் இருந்து இன்பமுறுவர் அக்காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையைப் பெரிதும் போற்றினர். களவு, கற்பு எனத் தம் வாழ்க்கைக்கு

இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் சங்ககாலத் தமிழர்கள் தாமாகக் கூடுவது களவு வாழ்க்கை என்றும், பெரியோர்களால் கூட்டப்பட்ட வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கை என்றும் கொண்டிருந்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்த வாழ்வாங்கு வாழ்வாராயின் அவர்களுக்கு வீடுபேறு தானாக வந்தெய்தும் என்பது தமிழரின் கொள்கையாக இருந்தது. இக்காரணத்தினாலேயே திருவள்ளுவரும் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாலை மட்டும் பாடினார், பின் தமிழர்கள் முப்பாலையே தமிழரின் பண்பாட்டுக்கு உடன்பாடாகக் கொண்டு, மரபு வழுவாது அவர் திருக்குறள் என்னும் அறநூலை இயற்றினார் திருவள்ளுவர் ஒருவனுடைய உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத துணை அவன் மனைவியே ஆவாள், அவளுக்கு வாழ்க்கைத் துணை என்னும் சிறப்பைக் கொடுக்கின்றார் திருவள்ளுவர். அக்காலத்தில் ஓடிச்சென்று திருமணம் செய்து கொண்டவர்களும், பெற்றோர்களால் உறுதிசெய்யப்பட்டு திருமணம் செய்துகொண்டவர்களும் இனிய இல்லறத்தையே நடத்தினர். அவர்களைத் தனிக்குடித்தனம் செய்யப் பணித்தனர், முன்னதற்குக் குறுந்தொகை வாயிலாக 167 ஆம் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது, பின்னதாக சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன்-கண்ணகியின் இல்லற வாழ்க்கையை மனையறம் படுத்தக் காதையின் மூலமாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். தலைவியோடு உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி, தலைவனோடு எப்படி வாழ்கின்றாள் என்பதனைப் பார்க்க சென்ற செவிலித்தாய் (தலைவியை வளர்த்த அன்னை) அவள் இனிதாகத் தனிக்குடித்தனம் செய்து வாழ்கின்றாள் என்பதை அறிந்து, அதனை நற்றாய்க்கு (தலைவியைப் பெற்றத் தாய்) உணர்த்துவதாக குறுந்தொகை (167) வாயிலாக அறியலாம்

பெண்கேட்டுவருதல்

தான் விரும்பியபெண்ணைமணம் செய்ய பெண் கேட்டுச் செல்லுதல் வழக்கத்தில் உள்ள செயலாகும். அவ்வாறுசெல்லும்போதுவீட்டில் உள்ள பெரியவர்களை அழைத்துச் செல்வர். அதுபோல் சங்ககால திருமணங்களிலும் இவ்வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. அடக்கமும், நாணமும் உடைய தலைவியைப் பெண்கேட்டுத் தலைவன் தலைவியின் தந்தையை அணுகுகிறான். இந்நிகழ்வில்

இருந்துத் திருமண நடைமுறைகள் ஆரம்பமாகின்றன. அவ்வாறு தலைவன் வரும் நிலையைப் பின்வருமாறு குறிஞ்சிக்கலி உரைக்கிறது.

”நெறி அறி செறி குறி புரிதிரிபு அறியா அறிவனை முந்துறீ,
தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவர் இனமாக
வேய்புரை மென்தோள் பசலையும் அம்பலும்
மாயப் புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்க
சேய் உயர் பொற்பனும் வந்தனன்
பூ எழில் உண்கணும் பொலிகமா இனியே” (கலி.39: 45-51)

என்ற நிலையில் பெண்கேட்டு வரும் நிலை சுட்டப்படுகிறது. இங்கு நல்ல நாள் நேரம் பார்த்துத் தலைவன் தலைவியின் தந்தையிடம் பெண் கேட்டு பலருடன் வருகிறான். அவ்வாறு வருபவர்களுள் முதலிடம் பெறுபவர் நூல்கள் பல கற்றவனும், இருவரும் கூடும் நல்ல நேரத்தை அறிந்து உரைப்பவனுமாகிய கணியன் ஆவார். அவரைத் தொடர்ந்து தகை மிக்க, தொகை வகை அறிந்த சான்றோர்கள் வருகின்றனர். தலைவனின் உற்றார் உறவினர் வந்துத் தலைவியின் தந்தையிடம் பெண்கேட்டு நிற்கின்றனர்.

தலைவன் வீட்டார் தன் இனத்தோடு கூடி பெண் கேட்டு தலைமகள் வீட்டிற்கு வருதல் முறையும், இங்ஙனம் நிகழ்கின்றன. இதனை,

“தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவர் இனமாக
சேய் உயர் வெற்பனும் வந்தனன்” (கலி 93: 47,50)

திருமண உறுதிபாட்டிற்கு நாள் குறிக்கச் சுற்றத்தோடு வந்ததை இப்பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

திருமணத்தின் தொடக்கமாகப் பெண்கேட்டு மணமகன் வீட்டார் பெண்வீட்டிற்குச் செல்லும் பழக்கம் இருந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. விரும்பியவர் அல்லாதவர் பெண்கேட்டு வந்ததைக் குறுந்தொகை

“மீன்வலை மாப்பட் டாஅங்கு
இதுமற்று எவனோ நொதுமலர் தலையே?” (குறுந்.1713-4)

என்று குறிப்பிடுகிறது. மீனுக்காகப் போடப்பட்ட வலையில் விலங்கு அகப்பட்டதைப் போலக் காதலர் பெண்கேட்டு வருவார் என்று

எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகப் புதியவர் பெண்கேட்டு வந்தனர் என்று கூறுவதிலிருந்து பெண்கேட்டு மணமகன் வீட்டார் வரும் பழக்கம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

திருமணத்திற்குப் பெண்கேட்டு வந்த பொழுது அதனைப் பெண்வீட்டார் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்ற செய்தியைக் குறுந்தொகை,

“மலைகெழு வெற்பன் தலைவந்து இரப்ப

நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே” (குறுந்.3743-4)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் குறுந்தொகையில் காதலித்துப் பெண்கேட்டத் தலைவனுக்கே தலைவியைத்தர சுற்றத்தார் உடன்பட்டனர் என்பதை,

“துறைவற்கு உரிமை செய்யினர் நமரே” (குறுந்.351)

இப்பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

“தண்டுடைக் கையர் வெண்டலைச் சிதவலர்

நன்று நன்று என்னும் மாக்களோடு” (குறுந்.146:3-4)

எனும் பாடலடிகளும்,

”வரைய வந்த வாய்மைக்கு ஏற்ப

நமர் கொடை நேர்ந்தனர் ஆயின்” (நற்:393:9-10)

எனும் பாடலடிகளும் மணம் பேச வந்த சடங்கினை மொழிகின்றது.

இவற்றிலிருந்து பண்டைக் காலத்தில் பெண்கேட்டுச் செல்லும் மரபும், அதனை ஏற்பதும், மறுப்பதும் பெண்வீட்டாரின் உரிமையாக இருந்தமையும், பெரும்பாலும் களவில் ஈடுபட்டவரையே மணமுடிக்க விருப்பமுற்றிருப்பதும் அறியப்படுகிறது.

இதன் காரணமாக தலைவியின் கண்கள் பொலிவு பெற்று விளங்குகின்றன என்று கபிலர் திருமணத்திற்கு முன்பு பெண் கேட்டுவரும் நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தமையைக் குறிக்கிறார்.

மற்றொரு பாடலில் தலைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தலைவன் பெண் கேட்டு அவள் இல்லம் புகுந்த நிலை பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளது. நாம் தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டு அருளி

மெய்ம்மலி உவகையன் புகுதந்தான்” (குறிஞ்சிக்கலி, கபிலர், பா.40, 31-33) என்ற பாடல் இதற்குச் சான்று.

இன்னொரு பாடலில் தோழியானவள் தலைவனை அதிகாலை நேரத்தில் தலைவியின் இல்லம் வந்து தன்மணத் தெரிவினைப் பலருக்கும் கூறிட வேண்டுகிறாள். திருமணம் வேண்டி, புதியவனாக நீ வரும் காட்சியை நான் காணவேண்டும். தலைவி மணவறையில் ஒதுங்கி வெட்கமுடன் நின் கரம் பற்றும் காட்சியையும் நான் காண வேண்டும் என்று தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறாள். பொதி அவிழ் வைகறை வந்து நீ குறை நுறி வதுவை அயர்தல் வேண்டுவல், ஆங்கு புதுவை போலும் நின்வரவும், இவள் வதுவை நாண்ஒடுக்கமும் காண்குவல் யானே” (கபிலர், குறிஞ்சிக்கலி, பா. 52: 22-25)

இவ்வாறு பெண் கேட்டு வரும் தலைவனின் செயல்பாடுகள் தலைவியின் வீட்டாரால் அவன் உயர்வானவன் என்ற எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்தும் கையில் அமைந்திருந்தமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

திருமணத்துக்கு உரியக் காலம்

திருமண நிகழ்வு நடத்தப்படவிருக்கும் காலம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியப் பனுவல்களில் ஆங்காங்கே காணக்கிடைக்கின்றன. திருமணம் நிகழ்த்தப்படவிருக்கும் காலம் வளர்பிறைக் காலமாக இருக்க வேண்டும் கதிரவன் உதிக்கும் காலை நேரத்தில் மணம் நடத்தப்படல் வேண்டும் தீய கோள்களின் சேர்க்கைகளன்றி நற்கோள்கள் உள்ள காலமே திருமணத்திற்கு உரியக் காலமாக அகநானூறு 86 ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. நல்ல நிமித்தங்கள் வாய்க்கப்பெற வேண்டுமென்றும் சந்திரன் உரோகிணி முதலான நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய சுபநாளாக அந்நாள் இருக்க வேண்டும் என்றும் அகநானூறு 136 ஆம் பாடல் தெரிவிக்கிறது. வேங்கை மலரும் நாளும் மணநாளுக்கு உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டமை புலனாகிறது (நற்.206:6-7).

சங்க இலக்கிய சான்று போல இப்பொழுதும் பெண்கேட்டு வருகின்ற முறை உள்ளது. கிராமம் என்றால் ஊரில் உள்ள வயதான பெரியவர்கள் யார் வீட்டில் பெண், மாப்பிள்ளை இருக்கிறது என்கிற செய்தியை வைத்திருப்பார்கள். அதேபோல நகர்ப்புறங்களில் திருமண தகவல் மையம் போன்ற தரவுகள் சார்ந்ததின் வழியாகப் பெண் கேட்டல் நிகழ்ச்சி நடந்து வருகிறது. இது தொடர்பாக, 'நாங்க கலியாணம், திருவிழா எங்கையாவது

போனம்னா சாப்பிடுவது மட்டும் எங்க வேலை கிடையாது. அந்த ஊருல நல்லது கெட்டது எல்லாத்தையும் விசாரிப்போம். அங்க உள்ள இளம் வயசு பொண்ணுகளுக்கு அல்லது பசங்களுக்கு சம்மந்தம் பண்ணுற மாறி ஏதாவது இருக்கான்னு பெருசு நான்க பேசிக்குவோம். அப்படி இருக்கும் பட்சத்துல எங்க ஊருல வந்து இதுக்குத் தோதான குடும்பங்கள்ள போய்ச் சொல்லுவோம். அவுக சரின்னா மேலும் பேசி முடிப்போம். இதுக்காக காசோ பணமோ நான்க வாங்குறது கிடையாது. ஏதோ சின்னஞ்சிறுசு நம்மளால நல்ல வாழ்க்கை கிடைச்சுச்சுன்னா அதுவே சந்தோஷம்"⁵⁴ என்றார் தகவலாளி.

இவைபோல மற்றொரு தகவலாளி கூறும்பொழுது 'இப்பதான் யாரு பொண்ணு மாப்பிள்ளைய விசாரிக்குறா. கம்பியூட்டர் மூலமா எல்லாமே ராசி நட்சத்திரம் பாத்து இது ஒத்து வருமா ஒத்து வராதா முடிவு செஞ்ச பிறகு பெண் கேட்பது நடக்குது. ஆனா பழைய காலத்துல எப்படிப்பட்ட சம்பந்தமா இருந்தாலும் ஏழை பணக்காரன் பாக்காம நல்ல பையன் பொண்ணா இருந்தா பேசி முடிச்சிருவோம். இந்தக் காலத்துல அப்படில்லாம் இல்ல. அப்பா அம்மா பேசுறதுக்கு முன்னடியே மாப்பிள்ளையும் பொண்ணும் அவங்களுக்குள்ள போன்ல பேசி உறுதி பண்ணிக்குறது மாதிரி காலம் மாறி போயிருச்சு"⁵⁵ என்றார்.

இன்றைய மக்கள் திருமணம் செய்யமுடிவுசெய்த அதனைப் பற்றி ஆலோசிப்பதற்குப் பெண் வீட்டையோ அல்லது ஆண்வீட்டையோ தேர்ந்தெடுத்து அங்கு வைத்து பெரியவர்கள் கூடிப் பேசிமுடிவெடுப்பர். அன்றைய சங்கத்தமிழர்கள் திருமணத்தை வேங்கை மரத்தின் கீழிருந்து பேசி முடிவுசெய்தனர். தோழி தலைவியிடம் தந்தையும் மணமுடைவேங்கைமரத்தின் கீழிருந்து மலைநாட்டுத் தலைவனுக்கு திருமணம் செய்விக்க இசைந்தனன். ஆதலின் நமக்குநன்மை உண்டானது என்று குறிப்பிடுகிறாள். இதனை,

⁵⁴ . தகவலாளி பெயர் : க. திருநாவுக்கரசு, பால்: ஆண், வயது.69, திடக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

⁵⁵ . தகவலாளி பெயர்: பெரி. சுப்பிரமணி, பால்: ஆண், வயது.63, பாவனைக்கோட்டை தேவகோட்டை ஒன்றியம்

“... .. நுந்தையும்

மன்றல் வேங்கைக் கீழ்இருந்து

மணம் நயந்தனன் அம்மலைகிழவோற்கே” (கலி41, 42-44)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதன்மூலம் பண்டைத் தமிழர்கள் திருமணத்தை வேங்கை மரத்தின் கீழ்இருந்து பேசிமுடித்ததைத் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

இக்கள ஆய்வின் வழியாகச் சங்க காலத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்றது போல இக்காலக்கட்டத்திலும் பெண் கேட்கும் படலம் காலத்திற்கேற்றார்போல மாற்றம் பெற்றாலும் நடைமுறையில் இருப்பதை உணர முடிந்தது.

நாள் குறிக்கும் வழக்கம்

சங்க காலத்தில் திருமணம் செய்ய ஏற்ற நாளைக் குறித்திடக் கணியனைக் கொண்டு வேங்கை மரத்தின் கீழ்வைத்துக் கேட்டறிவதும் திருமணம் செய்து கொள்வதைத் தெரிவிக்க வருகின்ற தலைவனின் தந்தை வேங்கைக் கீழ்இருந்து உடன்படுதலும் வேங்கைப்பூ மலரும் காலத்தில் திருமணம் செய்வதும் ஒரு சடங்காக பின்பற்றப்பட்டது. மணநாளுக்கு ஏற்ற சுபநாள் குறிக்கும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழர்களிடம் இருந்திருப்பதைக் கலித்தொகை எடுத்துக்காட்டுகிறது. முகூர்த்த நாளினைக் குறிப்பதற்குக் கணியனும் சான்றவர்களும் மணமகள் இல்லத்துக்கு வருகின்றனர்.

‘நெறி அறி செறி கிறி புரிதிருபு அறியா அறிவனை முந்துறீஇ,

தகை மிகு தொகை வகை அறியும் சான்றவர் இனமாக,

வேய் புரை மென்தோட் பசலையும் அம்பலும்

மாயப் புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்க,

சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்’(கலி.39:46-50)

என்று குறிப்பிடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. எனவே திருமண நாள் குறிப்பதற்குக் கணியன் வரும் வழக்கம் உண்டு என்பதை அறியமுடிகிறது.

தற்காலத்தில் நாள் குறிக்கும் முறை பஞ்சாங்கம் கற்ற சோசியர்களிடம் இருந்து நாள் குறிப்பது நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இதனை, ‘ஒரு பொண்ணு மாப்பிள்ளைக்கும் கலியாணம்னா பெயர் ராசிக்கு பொருத்தம் பாப்போம். பின்புதான் மாப்பிள்ளையோ பொண்ணையோ போய் கேக்க முடிவு செய்வோம். பொண்ணு மாப்பிள்ளைக்கு புடிச்சிருந்தாதான்

ஜாதகத்தையே கையில் எடுத்துக்கிட்டு போயி கிராமமா இருந்தா சோசியம் பாக்குற வள்ளுவர் இனத்தச் சார்ந்தவங்ககிட்ட போயி பாப்போம். அப்படி இல்லைன்னா ஜாதகம் பாக்குற ஐயர் கிட்டையோ யாரு பாக்குறாகளோ அவுகளட்ட போயி பாப்போம். பார்த்துத்தான் திருப்பூட்டுவோம். இத மாப்பிள்ளை வீடும் பொண்ணு வீடும் சேர்ந்து அப்பவே ஓலை எழுதிக்குவோம். இந்த ஓலையத்தான் திருமண நிச்சயதார்த்தம் அன்னைக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஓலையை பெண் வீட்டார்கிட்டையும், பெண் வீட்டார் ஓலையை மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கிட்டையும் மாத்திக்குவோம். ஆனா இப்பக் காலம் மாறிப் போயிருச்சு மாப்பிள்ளை பொண்ணுன்னு பேச ஆரம்பிச்சாவே பொண்ணு மாப்பிள்ளை பாக்குறதுக்கு முன்னாடியே சாதகத்த குடுங்க நல்லா இருந்துச்சுன்னா பாத்துக்கிட்டு நாள் குறிப்போம் என காலம் மாறிப் போச்சு"⁵⁶ என்றார் தகவலாளி.

மண அறிவிப்புச் செய்தல்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே நிகழ்விருக்கிற மணத்தைக் குறித்துச் செய்தி அறிவிக்கும் வழக்கமும் உண்டு. இது இன்றைய திருமண உறுதி விழாவினைப் போலக் கருதப்படக்கூடியதாகும். மணமகளின் பெற்றோர் மதுவுண்டு, வீட்டைப் புதுக்கி, மணலைக் குவித்து இவ்வறிவிப்பை செய்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறது அகநானூறு.

"நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்தி,
புனைவினை நல்லில் தருமணல் குவைஇ,
பொம்மல் ஓதியெம்மகள் மணனென
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே"(அகம்.221:1-4)

என்று மண அறிவிப்பு செய்தியைக் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறாள் தோழி. இக்கூற்றின் வழியாக நாள் குறித்த பிறகு திருமணம் நடைபெறுகிறது என்கிற செய்தியை களத்தரவுகள் வழியாக பெற முடிந்தது.

⁵⁶ . தகவலாளி பெயர்: க. நாச்சிமுத்து, வயது.74, பால்: ஆண், நெட்டேந்தல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

மலரணிதல்

திருமணம் செய்ய இருவீட்டார் முடிவு செய்தபின் பெண்ணுக்கு மலரணியும் நிகழ்வினை மாப்பிள்ளை வீட்டார் செய்வது வழக்கத்தில் உள்ளது. 'பூ வைத்தல்' என்று இதனை அழைக்கின்றனர். இதனால்தான் சான்றோர் 'கூந்தற் கிழவன்' என்று காதலனைக் குறித்தனர்.

"இனிது செய்தனையால் நுந்தை வாழியர்!

நல் மனை வதுவை அயர இவள்

பின் இருங் கூந்தல் மலர் அணிந்தோயே" (ஐங் - 294: 3-5)

என்னும் பாடலடிகள் தலைவனுக்குத் தோழி கூறும் கூற்றாக அமைகின்றன. 'களவு வாழ்க்கையில் பிறர் அறியா வண்ணம் இவள் கூந்தலில் மலரணிந்து மகிழ்ந்தவனே! இன்று அனைவரும் கண்டு மகிழும்படி இவ்வதுவைச் சடங்கிலும் மலரணிவித்து இனிய செயலினைச் செய்து எம்மை மகிழ்வித்தாய்' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது.

"நள்ளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்

கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்து . . . .

தாமரோன்னள் வைகறை யானே" (குறுந்312, 4-6)

குமரிப் பெண்கள் மலரணியாமையைத் தெரிவிக்கின்றன. எனவே மலரணிவது மணமாகும் பெண்களுக்கு உரியது என்பதும், குறிப்பாக முல்லை மலர் அணிவது ஒரு மணக்குறியீடாகப் போற்றப் பெற்றது என்பதும், இம்மலரை அணிவது ஒரு சடங்காக நிகழ்த்தப் பெற்றது என்பதும் அறியமுடிகிறது. "சிலம்பணிதலும், மலரிட்டு முடியாமையும் கன்னிப் பெண்ணின் இயல்பு என்றும், சிலம்புகழிதலும், கூந்தலில் மலர்கூடுதலும் திருமணமானதற்கு அடையாளம்"⁵⁷ என்று கூறுவார் வ.சுப மாணிக்கம் மலரணிதல் என்பது, 'பொண்ணுக்குப் பூ வைப்பது என்பது திருமணத்திற்கு முன்பாக பெண்ணை பேசி முடித்த பின்பு மாப்பிள்ளையினுடைய சகோதரி மாப்பிள்ளை சார்பாக

⁵⁷ . மாணிக்கம். வ.சுப., தமிழக்காதல், பக்-157

அவள் பூ சூட்டி இப்பெண் எங்கள் வீட்டிற்கு உரியவள் என பூச்சூட்டுவாள். தாலி கட்டிய பிறகு மாப்பிள்ளையான கணவன் பூச்சூட்டி பொட்டு வைப்பான்"⁵⁸. என்பதன் வழியாகப் பெண்ணுக்கு பூச்சூட்டல் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதாக அறிய முடிகின்றது.

மங்கல மகளிர் மணமகளை நீராட்டுதல்

தமிழரின் திருமணவிழாவில் நீராட்டுதல் முக்கியமான ஒன்றாகும். வரிசையாய்க் கால்களையுடைய குளிர்ந்த பெரிய பந்தரில் மணல் பரப்பப்பட்டு பந்தலைச் சுற்றிலும் மலர்மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டு மனைவிளக்கு எரியவிடப்படும். உளுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த பொங்கலோடு விருந்து நடத்தப்படும். சந்திரனை உரோகிணி கூடிய நல்ல ஹோரையில் முதிய மங்கல மகளிர் மணமகளை நீராட்டுதற்குரிய நீரை முகந்துதர, மக்களைப்பெற்ற மங்கல மகளிர் நால்வர் கூடிநின்று “கற்பினின்று வழுவாது நன்றாகப் பல பேறுகளையும் தந்து நின்னை எய்திய கணவனை விரும்பிப்பேணும் விருப்பத்தை உடையை ஆகுக” என்று வாழ்த்தி அந்நீரில் நெல்லையும் மஞ்சளையும் கலந்து மணமகளை நீராட்டினர். இச்சடங்கு ‘மணமகளை நீராட்டுதல்’ எனப்பட்டது. பிள்ளைப்பெற்ற வாழ்வரசியர் நால்வர் மணமகளை 'கற்பு நெறியினின்று வழுவாமல் பல நலன்களைச் செய்து கணவன் வரும்பத்தக்க மனைவி ஆகுக" என்று வாழ்த்தி மணநீராட்டும் செய்தி அகநானூற்றுப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை,

"புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று

வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி,

கற்பினின் வழாஅ, நற் பல உதவிப்

பெற்றோர் பெட்கும் பிணையை ஆக! என

நீரோடு சொரிந்த ஈர் இதழ் அலரி

பல் இருங்கதுப்பின் நல்லொரு தயங்க

வதுவை நல் மணம் கழந்த பின்றை" (அகம்86, 11-17)

இப்பாடல் வரிகளால் நீராட்டுதலின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது.

⁵⁸ . தகவலாளி. லெ.பேச்சம்மை, வயது.55, பால்: பெண், பாவனக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

வெண்ணூல் சூட்டுதல்

திருமணம் ஆகும் மகளிர்க்கு வெண்ணூல் சூட்டப் பெற்றதை அகநானூறு,

"மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை

பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்

தழுங்குகுரல் வானின் தலைப்பெயற் கின்ற

மண்ணு மணியன்ன மாவிதழ்ப் பாவைத்

தண்ணுறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டி" (அகம்136, 10-14)

எனப் பாடல் வாகையிலையினையும் அருகம்புல்லின் கிழங்கினையும் முகையொடு சேர்த்துக் கட்டி வெண்ணூல் மணமகளுக்கு அணிவிக்கப் பெற்றதாகக் கூறுகின்றது. இது ஒரோ வழித் தாலியை ஒத்து இருப்பது கருதுதற்குரியது. தாலியின் தோற்றம் வெண்ணூலாக இருந்திருக்கக் கூடும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சங்கத் தமிழில் "இழை" என்பது தாலியைக் குறிக்கும். (சசிவல்லி 1985) என்பதிலிருந்து அறியலாம். "வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி" (அகம் 86), "இழையணி சிறப்பின் பெயர் வியர்ப்பாற்றி" (அகம் 136) என்ற பாடலிலும் வரும் இழை என்ற சொல் மங்கல அணி அல்லது தாலியை குறித்ததாக இருக்கலாம் எனவும் கரிகாலன் இறந்த போது அவன் மகளிர் இழை களைந்தது (புறம் 224) தாலி களைந்ததோடு ஒக்கும் எனவும் அறிஞர் கருதுவர். (சசிவல்லி 1985)

நிமித்தம் பார்த்தல்

திருமண விழாவில் புள் நிமித்தம் பார்த்தல் முக்கியமான ஒரு சடங்கு முறையாகும். தமிழர்கள் புள் நிமித்தம் பார்த்து திங்களை உரோகிணி கூடிய நன்னாளில் மணமனையினை அழகுப்படுத்திக் கடவுளை வழிபட்டு திருமணம் நடந்த செய்தியானது அகநானூற்றுப்பாடலில் காணமுடிகின்றது. சான்றாக,

"புள்ளுப்புணர்ந்து இனிய ஆக, தெள ஒளி

அம்கண் இருவிசம்பு விளங்க, திங்கட்

சகடம் மண்டிய துகள்நீர் கூட்டத்து

கடிநகர் புனைந்து" (அகம்136, 3-6)

"அம்ம வாழி, தோழி! கைம்மிகக்

கனவும் கங்குல்தோறு இனிய நனவும்

புனைவினை நல்லில் புள்ளும் பாங்கினை"(அகம்: 141, 1-3)

இப்பாடல்கள் வாயிலாகத் தமிழர்கள் நிமித்தம் பார்ப்பதிலும் தவறவில்லை என்பது புலனாகிறது.

இல்லுறை தெய்வச் சடங்குகள்

திருமணம் நிகழும் முன்னர் இல்லத்தில் உள்ள தெய்வங்களை வணங்கித் தலைவி அவற்றின் அருளை இறைஞ்சி நிற்பது உண்டு என்று சங்கப் பனுவல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அத்தெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதலும் உண்டு என அறியமுடிகிறது.

"இன்தீம் பலவின் ஏர்கெழு செல்வத்து

எந்தையும் எதிர்ந்தனன், கொடையே அலர்வாய்

அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியும்

சாய் இறைத் திரண்ட தோள் பாராட்டி

யாயும் அவனே என்னும் யாமும்

'வல்லே வருக, வரைந்த நாள்' என

நம்மிறை மெல்விரல் கூப்பி

இல்லுறை கடவுட்கு ஆக்குதும் பலியே" (அகம்282:11-18)

என்று தலைவி குறிப்பிடுகிறாள்.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் மணம் முடிக்க முடிவெடுத்த மணமகளின் பெற்றோர் மது அருந்தி, தங்கள் இல்லத்தினை அலங்கரித்து, புது மணலைக் கொண்டு வந்து, வீட்டில் குவித்தனர். பின்னர் பொலிவுள்ள கூந்தலையுடைய எம் மகளுக்குத் திருமணம் செய்ய நிச்சயித்துள்ளோம் எனச் செய்தி கூறினார். இவ்வாறு மண அறிவிப்பு விழாவும் சடங்காகச் செய்யப்படுகிறது.

"நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப்

புனைவினை நல்லில் தருமணல் குவைஇப்,

'பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன்' என,

வதுவை அமர்ந்தனர் நமரே" (அகம் 221, 1-4)

இல்லுறை தெய்வத்தைப் பரவுதலும் பலிகொடுத்தலும் மணச்சடங்குகளின் முதன்மைப் பகுதி என்பது புலனாகிறது.

இச்சடங்கானது எல்லா சமூகத்திலும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. 'மாப்பிள்ளை வீட்டில் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் தாலி, சேலை படைப்பு என்கிற நிகழ்வு நடைபெறும். சைவம் சாப்பிடுவோராக இருந்தால் சைவப் படையலும், அசைவம் சாப்பிடுபவர்களாக இருந்தால் பெட்டைக்கோழி அடிச்சு தாய் மாமனைக் கூப்பிட்டுப் படையல் செய்கிற பழக்கம் உண்டு. பெண்வீடாக இருந்தால் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் பெண்ணிற்கு திருமணம் முடிந்த பிறகு கொடுக்கபோகின்ற பலகாரங்களை புதிய பாணையில் அடுக்கி மஞ்சள் துணி வைத்துக் கட்டி குல தெய்வத்திற்கு முன்பாக வைத்து அவற்றோடு புதிதாக வாங்கப்பட்ட மங்களக் குத்து விளக்கு ஏற்றி பொண்ணுக்கு தாய்மாமன் உள்ளிட்ட பெரியோரெல்லாம் திருநீறு பூசி கையில் காப்புக்கட்டி வாழ்த்துகிற தெய்வ வழிபாட்டு சடங்கு நகரம் கிராமம் என எல்லோரிடமும் உண்டு" (தகவலாளி. க. காளியம்மாள், வயது.85, கண்டதேவி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்). இக்கூற்றின் வழியாக இல்லுறை தெய்வமான குலதெய்வ வழிபாடும் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பிறதெய்வ வழிபாடும் வீட்டில் பூஜை அறையில் உள்ள சிறப்பு தெய்வ வழிபாடும் நடந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

திருமணம் செய்யும் காலம்

பண்டைத் தமிழர் இல்லறமாம் நல்லறத்தை இனிது நடத்த ஏற்ற காலத்தைப் பார்க்கும் வழக்கம் உடையவராக இருந்தனர். திருமணம் செய்ய ஏற்ற காலமாக வேங்கைபூக்கும் காலத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இச்செய்தியை,

“... .. நல்மலைநாடன்

வேங்கைவிரிவு இடம் நோக்கி

வீங்கு இறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே”

(கலி.38, 24-26)

என்ற கலித்தொகைப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

திருமணத்தில் தாலி

இன்றைய திருமண விழாக்களில் தாலி கட்டும் சடங்கு முக்கியமான ஒன்றாகும். தாலி கட்டும் நிகழ்ச்சி நடக்கும் போது மணமகனின் சகோதரி முறை

உள்ளவர்கள் மணமக்களுக்குப்பின்னால் நின்று தாலி முடிச்சிப்போட மணமகனுக்கு உதவி செய்யும் முறை உள்ளது. மனம் ஒத்த அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்த இவ்வாழ்க்கை சிதறுண்டு சில கட்டுப்பாடுகள் இன்று திணிக்கப்படுவதால் சடங்கு முறைகளில் பல மாற்றங்கள் வந்துள்ளன.

"பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப"⁵⁹ (தொல். கற்.145, 1-2)

என்ற நூற்பாவின் அடிப்படையில் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

திருமணத்தில் தாலி

தாலிகட்டுவது என்பது தமிழர் திருமணத்தில் மிக முக்கியமான ஒன்றாக அமைந்துவிட்டது. இஸ்லாமியத் தமிழர்கள் கருமணித்தாலியும், கிருஸ்துவத் தமிழர்கள் சிலுவைத்தாலியும் அணிவிக்கும் பழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. இது திருமணத்தில் தாலிகட்டும் பழக்கம் தமிழர்களின் பழமையான பழக்கம் என்பதையே காட்டுவதாக அமைகிறது. திருமணக் காலத்தில் பெண் தன் காலில் அணிந்துள்ள சிலம்பை அகற்றிவிடும் சடங்கும் நடைபெற்றுள்ளது. சிலம்பு கழிச்சடங்கு திருமணத்தில் ஒரு முக்கியச் சடங்காக அன்று இருந்திருக்க வேண்டும். திருமணத்திற்குப் பின்பு புதிய சிலம்பு அணிந்து கொள்ளும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. திருமண நிகழ்ச்சியை விளக்கும் மேற்குறித்த அகநானூற்றுப் பாடல்களில் தாலி அணிவிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பு இல்லை. "ஈகையரிய இழையணி மகளிர்" பற்றிப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. 'ஈகையரிய இழை' தாலியாக இருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். ஆனால் திருமணச் சடங்கினை விளக்கமாகச் சுட்டும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் மேற்குறித்த இரண்டு பாடல்களே உள்ளன. அவ்விரண்டு பாடல்களிலும் தாலி அணியப்படும் சடங்கு குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆதலின் திருமணத்தில் தாலி அணியப்பட்டது என உறுதியாகக் கூறுவதற்கில்லை.

மாலையைத் தாலிக்கு அடையாளமாகச் சங்ககாலத் தமிழர் அணிந்துள்ள செய்தி இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. இதனை,

---

⁵⁹ . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.545

“மென் வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை

பழங்கன்று கறித்த பயம்பு அமல் அறுகைத்

தழங்கு குரல் வானின் தலைப் பெயற்கு ஈன்ற” (அகம்:136, 10-12)

இவ்வரிகளால் அறியலாம்

சங்கக்காலத் தமிழர் திருமணத்தின் போது தாலிக்கு முதலிடம் அளிக்கவில்லையாயினும், நீராட்டுதல் போன்ற சடங்குகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்திருந்தனர் என்பது இலக்கியங்கள் வாயிலாகப் புலனாகிறது.

தாலி எடுக்கிற நிகழ்வு முறை மிகப்பெரிய சடங்காகத் தற்காலம் வரைச் சடங்காக நடைபெறுகிறது. இதைத் தாலி சேலை எடுத்தல் என பெயர் சூட்டுகின்றனர். இதனை “தாலி சேலை எடுக்குறதுக்கு ஒரு நல்ல முகூர்த்த நாள் பார்க்கப்பட்டு அந்நாளில் எடுக்கப்படும். தாலியோ சேலையோ பெண் வீட்டார் விருப்பப்படுகிற இடத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் செலவில் வாங்கப்பெறும். தாலிக்கு புதுத் தங்கம் வாங்கி புதிதாகத் தாலியைச் செய்வது உண்டு. வசதி இருப்போர் வீட்டிலேயே தங்கம் வாங்கி தாலி செய்ய சொல்வது உண்டு. வேறு சிலர் ராசியான தங்க நகைக் கடையில் பெண்ணுக்குரிய தாலியை அலங்கார அலங்கார முறைக்கு ஏற்ற மாதிரி வடிவத்தில் வாங்குவது உண்டு. அதே தினத்தில் மாப்பிள்ளைக்கு போடுறதாச் சொன்ன மோதிரம், வசதிக்கேற்றார்போல கழுத்துக்கும் கைக்கும் செயின், என வாங்குவது உண்டு. இதில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் சார்பாக 16 பேருக்குக் குறையாமலும் பெண் வீட்டார் சார்பாக 16 பேருக்குக் குறையாமலும் முக்கிய உறவுக்காரர்களைக் கொண்டு நடைபெறும் நிகழ்ச்சி ஆகும். அன்றைய மதிய விருந்து சிறப்பாக நடைபெறும்”⁶⁰ என்றார் தகவலாளி. இத்தரவுகளின் அடிப்படையில் பெண்ணுக்கு தாலி வாங்கும் நிகழ்வு சடங்காக நடைபெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

பெண் வீட்டில்திருமணம் நிகழ்தல்

திருமணம்   செய்தலில்   ஆண்   வீட்டார்   பெண்
வீட்டிற்குவந்துபெண்வீட்டில் திருமணத்தை நடத்துவது இக்காலவழக்கமாகக்

⁶⁰ . தகவலாளி. மா. குணசேகர், வயது.46, பால்: ஆண், திடக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

காணப்படுகிறது. அதுபோல சங்ககாலத்திலும் பெண் வீட்டில் வைத்து திருமணம் நடைபெற்றிருக்கிறது.

“வதுவையும் ஈங்கேஅயர்பஅதுவேயாம்

அல்கலும் சூழ்ந்தவினை” (கலி.115:20-21)

என்றகலித்தொகைவாரிகள் இச்செய்தியைத்தெளிவிக்கின்றன.

சங்க காலத்தில் திருமணம் பெண் வீட்டில் நடைபெற்றதை ஐங்குறுநூறு,

”நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்

எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகென” (ஐங்:399:1-2)

என மொழிகின்றது.

மணமகளை மங்கல நீராட்டுதல்:

திருமண நாளன்று மணமகளை மங்கல நீராட்டும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் நடைபெற்றதை இரண்டு இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவை,

”இன்றுநின் ஒலிகுரல் மண்ணல் என்றதற்கு

எற்புலந்து அழிந்தன ளாகி” (அகம்.369:11-12)

எனும் அடிகளும்,

”பொன்னுடை நெடுநகர் புரையோட அயர

நன்மாண் விழவில் தகரம் மண்ணி

ஆம்பல புணர்ப்பச் செல்லால்” (அகம்.385:5-7)

எனும் அடிகளும் செப்புகின்றன.

வதுவை நீராட்டச் சடங்கு

மணப்பெண்ணை மஞ்சள் நீராட்டி மாலை அணிவிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அறுகம்புல்லின் கிழங்கையும் நறுமலர்களையும் நூலால் சேர்த்துக்கட்டி மணமகளுக்கு அணிவித்துள்ளனர். நல்லாடை அணிந்து முல்லைப் பூச்சூடி விளங்குவாள் மணப்பெண். களவில் புணர்ந்த காதலர்களாக

இருப்பினும் மணப்பெண், நாணம் மேலிடத் தன் கணவனுடன் மணவறையில் அமர்ந்திருப்பாள் என்று அகநானூறு சுட்டுகிறது.

“மணப்பு அருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்,

தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயர,

பெண்கோள் ஒழுக்கம் கண்கொள் நோக்கி

நொதுமல் விருந்தினம் போல, இவள்

புதுநாண் ஒடுக்கமும் காண்குவம் யாமே” (அகம்.112:15-19).

என்பது அப்பாடல் இப்பாடலில் தலைவி நாணத்துடன் அமர்ந்திருப்பதாக தோழி குறிப்பிடுகிறாள்.

வதுவை விழவு:

திருமணம் என்பது ஆண், பெண் இருவருக்கும் மறக்க இயலாத மறுக்க முடியாத இனிய நிகழ்வாகும். இந்நிகழ்வினை நடத்துவதற்கு வளர்பிறை நாளில், சூரிய உதய நேரத்தில் நற்கோள்களின் சேர்க்கையின் போது மட்டுமே உரியக் காலமாகக் கருதப்படுகிறது. இம்மரபினை,

“கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென” (அகம் 86. 5-7)

என்ற பாடலால் அறியலாம். மேலும் நல்ல நிமித்தங்கள் உடைய நாளில் சந்திரன், உரோகிணி முதலிய சுப நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய நாளாகவும் இருக்க வேண்டும்.

“புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆகத் தொள்ளி

அம்கண் இருவிசம்பு விளங்கத், திங்கட்

சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து” (அகம்.136 : 3-5)

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற நாளில் நடக்கும் திருமண விழாவானது இனிமைக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணினுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும், இனியனால் எமக்கே” (அகம். 35215-17)

இத்திருமண நிகழ்வை 'வதுவை விழவு' (கலி 98.3) எனக் கலிப்பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது.

"முழவு முகம், புலரா விழவுடை வியல்நகர்

மணன் இடையாகக் கொள்ளான்" (அகம் 397 : 3-4)

முதற்சடங்காக, கடவுளை வணங்கி, மணமகளுக்கு வதுவை நீராட்டுகின்றனர். இந்நிகழ்வு 'வதுவை மணம்' எனப்படுகிறது. மணமகளுக்கு இந்நீராட்டினை மகப்பேறு வாய்க்கப் பெற்ற முது பெண்டிர் நால்வர் செய்வர். பின்னர் மணமகன் தீக்கடவுள் முன், மணமகளின் கையைப் பற்றி என்றும் பிரியாது வாழ்வோம் எனத் தலைவன் உறுதியளித்ததாக,

"தெறலருங் கடவுள் முன்னர்த் தேற்றி

மெல்லிறை முன்கை பற்றிய சொல்லிறந்து

ஆர்வ நெஞ்சம் தலைத்தலை சிறப்பநின்

மார்புதரு கல்லாய்....." (அகம் 296: 7-10)

என்ற தலைவியின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம். இந்நிகழ்வு "எரிவேட்டல்" என்ற பெயரில் சடங்காகச் செய்யப்பட்டதாக அறியலாம். தாலி என்ற அணி அணிவிக்கப்பட்டதாக எந்த ஒரு பாடலிலும் குறிப்புகள் இல்லை. இறுதியாகத் தலைவன், மணப்பெண் படைக்கும் உணவினை உண்ணும் சடங்கு நடத்தப்பட்டது என்பதற்கு,

"இடுமுள் வேலி முடக்காற் பந்தர்ப்

புதுக்கலத்து அன்ன செவ் வாய்ச்சிற்றில்

புனை இருங் கதுப்பின்நின் மனையோள் அயரப்

பாலுடை அடிசில் தொடஇய, ஒருநாள்,

மாவண் தோன்றல்! வந்தனை சென்மோ" (அகம் : 394 : 8-12)

என்ற வரிகள் சான்றாகும். இச்சடங்குகளின் மூலம் இணையும் மணமக்கள், அறநெறிகளிலிருந்து வழுவாமல், அந்தணரைக் காத்து, துறவோரை வழிபட்டு, சுற்றத்தாரைப் பேணி நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என அகம் வலியுறுத்துகிறது.

காப்புக்கட்டுதல்

திருமணநாளில் மணமகளுக்குக் கையில் காப்புக் கட்டும் வழக்கத்தை அன்றுமுதல் இன்றுவரை பின்பற்றி வருகின்றனர் மக்கள். ஆடை, ஆபரணங்களைக் கொண்டு மணமகளை அழகுபடுத்தும் போது, நறுமணங்கமழும் மொட்டுடன் விரவிக்கட்டிய வெண்மையான காப்பு நூலை மணமகளுக்கு அணிவித்தனர் என்ற செய்தியை,

‘தண்நறு முகையொடு வெண்நூல் சூட்டி’ (அகம் - 136: 14)

இப்பாடலடி வழியாக விற்றுற்று மூதெயினனார் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

திருமண வீட்டை அலங்கரித்தல்

திருமணத்திற்கு முன்பு மண மனைகள் தூய்மை செய்யப்படும். சுண்ணாம்பு பூசுதல், காவி பட்டை தீட்டுதல் போன்ற செயல்களை முதலில் செய்வர். பின்பு தெருவை அடைக்கும் வகையில் ஓலை கொண்டு பந்தல் அமைத்தது புதுமணல் பரப்பி, வாழை மரம், மாவிலைத் தோரணம் பூமாலைகள் கொண்டு பந்தலினை அழகுசெய்வர். இச்செயலினை,

**“தண் பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனை விளக்குறுத்து மாலை தொடரி
கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை” (அகம் - 86: 3-5)**

“மழைபட்டு அன்ன மணல்மலி பந்தர்” (அகம் - 136)

**“புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி
ஊவந்தினிது அயரும் என்ப” (அகம்.195:3-5)**

இப்பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. அகம் புதுமணல் பரப்பிய செய்தியைக் கூறுகின்றது.

வீட்டை அழகுபடுத்துதல்

திருமணம் நடைபெறும் வீட்டைச் சுத்தப்படுத்துவதும், அழகுபடுத்துவதும் திருமண நடைமுறைகளில் ஒன்றாகும். சங்ககாலத் தமிழர்கள் திருமணம் நடத்த

முடிவு செய்த பின்னர் வீட்டின் அகன்ற இடத்தை உடையமுற்றத்தில் புதுமணல் தூவி திரையிட்டுத் திருமணத்தை நடத்தினர். இதனை,

**“அவன்கண் அடைகூழ்ந்தார் நின்னை அகன்கண்
வரைப்பில் மணல் தாழப்பெய்து திரைப்பில்
வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப்” (கலி.115: 18-20)**

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

புதுமணல் பரப்புவது மட்டுமன்றி வீட்டை அழகுபடுத்தி செம்மண் பூசி அழகுபடுத்தியதையும், பெண் எருமையின் கொம்பை வீட்டினுள் நட்டுவைத்து அதனைத் தெய்வமாகப் பாவித்து வழிபட்டமையும் அறியமுடிகிறது. இது ஆயர்களின் வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

**“தருமணல் தாழப்பெய்து இல்பூவல் ஊட்டி
எருமைப் பெடையோடு எமர் ஈங்கு அயரும்
பெருமணம் எல்லாம் தனித்தே ஒழிய” (கலி.114: 12-14)**

என்ற வரிகள் இதனைச் சுட்டுகின்றன.

இந்நிகழ்வானது எல்லாச் சமூகத்தினரிடமும் திருமணம் நடைபெறக் கூடிய இடத்தையும், மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டார் வீடுகளிலும் தோரணங்கள், அலங்கார மின் விளக்குகள், ஒலி பெருக்கிகள், வாசனைத்திரவியம் பரப்புகின்ற எந்திரங்கள் என தற்காலத்தில் இச்சடங்கு பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

திருமண நிகழ்வில் இடம்பெறும் மங்கலப் பொருட்கள்

முகூர்த்த வேளையில் திருமண மேடையில் பல வகையான நறுமணப் பூக்கள், சந்தனம், குங்குமம், நீர் நிறைந்த பூரணகும்பம் போன்ற மங்கலப் பொருட்கள் நிறைந்த தட்டுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்ற செய்தியினை நல்லாளுக்கிழார்,

**“கேடு இல் விழுப்பு கழ் நாள் தலைவந்தென
உச்சிக் குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர்
பொது செய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறை முறை தரத்தர்” (அகம் - 86: 7-10)**

என்னும் பாடலடிகளின் வழி பதிவுசெய்துள்ளார். எப்பொருளை எவ்விடத்தில் வைக்கவேண்டும் என்பதை மனதில்கொண்டு முறையாகப் பொருட்களை வைத்தனர் முதிய மங்கல மகளிர் என்பதை இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

திருமணத்தில் சங்கு

சங்கின் தன்மையையும் அதன் பயனையும் அறிந்த தமிழர் தங்கள் வாழ்வில் பல்வேறு வகைகளில் சங்கைப்பயன்படுத்தியும் வந்துள்ளனர். சங்கின் மேலுள்ள நம்பிக்கை வளர வளர வாழ்வியல் நிகழ்வுகள், அரசியல் நிகழ்வுகள், வழிபாட்டு நிகழ்வுகள் போன்றவற்றிலெல்லாம் சங்கினைப் பயன்படுத்தியும் பல பெயர்களுடன் அழைத்தும் வந்துள்ளமையை இலக்கியங்கள் வாயிலாக உணரமுடிகின்றது. சான்றாக,

"பறைபட பணிலம் ஆர்ப்ப இறை கொள்பு

தொல் மூதாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய

நால் ஊர்க் கோசர் நல்மொழி போல

வாய் ஆகின்றே – தோழி ஆய் கழல்

சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு

தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே" (குறுந்.15:1-6)

இப்பாடலில், தலைவி தன் சுற்றத்தாரைப்பிரிந்து தலைவனுடன் செல்லும் மங்கல நாளில், பலர் கூடுவதற்கு வசதியான ஆலமரத்தின் நிழலில் பறையும், சங்கும் (பணிலம்) முழக்கி விருந்துண்டச் செய்தியானது சுட்டப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

சங்கின் வெண்மைநிறம் பெண்கள் அதிகம் விரும்பியமையால் சங்கினால் செய்யப்பட்ட வளையல்களை அணிகலப்பொருளாகப் பயன்படுத்தியமையை,

"சில்நிரை வால்வளைக் குறுமகள்" (குறுந். 189)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வரியால் உணரலாம்.

திருமணம் நடைபெறும் இடத்தில் சில மங்கலப் பொருட்கள் பயன்படுத்தாவிட்டாலும் இருக்க வேண்டும் என்கிற சடங்கு முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. 'மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டும் போது தேங்காய், பழம், வெற்றிலை பாக்கு, பூ, சங்கு, மஞ்சள் கலந்த

அரிசியோடு பூ, நிறைகுடம் தண்ணி, நெல் அளக்குற படியில முழுப்படி நெல்லு, ஏற்றி வைத்த குத்துவிளக்கு, இனிப்புப் பொருட்களான கற்கண்டு போன்ற பொருட்கள் அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கும்"⁶¹ என்கிறார் தகவலாளி.

கற்பு வாழ்க்கைச் சடங்குகள் :

உடன்போக்கு நிகழ்ந்த பின்பு அதுகாறும் தலைவி தன்காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பினைத் தலைவன் வீட்டில் நீக்கிவிட்டு கற்பு வாழ்க்கைக்குரிய புதிய சிலம்பு அணியை அணிவாள். இப்படிப் பழைய சிலம்பினைக் கழட்டும் சடங்கிற்குச் 'சிலம்பு கழி நோன்பு' என்று பெயர்.

நற்றிணையில் கயமனார்,

“வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து தன்கால்
அரிஅமை சிலம்பு கழீஇ பல்மாண்
வரிபுனை பந்தோடு வைஇய செல்வோள்
இவை காண்தோறும் நோவர்மாதோ
அளியரோ அளியர் என் ஆயத்தோர் என
நும்மோடு வரவு தான் அயரவும்
தன் வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே”(நற்:12:4-10)

“அதருழந்து அசையின கொல்லோ ததரல்வாய்ச்
சிலம்பு கழீஇய செல்வம்” (நற் 279)

என்பதால் சிலம்பின் ஒலி கேட்டு அன்னை முதலானோர் விழித்துக் கொள்ளக் கூடும் எனக்கருதி சிலம்பைக் கழற்றி பந்தோடு ஒருசேர வைத்தாள் எனும் செய்தி சுட்டப்படுகிறது.

சிலம்புகழி நோன்பு

திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவியின் காலில் அணிந்துள்ள சிலம்பைக் கழற்றுவதற்கு ஒரு சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டது என்றும் அதனைச் சங்க இலக்கியம் 'சிலம்புகழி நோன்பு' என்றும் சுட்டுகிறது என்றும் அறியமுடிகிறது.

---

⁶¹. தகவலாளி பெயர். கரு. ருக்மணி, வயது.57, பால்: பெண், தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

அதாவது, திருமணத்திற்கு முன் நிகழும் சிலம்பு அகற்றும் இச்சடங்கு தங்களின் இல்லத்தில் நிகழ வேண்டும் என்பது தாயாரின் விருப்பமாக உள்ளது. உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியின் சிலம்புகழி சடங்கு தலைவனது இல்லத்தில் நிகழுவதைக் குறித்து வருந்தியுள்ளனர் என்ற செய்தி ஐங்குறுநூற்றில் பதிவாகியுள்ளது.

**“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிக எனச்
சொல்லின் எவனோ மற்றே...” (ஐங்.399, 1-3)**

என்று மகளை உடன்போக்கில் தவறவிட்ட ஒரு தாய் பேசுகிறாள். உடன்போக்குக் குறித்துத் தாயார் வருந்தும் பாடல்களில் இச்சிலம்பு கழி நோன்பு பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது.

எனவே இச்சடங்கு மணநிகழ்வில் இன்றியமையாத சடங்காக இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருத இடமுண்டு. கலித்தொகையில் இவ்வணியை நூபுரம் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

**“ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன்விழாக்
கால்கோ ளென்றுக்கிக் கதுமென நோக்கித்
திருந்தடிநா புரமார்ப்ப இயலி” (கலி 83: 14-16)**

என்ற பாடலடிகள் சிலம்புகழி நோன்பின் நிகழ்வினைச் சுட்டுகின்றன.

திருமண நிகழ்விற்கு முன்பாகத் தலைவியின் காலில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பானது, சடங்கு நிகழ்த்திக் கழற்றப்படுகிறது. இதனை “சிலம்பு கழி நோன்பு” என்பர். இச்சடங்கு பெண்ணின் பிறந்த வீட்டில் நடைபெறுவதாகும். ஆனால் தலைவி தலைவனுடன் உடன் போக்கில் சென்றாள் எனின், தலைவனது வீட்டில் நிகழும். தலைவியின் காலில் சிலம்பு ஒலிப்பதைப் பின்வரும் அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

**“..... தந்தை
அல்குபதம் மிகுந்த கடியுடை வியன்நகர்,
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழல் போல,
கோதை ஆயமொடு ஓரை தழீஇத்,**

தோடுஅமை அரிச்சிலம்பு ஒலிப்ப (அகம் 49. 14-17)

பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச், சேவடிச்

சிலம்பு நக இயலிச் சென்றஎன் மகட்கே (அகம் 117. 8-9)

மேலும் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி சிலம்பு கழியாமல் சென்றுவிட்டனளே
எனத் தாய் புலம்புவதை,

”பெரும்பெயர் வழுதி கூடல் அன்னதன்

அருங்கடி வியனகர்ச் சிலம்புங் கழியாள்” (அகம் 315. 7-8)

என்ற வரிகளும், உடன்போக்கில் செல்லத் தலைப்பட்ட தலைவி, சிலம்பின்
ஒலியால், தன் போக்கினை தாய் அறிந்து விடுவாளோ என்றஞ்சி, தானே
சிலம்பினைக் கழட்டி வைத்துவிட்டுச் சென்றதை,

”அரி பெய்து பொதிந்த தெரிசிலம்பு கழீ,

யாய் அறிவுறுதல் அஞ்சி,

வேய் உயிர் பிறங்கல் மலை இறந்தோளே” (அகம் 321. 15-17)

என்ற வரிகளும் உணர்த்துகின்றன. தன் குடிப்பிறப்பிற்கு இணையில்லாத
வறியவனுடன் தன் மகள் உடன் போக்கில் சிலம்பு கழித்துவிட்டுச் சென்று
விட்டனளே எனவும் (அகம். 369.21-26) வருந்திப் புலம்புவதை (அகம் 383.11-
14,385. 15-18) என்ற பாடல் அடிகளும் ‘சிலம்பு கழி’ நோன்பு என்ற சடங்கு
வழக்கத்தில் இருந்தமையைத் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன.

“ஏதில் வறுமனைச் சிலம்புஉடன் கழீஇ,

மேயினள் கொல்? ஏன நோவல் யானே”. (அகம்.369: 25-26)

என்கிறார் நக்கீரர். தலைவன் தலைவியைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு
சென்றான். மகளை இழந்த செவிலித்தாய் பெரிதும் வருந்தித் தன் மகள்
அருஞ்சரம் கடந்து அறியாத் தேயத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற இளையானுக்கு
மிகவும் பொருத்தமும் தகுதியும் உடையவள். அத்தகையவள் சீரும் சிறப்பும்
இல்லாத சிற்றூரில் வறுமையால் வாழும் பெண்களின் ஒற்றை பசு கட்டப்பட்ட
தூண் கொண்ட முகப்பினையுடைய புல் வேய்ந்த குடிசையான வறிய
இல்லத்தில் சிலம்பினைக் கழித்து அவனை மணம் செய்து கொண்டாளோ?
அதனை எண்ணி செவிலி வருந்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

திருமணத்திற்கு முன்பு செய்யப்படும் சிலம்பு கழித்தல் இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. மற்றொரு பாடலில் உடன்போக்கில் மேற்கொண்ட தலைவி திருமணம் செய்து கொள்வதற்காகச் சிலம்பு கழிக்கிறாள். இச்செய்தியைக் குடவாயிற் கீரத்தனார் பதிவு செய்கிறார். அதனை,

“சிறுவன் கண்ணி சிலம்புகழீஇ,

அறியாத் தேஎத்தன் ஆகுதல் கொடிதே” (அகம்.385: 17-18)

என்பது தோழியர் கூட்டமும், செவிலியர் தாயாரும் மகிழும் படி, வலிமை பொருந்திய கையினையுடைய யானையையும், விரைந்தோடும் தேரினையும் உடைய சோழரது சோலை சூழ்ந்த காவிரியாற்றின் அருகிலுள்ள உறையூரைப் போன்ற வளமை பெற்ற தன் தந்தையின் பெரிய இல்லத்தில், சான்றோர் மணம் செய்விக்க நிகழும் மணவிழாவில் அவளுக்கு மயிர்ச் சாந்து பூசி, மங்கல நீராட்டிப் பல சிறப்புகளையும் செய்விக்கத் தன் காதலனைப் பலரறிய மணம் செய்து கொண்டு செல்ல அவள் விரும்பவில்லை. ஆகையால் சிறிதும் அச்சமின்றித் தான் முன்பின் அறியாத நாடு பல கடந்து, சிலம்பு கழித்து அத்தலைவனை மணம் செய்து கொண்டது கொடுமையிலும் கொடுமை எனச் செவிலித்தாய் வருந்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

உடன்போக்கினை மேற்கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் சிலம்புகளோடு செல்வதைக் கண்ட பெரியவர்கள் இவர்களுக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை என்று வருந்திக் கூறுவர்.

”வில்லோன் காலன் கழலே தொடியோள்

மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே”

(குறுந்.7: 1-2)

என்னும் பாடலடிகள் சிலம்பின் தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றன. பெற்றோர் கூடிச் செயல்பட்டு வந்த திருமணங்களே அதிகம். பிள்ளைகள் தன்னிச்சையாக நடத்திக் கொள்ளும் காதல் திருமணம் மிகக் குறைவு. அக்காலத்தில் எவ்வகையிலும் உறவற்ற இருவர் காதலராக மாறி மணமுடிப்பதனை,

”யாயும் ஞாயும்

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ,

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்,

யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்,

செம்புலப் பெயனீர் போல,

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே. (குறுந்.40: 1-7)

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் வாயிலாக அறியலாம். திருமணம் என்ற கற்பொழுக்கம் மிகுதியாகவும், காதல் என்ற களவொழுக்கம் குறைவாகவும் அக்காலச் சமுதாயத்தில் இருந்துள்ளது. கற்பு என்ற ஒன்றிற்காகப் பயந்த காலம் சங்ககாலம். சங்க காலத்தில் திருமணத்தை வதுவை என்று வழங்குவர். வதுவை அயரும்முன் மணப்பெண் காலில் அணியப் பெற்றிருந்த சிலம்பைக் கழற்றி நீக்கிவிடும் வழக்கமிருந்தது. சங்க காலத்தில் மணமாகாத பெண்டிரின் அடையாளமாகச் சிலம்பு அணியப் பெற்றிருந்தன.

தற்காலங்களில் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு ‘தண்டை’ எனும் அணிகலனைக் காலில் அணிந்து மகிழும் பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் அக்குழந்தை தவழவும் நடக்கவும் தொடங்கும் போது ஒலியெழுப்பும் கொலுசுகள் அணிவது வழக்கம். இவ்வாறு குழந்தை நகரப் பயிலும் போது கொலுசுகளை அணிவிப்பதன் காரணம், கொலுசின் ஒலியைக் கொண்டு அக்குழந்தை இருக்குமிடத்தை அறிந்து குழந்தையின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே ஆகும். அது போன்றே சங்க காலத் தாயாரும் எப்போதும் தம் கண்காணிப்பில் பாதுகாப்புடன் வளர்ப்பதற்காகவே தம் பெண்டிரின் காலில் சிலம்பணிவிக்கும் வழக்கத்தை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த இலக்கியச் சான்றுகளால் சிலம்பு கழித்தல் எனும் சடங்கு தலைவியின் இல்லத்தில் திருமணம் நடைபெறுவதற்கு முன்னர் நடைபெறவேண்டிய ஒன்று என்பது அறியப்பெறுகிறது.

திருமண நடைமுறை:

சங்க காலத்தில் நடைபெற்ற திருமண நடைமுறையை முழுமையாக இரண்டு அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. அவை,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலைநிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி

.....

கற்பின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோர் பெட்கும் பணையஆக என
 நீரோடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலரி
 பல்இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 பேர்இதழ் கிழத்திஆக எனத்தமர் தர” (அகம்:86, 1-19)

என்ற பாடல் காட்டும் திருமணக் காட்சி மரத்தூண்களால் அழகிய பந்தல் அமைத்து, அவற்றில் புதிய மணலினைப் பரப்பி, விளக்குகள் ஏற்றி வைக்கப் பட்டிருந்தன. பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள் பந்தலின் இருபுறமும் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. திருமணத்திற்கு வந்த உறவினர்களுக்கு உளுந்தம் பருப்பைக் கூட்டிச் சமைத்த பொங்கலோடு, பெரிய சோற்று திரளையும் உணவாக அளித்தனர். இருள் நீங்கிய அதிகாலையில் திங்கள் உரோகிணி நட்சத்திரத்துடன் கூடிய நல்ல நேரத்தில் தலையிலும், கையிலும் குடத்தை உடைய வயது முதிர்ந்த பெண்கள் அவற்றை முறையாகத்தர ஆரவாரம் எழுகிறது. ஆண்பிள்ளையைப் பெற்ற நான்கு பெண்கள் கூடிநின்று கற்பின் வழுவாது பல பேறுகளையும் பெற்றுக் கணவனை விரும்பிப் பேணுவாயாக என்று பூக்களை நெல்லுடன் தலையில் தூவி மணமகளை வாழ்த்தினர். இச்சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் சுற்றத்தார் இல்லக்கிழத்தியாக விளங்குவாய் என்று பெண்ணை மணமகனிடம் தந்தனர். இதே செய்தியினை

“மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
 வுரையா வெண்மையோடு புரையோர்ப் பேணிப்

.....

மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
 பழங்கன்று கறித்த பயம்புஅமல் அறுகைத்

.....

முண்ணுமணி அன்ன மாஇதழ்ப் பாவைத்
 துண்ணறு முகையொடு வெந்நூல் சூட்டித்

.....

இழைஅணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றித்
 துமர் நமக்கு ஈத்ததலை” (அகம்.136: 1-19)

என்ற பாடலில் குற்றம் இல்லாதபடி சமைக்கப்பட்ட நெய்மிக்க வெண்சோற்றை எல்லையில்லாத வள்ளன்மைப் பண்புடன் சுற்றத்தார்க்கும் சான்றோர்களுக்கும் உண்ணக் கொடுத்துக் கவனித்துள்ளனர். நல்ல நேரம் பொருந்தி இருக்கும் இனிமையான வேளையில், உரோகினியுடன் கூடிய குற்றமற்ற நல்ல நாளில் மேடையை அழகுபடுத்தி, கடவுளை வழிபட்டு, பல்வகை இசையினைத் தரக்கூடிய பல முரசுகள் ஒலிக்கத் தலைவியை நீராட்டிய பெண்கள், தங்களின் மலர் போன்ற கண்களால் இமைக்காமல் அவளை நோக்கிப் பின் விரைந்து மறைய மென்மையான மலர்களையுடைய வாகை மரத்தின் இலைகளுடன், அறுகம்புல் மற்றும் மா இலையினையும் மாலையாகத் தொடுத்து மணமகளிற்குச் சூட்டிய செய்தியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கணவனை இழந்த மனைவி அல்லது மனைவியர் பற்றிக் குறிப்பிடும் இடங்களில் 'இழை களைந்தனர்', 'தொடி களைந்தனர்', 'தொடி தகர்த்தாள்' என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. 'தாலி களைந்தன்றும் இலனே'(புறம்.77) என்று குறிப்பிடப்படும் தாலி, மணச்சடங்கில் அணிவிக்கப்படும் தாலியா அல்லது 'காப்பணி' போன்ற ஒரு அணிகலனா என்ற தெளிவு அப்பாட்டில் இல்லை. குழந்தைகளுக்கு சூட்டப்படும் ஒரு வகையான அணிகலனைக் குறிக்கவும் தாலி என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. 'பொன்னுடைத் தாலி என்மகள்'(அகம்.54), 'புலிப்பல் தாலிப் புன்தலைச் சிறாஅர்'(புறம்.374), என்று அது குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆயைக் குறித்து முடமோசியார் பாடும் புறம்.127 ஆம் பாட்டில் குறிப்பிடப்படும் செய்தி கருத்திற்குரியது. அதாவது, தன்னிடம் உள்ள பொருட்களை எல்லாம் இரப்போர்க்கு ஈந்தான் ஆய் என்று குறிப்பிடும் புலவர், அவனிடம் 'ஈகை அரிய இழை' மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது என்கிறார். இதற்கு உரையெழுதிய பழைய உரைகாரர், 'கொடுத்தற்கு அரிய மங்கலிய சூத்திரத்தை அணிந்த மகளிர்' என்று பொருள் தருகின்றார். தமிழர் திருமணத்தில் தாலி இருந்ததா இல்லையா என்பதைக் குறித்த விவாதம் ஆய்வாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மணச்சடங்கினை விரிவாகக் கூறும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் மங்கல அணி குறித்துக் குறிப்பிடாமை கருத்திற்குரியது. தாலி என்ற பெயரில் பல்வேறு அணிகள் இருந்தமையும் இதனோடு இணைத்துக் காணத்தக்கது.

திருமணத்தில் ஆரியச் சடங்குகள்

திருமணச் சடங்குகளை நிகழ்த்தப் புரோகிதர்கள் ஈடுபடுத்தப் பட்டதாகச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பு இல்லை. ஆனால் சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த சிலப்பதிகாரம், “மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டியமை பற்றியும், மணமக்கள் தீ வலம் வந்தமை பற்றியும் தெளிவாகக் குறிப்பிடல் காண்கிறோம். சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் இவ்வழக்காறு கால் கொள்ளத் தொடங்கியிருக்கலாம்.

தீவலம் வரும் வழக்கம்

பண்டைத் தமிழர்களின் திருமணத்தில் தாலி இருந்ததில்லை என்பதும் தாலி அணியும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது என்றும் மா.ராசமாணிக்கனார், பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் போன்ற அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அகநானூற்றின் 86, 136 ஆகிய பாடல்களின் குறிப்பிடப்படும் மணச்சடங்குகளை விரிவாக ஆராய்ந்த அறிஞர் பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். ‘இவற்றுள் 1.எரிவார்த்தல் இல்லை, 2.தீவலம் வருதல் இல்லை. 3.தட்சிணை பெறும் புரோகிதர் இல்லை. இவை முற்றும் தமிழர்க்கே உரியத் திருமணங்களாம்’ (தமிழர் வரலாறு ப.80) என்கிறார் அவர். ‘சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும்’ என்னும் நூலில் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை, ‘பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் விடுத்த தூதைக் கண்டு ஒரு தலைவி பேசும் பேச்சிலிருந்து, மணக்காலத்தில் தீவேட்டனரோ என்றும் கருத இடமுண்டு’ (ப.262) என்கிறார். ‘தலைவனுடைய தூதுவனைக் கண்ட தலைவி, ‘அவன் என்னை மணந்த காலத்து இருந்த அன்புடை சிறிதும் மாறாமல் நாம் இருக்கின்றோம். நெய்யைப் பெய்த தீயைப் போல நாம் அவனை ஏற்றுக் கொள்வோம்’ என்று பேசுகிறாள் என்று குறிப்பிடுகிறார். அகநானூற்றின் 396 ஆம் பாடலில் வரும் ஒரு குறிப்பைக் கொண்டு இக்கருத்தை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை. அதாவது,

”தெறல் அருங் கடவுள் முன்னர்த் தேற்றி

மெல் இறை முன்கை பற்றிய சொல் இறந்து

**ஆர்வ நெஞ்சம் தலைத்தலைச் சிறப்ப, நின்
மார்பு தருகல்லாய்” (அக.396:7-10)**

என வரும் குறிப்பில் வரும் ‘தெறல் அருங் கடவுள்’ தீக்கடவுளே என்பது அவரது துணிபாகும்.

**“காதல்கொள் வதுவைநாள் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மான்நோக்கினமடந்தைதன்துணையாக
ஓதுடைஅந்தணன் எரிவலம் செய்வான்போல்” (கலி.69, 3-5)**

என்றகலித்தொகைவரிகள் திருமணநாளில் மேலாடைக்குள் நாளும் ஒடுங்கி நோக்குகின்ற காதல்கொண்ட மருண்டமான் போலும். நோக்கினை உடைய மடந்தை எனக்கு இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் துணையாக உடன்வர வேதம் ஓதுதலைஉடையஅந்தணன் எரிவலம் வருவான் என்குறிப்பிடுகிறது.

**”காதல் கொள்வதுவைநாள் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக
ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம்செய்வான் போல்
ஆய்தாவி அன்னம் தன் அணி நடைப் பெடையோடு
மேதகத் திரிதருஉம் மிகுபுனல் நல் ஊர்” (கலி,69, 3-8)**

என்ற பாடலில் திருமணக் காட்சி ஒன்று உவமையாக வந்துள்ளது.

தலைவனின் ஊர் சிறப்பு பற்றிச் சொல்லும்போது, அவ்வூரில் ஆண் அன்னமும், பெண் அன்னமும் இணைந்து விளையாடுகின்றன. அவை விளையாடும் அக்காட்சி, திருமணத்தின்போது, மணமக்கள் தீவலம் வரும் காட்சியை ஒத்து அமைகிறதாகப் புலவர் பாடுகிறார்.

காதலித்தவரை கைபிடிக்கும் இனிதான மண நாளில், மான் போன்ற மருண்ட நோக்குடைய மணப்பெண்ணான தலைவி தன் கோடிப் புடவைக்குள் ஒடுங்கி, தன் துணையானவனைப் பற்றி நிற்கிறாள். அவனோ அவளை அழைத்துக்கொண்டு, ஓதுவதில் வல்லவனான அந்தணன் வழி காட்டத் தீயை வலமாக வந்துத் தன் மணத்தினை உறுதி செய்கிறான். இவ்வாறு இக்காட்சி உவமையாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

அருந்ததி காணல்:

திருமண நாளன்று மணமக்கள் அருந்ததி பார்த்தல் எனும் சடங்கினைப் பதிற்றுப்பத்து எனும் இலக்கியம் மட்டும் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

**“வதுவை மகளிர் நோக்கினர் பெயர்ந்து
வாழ்நாள் அறியும் வயங்குசுடர் நோக்கத்து
மீனோடு புரையும் கற்பின” (பதி:89:17-19)**

எனும் அடிகள் சுட்டும்.

தமிழர்களின் திருமணச் சடங்களில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு காரியங்களுக்கும் வலுவான காரணங்கள் உண்டு. உதாரணமாக அம்மி மிதிப்பது நான் கற்புத் தன்மையில் அம்மியைப் போல் அதாவது கல்லைப் போல் உறுதியாக இருப்பேன் என்பதினை உணர்த்துவதாக அமைகின்றது என்று நம் முன்னோர்கள் கூறுகின்றனர்.

அருந்ததி பார்ப்பது பகலில் நட்சத்திரத்தைப் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு விழிப்புணர்வு வேண்டுமோ அதே போன்று விழிப்புணர்வோடு என் குடும்பக் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றவும் இருப்பேன் என்னும் பொருளினைக் கூறி மக்களை நல்வழிப்படுத்தியுள்ளனர்.

திருமணச் சடங்குகளில் அக்னி வளர்ப்பது திருமணம் முடித்துக்கொள்ளும் நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இணைபிரியாத அன்புடன் நெருக்கமாக இருப்போம். உன்னை அறியாமல் நானும், என்னை அறியாமல் நீயும் தவறுகள் செய்தால் இந்த நெருப்பு நம் இருவரையும் சுட்டும். இருவரின் மனசாட்சியையும் சுட்டுப் பொசுக்கட்டும் என்னும் கருத்தினைக் கூறி நல்வழியிலிருந்து தீய வழியில் செல்பவரை நல்லொழுக்கம் பேனும் மனிதனாக வாழ்வதற்கு நம்முன்னோர் வகுத்துள்ள சடங்கு முறைகளாகும்.

அதே போன்ற அர்த்தம்தான் கல்யாண வீட்டில் வாழை மரம் கட்டுவதில் இருக்கிறது. வாழை மரம் வளர்ந்து குலைதள்ளி தனது ஆயுளை முடித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு வந்தாலும் கூட அடுத்தாக பலன் தருவதற்குத் தனது வாரிசை விட்டுச் செல்லுமே அல்லாது தன்னோடு பலனை முடித்துக் கொள்ளாது. திருமண வாரிசுகளைத் தந்து உதவ வேண்டும். தன் வாழ்நாள் முடிவடையும் காலத்தில் தன் குணநலம் மாறாமல் அதே பண்புடன் வாரிசுகளைத் தந்து செல்வதைப் போல் மனிதனும் தன் பண்பு நலன்களை

வாரிசுகளுக்குக் கற்பித்துச் செல்லவேண்டும் என்ற உயரிய குறிக்கோளினை மக்கள் மத்தியில் நிலவவேண்டும் என்பதற்காகவே திருமண வீட்டில் வாழை மரம் கட்டும் சடங்கு முறையினை நம் முன்னோர்கள் உணர்த்திச் சென்றுள்ளனர்.

தலைவன் சூடிய பூவைத் தலைவி சூடல்

தலைவன் தன் குடுமியில் அணிந்த பூவைத் தலைவி சூடும் நடைமுறை சங்க காலத்திலேயே இருந்துள்ளது. இதனை மிகச் சிறந்த நிலையில் முல்லைக்கலி காட்சிப்படுத்துகிறது.

தலைவன் ஒரு காளையை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்நிலையில் அக்காளையானது எதேச்சையாக அவன் குடுமியில் சூடியிருந்த முல்லை அரும்பு மாலையைத் தன் கொம்பினால் மாட்டி இழுக்கிறது. அவ்வாறு இழுபட்ட அந்த மாலை சிதறிப் பறந்துத் தலைவியின் தலையில் வந்து விழுகிறது. இம்முல்லைப் பூங்கண்ணி தலைவிக்கு மிகப் பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. ஆனால் மற்றொரு புறம் வருத்தம். இந்த முல்லைப் பூக் கண்ணியை அகற்றவும் முடியாது. சூடவும் முடியாது. சூடினால் வீட்டில் உள்ளவர் ஏது இந்த மாலை என்று கேட்பார்கள். அகற்றினால் தலைவனின் அன்பை மறுத்ததாகிவிடும். என்ன செய்வது என்று தலைவி மயக்கம் கொள்கிறான்.

"தொழுவத்து

சில்லைச் செவி மறைக்கொண்டவன் சென்னி குவி முல்லைக்
கோட்டம் காழ் கோட்டின் எடுத்துக் கொண்டு ஆட்டிய
ஏழை இரும் புகர் பொங்க அப்புவந்து என்
சூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்" (கலி, 107:5-9)

என்று இப்பாடல் அழகான காதல் காட்சியாக அமைகின்றது.

திருமணச் சடங்கின் போது தலைவன் பூச்சூட்டிய சடங்கினை ஐங்குறுநாறு பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

"நன்மனை வதுவை அயரஇவள்

பின்னிரு கூந்தல் மலர் அளிந்தோயே" (ஐங்:294:4-5)

எனும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

முன்கை பற்றுதல்

குறிஞ்சிப்பாட்டு முன்கை பற்றும் சடங்கினைக் கூறியுள்ளது.

”நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர

நாடறி நன்மணம் அயர்கம் “ (குறி.பா. 233:234)

எனும் பாடலடிகள் தலைவியின் பெற்றோர் அவள் கையைப் பற்றித் தலைவனிடம் தரத் திருமணம் நடைபெற்றமையைக் கூறுகின்றன. இச்சடங்கு, பாணிக் கிரகணம் என்னும் ஆரியச் சடங்காகும் என்று கூறுவார் சசிவல்லி (1985) அவர்கள். இச்சடங்கு எந்த அளவிற்குத் தமிழரிடையே வழக்கில் இருந்தது என்பது புலனாகவில்லை. குறிஞ்சிப் பாட்டைப் பாடிய கபிலர் தம் குலச் சடங்கான “பாணிக்கரணம்” முறையைப் பாட்டினுள் குறிப்பிடுகிறார்.

பரிசம் கொடுக்கும் வழக்கம்

தலைவன் மணப்பெண்ணுக்குப் பரிசம் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டி நிற்கின்றன. பொன் முதலான சிறந்த பொருட்களைப் பரிசமாகக் கொடுத்துள்ளனர்.

”முழங்குகடல் முழவின் முசிறி அன்ன

நலம்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரையர் அல்லோர் வரையலர் இவள்’ (புறம்:343:10-12)

என்ற குறிப்பிலும் இச்செய்தி விளக்கமுறுகிறது.

பரிசம் போடுதல்

திருமணத்தின் போது மணமகன் மணமகளைப் பரிசம் போடுதல் சங்ககாலத்தில் ஒரு மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். இதன் அடிப்படையில் வேங்கை மரமானது திருமணத்திற்கு முக்கிய பங்காற்றி உள்ளதை,

“மன்றல் வேங்கை கீழ் இருந்து

மணம்நயந் தனன் அம்மலை கிழவோற்கே” (கலி 41: 43,44)

திருமணத்தை வேங்கை மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து முடிவு செய்து உள்ளதை இப்பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

”அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்

நலம்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்,

பெறல் அருங்குரையள் .....” (அகம் 280. 4-6)

என்பதன் மூலம் தலைவன் மணப்பெண்ணாகிய தலைவிக்குப் பொன் மற்றும் சிறந்த பொருட்களைப் பரிசமாகக் கொடுத்தமையை அறிய முடிகிறது.

மணமகன் பரிசளித்தல்

மணமகளுக்கு மணமகன் பரிசளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு வரும் தமிழர் மரபாகும். சங்க காலத்தில் இது முலைவிலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்று அறியப்பட்டது. இதற்குப் ‘பாசிழை விலை’ என்ற பெயரும் உண்டு. இதனை,

“மூத்தோர் அன்ன வெண் தலைப் புணரி

இளையோர் ஆடும் வரிமனை சிதைக்கும்

.....

‘உறும்’ எனக் கொள்குநர் அல்லர்

நறு நுதல் அரிவை பாசிழை விலையே” (அகம்.90:1-14)

என்கிறார் மதுரை மருதன் இளநாகனார். தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு நியமம் என்னும் ஊர் அரிய வலிமை வாய்ந்த தெய்வங்களையுடைய செல்லூரின் கிழக்கே அமைந்துள்ளது. பெரிய கடல் போலும் ஆரவாரத்தினையும், புது வருவாயினையும் உடையது. இரும்பால் செய்யப்பட்ட படைக் கலன்கள் உண்டாக்கிய வடுக்களையுடைய முகத்தினைக் கொண்ட அஞ்சாமையையுடைய கோசர்கள் வாழ்வது. அத்தகைய ஊரினை, நறுமணம் கமழும் நெற்றியையுடைய அரிவையான இவளுடைய புதிய அணிகளுக்கு விலையாகத் தந்தாலும், இவள் பெற்றோர் ‘அதுபோதும்’ எனக் கொள்வார் அல்லர். ஆதலால் அவர்கள் அன்பினையும் பெற்றுத் தலைவியை மணந்து செல்லுதல் வேண்டும். அதுமட்டுமின்றி தலைவியை அடைதற்குப் பொருள் மிகக் கொடுத்தல் வேண்டும் எனத் தலைவியின் அருமையைப் பாராட்டுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

சீர் கொடுத்தல்

திருமணம் முடிந்தகையொடு பெண்ணுக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களைச் சீர்வரிசையாக இன்று கொடுப்பது போல், சங்க காலத்திலும் கொடுக்கும் முறை இருந்துள்ளது என்பதை அறியும்போது வியப்பே மேலிடுகின்றது. ஐங்குறுநாறு சற்று வேறுபட்ட சீர்வரிசை முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"எக்கர் ஞாழல் மலரின் மகளிர்

ஒண்தழை அயருந் துறைவன்

தண்தழை விலைஎன நல்கினன் நாடே"

(ஐங்.147 1-3)

என்னும் இப்பாடலடிகள் ஆண் வீட்டார் சீர் கொடுத்து பெண் கேட்கும் வழக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. தமர் விரும்பும் பெரும் பொருள் வழங்கி வதுவை அயர்வானோ? என்று வருந்திய தலைவியிடம் தோழி, உன்னுடைய சுற்றம் மகிழுமாறு தன் நாட்டினை விலையாக தந்து தலைவன் மணம் பேசி முடித்துள்ளான் என்று கூறி மகிழ்வித்தாள்.

நலம் மிகுந்த சிறந்த பொருட்களையெல்லாம் கலம் நிறையக் கொணர்ந்து விலையாகக் கொடுத்தாலும் இத்தகைய பெண் (தலைவி) பெறுதற்கு அரியவள் என்று அகம் (280) எடுத்துரைக்கின்றது.

திருமணத்தில் விருந்தளித்தல்

திருமண நிகழ்வைக் குறித்து மிகவும் விரிவாகவும் நுட்பமாகவும் செறிவாகவும் குறிப்பிடும் அகப்பாடல்கள் அகநானூறு 86 ஆம் பாடலும் 136 ஆம் பாடலும் ஆகும். இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் திருமணத்திற்கு வருவோர்க்கு உணவு அளிக்கப்பட்டமை சுட்டப்படுகிறது. திருமணத்திற்கு வருகைபுரிந்தோருக்கு உளுந்து கலந்து ஆக்கிய சோற்றை வழங்கியதாக ஒரு பாடலும், இறைச்சியோடு கலந்த வெண்சோற்றைக் கொடுத்ததாக மற்றொரு பாடலும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே மணநிகழ்வில் அளிக்கப்படும் உணவு என்பது அவ்வந்த இனக்குழுவின் உணவே என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அதில் சடங்குப் பூர்வமான கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் இல்லை என்பதையும் ஊகித்தறியலாம்.

திருமணத்தில் விருந்து என்பது மிகவும் பிரபலமாகும். இவ்விருந்தானது, 'திருமணத்தில் ஒற்றை அடிப்படையில் சைவ அசைவ கறிகள் பரிமாறப்படும். விருந்து பரிமாறும் பொழுது முதலில் உப்பு வைக்கப்படும். அந்த வீட்டின் கடைசிப் பிள்ளைக்குத் திருமணம் என்றால் கடலை உருண்டை வைத்து அதை அறிவுறுத்துவர். வாழை இலை போட்டுப் பரிமாறப்படுகிற இந்த உணவு வகையில் இனிப்பு கண்டிப்பாக இடம்பெறும். வசதி குறைவானர் என்றால் இனிப்புப் பொங்கலும், வசதி மிக்கவர் என்றால் இனிப்பு வகையிலான பலகாரங்களும் பரிமாறப்படும். உணவுக்குப் பின்பாக வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் என கண்டிப்பாக உண்டு. திருமணம் என்றால் விருந்தும் உண்டு, மொய்யும் உண்டு"⁶² என்கிறார் தகவலாளி.

சாந்தி முகூர்த்தம்

திருமணநாளின் முதல்நாள் இரவில் சாந்திமுகூர்த்தம் ஏற்பாடு செய்யப்படும். திருமணப் பந்தத்தை உறுதிப்படுத்தும் (முதலிரவு) நிகழ்வினை அகநானூறு (136) அழகுற எடுத்தியம்பியுள்ளது.

"ஓர் இற்கூடிய உடன் புணர் கங்குல்

கொடும் புறம் வளைஇ கோடிக் கலிங்கத்து

ஒடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறம் தழீஇ" (அகம் - 86: 20-22)

என்னும் பாடலடிகள், சுற்றத்தினர் கல்லென்ற ஒலியினராய் விரைந்து வந்து 'பெருமனைக் கிழத்தி ஆவாய்' எனக் கூறி ஓர் அறையில் தள்ளிக் கதவைச் சாத்தினர் என்னும் பொருள்பட அமைந்துள்ளன.

மடலேறுதலில் மணவாழ்வு

தலைவியின் பெற்றோர் மணம் மறுப்பின் தலைவன் மடலேறத்துணிவான். அவன் பனைமடலால் குதிரையைப்போல் ஓர் உருவத்தை அமைத்து அதன் கழுத்தில் மணி, மயிலிறகு, உழிஞைப்பூ, எருக்கம்பூ, ஆவாரம் பூவால் கட்டிய மாலையினைச் சூட்டி தலைவியின் உருவத்தை ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையில் ஏந்தி யாவரும் அறிய மடலூர்ந்து

⁶². தகவலாளி. சரவணன்(சமையல்காரர்), வயது. 53, பால்: ஆண், தாழையூர் சத்திரம் புதூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

வருவான். பனை ஓலைக் குதிரையைத் தன்மீது கட்டிக்கொண்டு பைத்தியக்காரன்போல் இழுத்து வரும்போது அவன் உடம்பில் பணங்கருக்கு இரத்தப் பெருக்கை ஏற்படுத்தும். அவன் நிலை கண்டு பெண் வீட்டார் திருமணம் பேசி முடிப்பர். அப்படி இயலாத நிலையில் அவன் மலை உச்சியிலிருந்து விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளுதலும் உண்டு. இந்த மடலேறுதல் நிகழ்வு ஒருவன் மட்டும் செய்யும்போது சடங்காவதில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் இதேபோல் செய்கின்றவிடத்து இதுவும் இளைஞர்களுக்கான சடங்கென ஏற்கப்பட்டது.

“மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றி” – குறுந்தொகை : 32

“பல்நூல் மாலை பனைபடு கலிமாப்” – குறுந்தொகை: 173

கலித்தொகையில் நெய்தல் திணையில் மட்டுமே மடலேறும் பண்பானது காணப்படுகின்றது. விரும்பிய தலைமகளை மணம் புரிய எண்ணிய தலைமகன் அவளை அடைய முடியாத நிலையில் மடலேறித் தான் விரும்பிய பெண்ணைப் பெற்றோர் சம்மதத்துடன் மணமுடித்ததை,

“வருந்தமா ஆர்ந்து மறுகின்கண் பாத்

திருத்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் பாங்கே

பொருந்ததொர் போர்வல் விழுதிக் கருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்”

(கலி 141: 21-25)

என்ற பாடலடிகளின் வழியாகத் தலைமகன் மாலூர்ந்து தமரிடமிருந்து தலைவியை மடலேறிப் பெற்ற நிலையினைச் சுட்டுகின்றன.

தொகுப்புரை

திருமணம் என்பது ஆண் பெண் இணைவு என்ற நிலையையும் மீறி, ஒரு சமூக நிகழ்வு என்ற ஏற்புப் பெறப்பட்ட காலத்தில், மணச்சடங்குகள் தோற்றம் பெற்றன என்பதையும் அச்சடங்குகளும் கால, தேச, வர்த்தமானங்களில் விரிவுற்றும் மாறியும் வந்திருக்கின்றன என்பதையும் அறியமுடிகிறது. திருமணம் என்பது ஒரு விழாவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் அங்கத்தினர்கள் கூடிச் செய்யும் விழாவாகவும் சடங்குத் தன்மைகள் கொண்ட விழாவாகவும் அது கருதப்பட்டிருக்கிறது.

திருமணம் நிகழும் காலம் குறித்த சில வரையறைகள் பண்டைத் தமிழர்களுக்கு இருந்துள்ளது. வேங்கை மலர்ந்துள்ள காலமாகவும் வளர்பிறைக் காலமாகவும் நற்கோள்கள் நிறைந்தமைந்த நாளாகவும் அமைய வேண்டும் என்பது இது குறித்துக் கிடைக்கும் குறிப்புகளாகும். திருமணத்திற்கு நல்ல நாளினைப் பார்த்து கொடுக்கும் கணியன்களைக் குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திருமணத்திற்கு முன்னதாகச் சிலம்புகழி நோன்பு நிகழ்த்தப்பட்டமையும் இல்லுறை தெய்வங்கள் பரவப்படுதலையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. திருமணத்தில் விருந்தினர்க்கு உணவிடும் வழக்கமும் அதிலும் உளுந்து இட்டுச் சமைத்த உணவும் இறைச்சி கலந்த உணவும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிய இயலுகிறது.

மங்கல நீராட்டுதல் உள்ளிட்ட சடங்குகளைக் குறிப்பிடும் சங்க இலக்கியங்கள், தீவலஞ் செய்தமையையும் மங்கல அணி அணியும் சடங்கையும் குறிப்பிடவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது. சடங்குகளில் ஒருவிதமான நிலைத்த தன்மை உண்டு எனினும் அவை எக்காலத்துக்கும் நிலைத்த தன்மையுடையவை அல்ல அவை மாறுபடும் தன்மையுடையவை. புதியனவற்றை ஏற்கும் பண்புடையவை. மனிதக்குல வளர்ச்சிப்போக்கில் அர்த்தமற்ற சடங்குகள் இற்று விழும் என்பதும் புதிய சடங்குகள் தோன்றி வளரும் என்பதும் வரலாற்று விதியாகும்.

இவ்வாறாக, திருமண முறையானது ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப தனிச்சிறப்பு பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. மணமுறைக்கான நன்னாள் பார்த்தல் முறைகளும், சிலம்புகழி நோன்பு,

மடலேறுதல் நிலைகளும், குறிஞ்சி மற்றும் முல்லை நிலங்களின் சடங்குமுறைகள் போன்ற நிகழ்வினையும் பண்பாட்டு மரபுகளையும் பற்றி இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. சங்ககாலத் தமிழரிடையே இருந்த மணச்சடங்கு பொதுத்தன்மையது. திருமணத்தின் போது தீ வளர்த்தலும், அந்தணர் நடத்தி வைத்தலும் என்ற முறை சங்க காலத் தமிழரிடையே இல்லை. இயற்கை சடங்குகளைப் பெற்ற மணவினைகளே இருந்தது. பின்னர் வந்த ஆரியர்கள் மணச் சடங்கினில் மாற்றம் செய்தனர். இந்த முறையை சிலப்பதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது. தமிழரிடையே காணப் பெற்ற மேற்கண்ட மணச் சடங்கு முறையேத் தமிழரின் உயர்ந்த மணச் சடங்கு முறை என்பதை இதன் வழி அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

37. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.538
38. சங்க இலக்கியப் பாடல் அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், ப.67
39. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.545
40. மேலது, ப.540
41. தொல். பொருள்.-1, சாரதாபதிப்பகம், 2014, ப.245
42. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.543
43. மேலது, ப.544
44. மேலது, ப.545
45. தொல்.ச.வே.சு., 2009, ப.466
46. மேலது, ப.547
47. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.391
48. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழர் மானிடவியல், ப.76
49. தகவலாளி பெயர்: மா. பெசலான், பால்: ஆண், வயது : 73
கிராமம்: மன்னன் வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்
50. தகவலாளி பெயர்: வே. குப்பன், பால்: ஆண், வயது : 64
கிராமம் : தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்
51. தகவலாளி பெயர் மா. பெருச்சி,, பால்: பெண், வயது : 68
கிராமம் : தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
52. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.7
53. ந.சுப்ரமணியன், சங்க கால வாழ்வியல், ப.382
54. தகவலாளி பெயர் :க. திருநாவுக்கரசு, பால்: ஆண்,
வயது.69, திடக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

55. தகவலாளி பெயர்: பெரி. சுப்பிரமணி, பால்: ஆண்,
வயது.63, பாவனைக்கோட்டை தேவகோட்டை ஒன்றியம்
56. தகவலாளி பெயர்: க. நாச்சிமுத்து, வயது.74, பால்: ஆண்,
நெட்டேந்தல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
57. மாணிக்கம். வ.சுப., தமிழ்க்காதல், ப.157
58. தகவலாளி. லெ.பேச்சம்மை, வயது.55, பால்: பெண்,
பாவனைக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
59. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.545
60. தகவலாளி. மா. குணசேகர், வயது.46, பால்: ஆண்,
திடக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
61. தகவலாளி பெயர். கரு. ருக்மணி, வயது.57, பால்: பெண்,
தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்
62. தகவலாளி. சரவணன்(சமையல்காரர்), வயது. 53, பால்: ஆண்,
தாழையூர் சத்திரம் புதூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

இயல் - 4

வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

தொல் தமிழர்களின் மொழி, பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், உலகப்பார்வைப் போன்றவற்றை அறிவதற்கு எட்டுத்தொகை துணைபுரிகின்றன. சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வின் அடித்தளமாகவும் கையாளப்பட்டுள்ளதைப் போன்றே ஒவ்வொரு நிலத்திற்குரிய தெய்வங்கள் குறித்தும் இலக்கியங்களின் சான்றுகள் உள்ளன.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவறை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"⁶³

(தொல்.அகம். 5, 1-6)

தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முற்பட்ட மக்களின் மரபுகளையும் வழக்கங்களையும் தருவதோடு மரபுகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களினால் விளையும் பாதிப்புகளையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

பழந்தமிழ் மக்களிடம் தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் நிறையக் காணப்பட்டது. அதன் விளைவாக வழிபாட்டுச் சடங்குகள் பல தோன்றின. தெய்வங்களை மக்கள் வெறுமனே வழிபடாது. அத்தெய்வங்களை வழிபடும்போது சில சடங்குமுறைகளை செய்து வழிபடுவர். தெய்வங்களைப் பெருந்தெய்வங்கள், சிறுதெய்வங்கள் என இருவகையாகப் பகுப்பர். இப்பழக்கம் பெருமளவில் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இவ்விரு தெய்வங்களுக்கும் வழிபாட்டு சடங்கானது பெரிதும் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. பெருந்தெய்வம் மற்றும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு சடங்கானது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழிலக்கியத்தில் முழுமையாக முதன் முதலில் கிடைக்கும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் பெருந்தெய்வங்கள் பற்றிய குறிப்புகளும், சிறுதெய்வங்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

---

⁶³. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.16

டான்யோடர், 'நாட்டுப்புறச் சமயம் என்பது அமைப்புக்குட்படுத்தப்பட்டு, நிறுவனமாக்கப் பட்டுவிட்ட கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட சமயங்களுக்கு மாறுபாடானது"⁶⁴ என்று கூறுகிறார்.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை,

1. ஊர்த் தெய்வங்கள்
2. இனத் தெய்வங்கள்
3. குலத் தெய்வங்கள்
4. மாலைத் தெய்வங்கள்
5. சமாதித் தெய்வங்கள்
6. துணைத் தெய்வங்கள்

என ஆறு வகையாகப் பகுக்கிறார் டாக்டர் துளசி இராமசாமி.

ரைட் ரெவரெண்ட் கென்ரி நாட்டுப்புறத் தேவதைகளைப் பற்றிய ஒரு நீண்ட பட்டியலைத் தருகிறார். அவற்றை, ஆண் தேவதைகள், பெண் தேவதைகள், கற்கள் என மூன்றாகப் பகுத்துக் காட்டுகிறார் .

இலக்கியம் வழி அறியப்படும் தொல்தமிழர்களின் இயற்கை வழிபாடு:

பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் தொடக்கக் காலத்தில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை இயற்கையோடு இணைந்தே இருந்ததுள்ளது. பின்னர் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் பல்வேறு படிநிலைகளின் மனிதர்கள் தங்களை இயற்கையிலிருந்து தனித்துப் பார்க்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டனர். இயற்கையின் அங்ககாமவே இருந்துவந்த மனிதர்கள் இப்பொழுது தங்களின் அங்கமாக இயற்கையைப் பாவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் பண்பாட்டு வளர்ச்சி என்பது அனைத்துக் குழுவினருக்கும் ஒருமித்ததாக இல்லாதக் காரணத்தால், இன்றும் தொல்குடி மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடித்துவருவதை அறியமுடிகிறது. தொல் தமிழர்களின் சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்க்கையும் இயற்கையோடு இணைந்ததாக இருந்துள்ளது. இதற்குச் சான்றாகச் செவ்விலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

---

⁶⁴ . டாக்டர். தே. லார்து, நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு, ப.67

பூமியின் உயிர்த்தொகுதியாக மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் விளங்கியபோதிலும் இயற்கையின் பெரும் சக்திகளாக நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகியவை கருதப்பட்டுள்ளன. இயற்கையின் இச்சக்திகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவைகளால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் விளைவாக மனிதர்களின் பண்பாட்டுச் சூழலிலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

இயற்கைச் சக்திகள் குறித்த தங்களின் அறிவையும் அனுபவங்களையும் எதிர்வரும் தன்னுடைய சந்ததியினருக்கு எவ்வாறு கொண்டு செல்வது என்று மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியின் பயனாகவே சடங்குகளும் வழிபாடுகளும் நம்பிக்கைகளும் தோன்றியிருக்கின்றன. மனிதர்களுக்கும் இயற்கைச் சக்திகளுக்கும் இடையிலான முரண்பட்ட ஊடாட்டங்கள் இருந்திருக்கின்றன. இயற்கைச் சக்திகளைக் கட்டுப்படுத்த மனிதன் முயன்ற முயற்சிகளின் வெளிப்பாடே மந்திரச் சடங்குகள் என்றால் அது மிகையாகாது. இதைப்போன்றே இயற்கைச் சக்திகளும் தன் ஆதிக்கத்தை மனிதன் மீது செலுத்தி வெற்றிகாண்பதே இயற்கைப் பேரழிவாக மனிதன் எண்ணினான். ஒவ்வொரு குழுவினுள் தோற்றம் பெற்ற இச்சடங்குகளே பின்னாட்களில் அக்குழுவின் அடையாளமாக உருவெடுத்துள்ளன.

உலகின் செயல்பாடுகள் குறித்த மனிதனின் அறிதல்சார் புரிதலின் வெளிப்பாடுகள் பலவாக இருந்துள்ளன. நடந்துமுடிந்த நிகழ்வின் பண்புகள் குறித்துக் கவலைப்பட்டது போன்றே, நடக்கவிருக்கும் நிகழ்வுகளை முன்கூட்டியே அறிந்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான் என்றும் கூறலாம். தர்க்கரீதியானப் புரிதலின் குறைபாடு காரணமாக அறிவியல்பூர்வமான அறிவின் தொடக்க நிலை என்பதால் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் பல சடங்குகளுக்கும் வித்திட்டன. புள் நிமித்தம் (தற்கால சகுனம்) (குறுந்தொகை 140:1-3) இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். குழு வாழ்க்கையில் இறப்பின் மீதான அச்சம் மிக முக்கியக் காரணமாக விளங்கியுள்ளது. தன் உயிருக்குத் தீங்குத் தரவல்ல அனைத்தையும் கண்டு பயந்துள்ளான். மனிதனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் பொருட்களில் விலங்குகளும் இருந்தன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

விலங்குகளுக்கும் மனிதர்களுக்குமான உறவினால் தன்னுடையப் பாதுகாப்பு பலப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக எண்ணினான். அதனால் வீட்டு விலங்குகளை மட்டுமல்லாது பிற விலங்குகளையும் வணங்கினான்/வழிபாட்டிற்குள் கொண்டுவந்தான். தெய்வீகசக்தித் தொடர்பான சிந்தனைகள் .அவை இயற்கைப் பொருள்களின் மீது படர்ந்துள்ளதாக அறியப்பட்டது. இதனால் அருவிகள், ஆறுகள், நீரோடைகள் மலைகள், பாறைகள், மலைகள் போன்றவற்றில் தெய்வசக்தி உறைவிடம் கொண்டிருப்பதாக நினைத்த மனிதன் இவற்றை வழிபடுவதற்கு ஆரம்பித்தான். இதைப்போன்றே, வேட்டையின்போது தன்னுடையத் தெய்வம் உதவிசெய்யும் என்ற நம்பிக்கை இருந்துள்ளது. வேட்டையில் குறி தப்பியதற்கும் வேட்டை விலங்குகளினால் ஏற்பட்ட விபத்துக்களுக்கும் தெய்வத்தின் மீதும் தெய்வத்தின் கோபத்தின் மீதும் பழிபோடும் காலமும் இருந்துள்ளது. மனிதர்கள் தொடர்ந்து இயற்கையை மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அவ்வாறான முயற்சியின்போது கருத்துப் புலப்படுத்தம் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. இருப்பினும் சடங்குகளின் மூலமாக மனிதர்களுக்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கும் மனிதர்களுக்கும் சமூகச் சூழலுக்கும் இடையிலான உறவு கட்டமைக்கப்படுகிறது என்றுக்கூறலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடு பற்றியக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளது போன்று, மக்கள் தங்களின் சுற்றுச்சூழலையும் தன்னுடைய ஆற்றலிற்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கருதப்பட்ட நிலம், நெருப்பு, காற்று, மழை, ஞாயிறு, விலங்குகள், தாவரங்கள், ஆறுகள், மலைகள் போன்றவற்றை அவைகளின் மீதான பயம் கருதியும் பயன் கருதியும் வழிபட செய்தனர். வழிபடுவதன் மூலம் தனக்கும் அச்சக்திகளுக்குமிடையே நல்லிணக்கத்தை உருவாக்கிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அடிப்படையான காரணமாக இருந்திருக்கலாம். எதற்காக இச்சக்திகளுடன் நல்லிணக்கத்தை உருவாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். தன்னைச்சுற்றி நடைபெறும் பல்வேறு நிகழ்களின் காரணத்தை அறியும் அறிவை தொடக்கக்கால மனிதன் பெற்றிருக்கவில்லை என்றுக் கூறுவதைவிட மொழியின் வளர்ச்சியற்ற நிலையில் இருந்ததால் காரணத்தைத் தேடுவதில் நேரத்தை செலவிடாமல் பிற சக்திகளுடன் தொடர்புப்படுத்தி புரிந்து

கொண்டான். மொழியின் வளர்ச்சியும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் ஒருங்கே
கொண்டுவிளங்குகின்ற தற்கால சமூகத்திலும் காரணத்தை அறியும் போக்கில்
நம்பிக்கை கலந்திருப்பதை இங்கு மறந்துவிட முடியாது. ஆவிகள், பேய்கள்
போன்ற இயற்கை இறந்தச் சக்திகள் இன்றும் மனிதனின் சமூகப்-பண்பாட்டு
வாழ்வில் முக்கியப் பங்காற்றிவருவதை இங்கு நினைவிற்கொள்ளவேண்டும்.

"விளங்குபகல் உதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு
வளங்கெழு மாமலை பயங்கெடத் தெறுதலின்
அருவிய யான்ற பெருவரை மருங்கில்
ஞர்ச்சனை துழைஇ நீர்ப்பயங் காணாது" (அகம். 91,1-4)

அதாவது உலகம் விளங்குவதற்குக் காரணமான பகலினைத் தந்துதவிய
ஞாயிறு என்னும் பொருளில் இடம்பெற்றுள்ளது.

"தயங்கு திரைப் பெருங்கடல், உலகுதொழத் தோன்றி,
வயங்குகதிர் விரிந்த, உருகெழு மண்டிலம்
கயம்கண் வறப்பப் பாஅய், நல்நிலம்
பயம்கெடத் திருகிய பைதுஅறு காலை..." (அகம்.263, 1-4)

உலக உயிர்களைக் காக்கும் பொருட்டுத் தோன்றிய ஞாயிறு என்னும்
பொருளில் இடம்பெற்றுள்ளது.

"அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்
ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்
இடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரிய மாகிய காலைப்

பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே. (குறுந்.178, 1-7)

கன்னி மகளிரும் பிறரும் தொழுது காணும் பிறையைப்போல் தோன்றி
என்று வருகின்றது இப்பாடல்.

மலைப்பகுதியின் தன்மை பல்வேறு சடங்குகளுக்கு வழிவகுத்துள்ளது
என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

”அணங்கொடு நின்றது மலைவான்

கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டெழுந்து

கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்” (நற்.165, 3-5)

மலையின் சிறப்பினையும் மலையில் வசிக்கும் தெய்வங்களுக்கான பலியிடும் சடங்குகளையும் அதை சுற்றத்தாருடன் சென்று மகிழும் நிலையையும் விவரிப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

வடமீன் போல தொழுது ஏத்தும்

வயங்கிய கற்பினள் (கலி.2: 21-22)

விண்மீன்களின் வழிபாடு இருந்ததை இங்குக் குறிப்பிட்ட பாடல் தெரிவிக்கிறது.

”தொடி அணி முன்கைத் தொகு விரல் குவைஇ,

படிவ நெஞ்சமொடு பகல் துணை ஆக,

நோம்கொல்? அளியள் தானே! தூங்கு நிலை” (அகம். 287: 1-3)

வினையின் பயனாகப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் எவ்விதத் துன்பம் இல்லாதிருக்கப் பகல் துணைபுரிய வேண்டியதைக் காட்டுகிறது.

”மண்டிணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசும்பும்

விசும்பு தைவரு வளியும்

வளித்தலைஇய தீயும்

தீமுரணிய நீரு மென்றாங்

கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்

போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்

வலியுந் தெறலும் அளியு முடையோய்

நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின் (புறம்.2, 1-9)

இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கினான். சங்க இலக்கியத்தில் போருக்குச் செல்லும் முன்பு வாளினை அலங்கரித்து வழிப்படும் மரபு இருந்துள்ளமையைக் காண முடிகிறது. இதுவே பின்னாளில் தொழிலுக்குப் பயன்படக்கூடிய கருவிகளையும் வழிபடும் நிலை தோன்றலாயின. இந்நிலையானது தற்காலத்தில் ஆயுத பூசை என்ற பெயரில் மக்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. தொல் தமிழ் மக்கள்

மனிதனுக்கு மீறிய சக்திகளைத் தெய்வமாகக் கருதினான். இவ்வழியானே தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் மக்களிடத்தில் நிலைப்பெறுகின்றன.இத்தகைய தெய்வ வழிபாடானது மக்களைத் தீய வழியில் செல்லாமல் நல்வழியில் ஒழுகுவதற்கான நெறிகளை கற்றுக்கொடுக்கின்றது.

வழிபடு என்னும் சொல்லிருந்து தோன்றியது வழிபாடு என்னும் சொல்லாகும். “வழிபாடு என்பதற்கு வணங்குதல், வழியில் செல்லுதல், பின்பற்றுதல், நெறிப்படுத்துதல், பூசனை முறை என்று அகராதிகள் பொருள் விளக்கம் தருவதாக ஓ.முத்தையா கூறுகிறார்”⁶⁵. ‘அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப, மக்கள் வாழத் தலைப்பட்டனர்.

கடவுள் மீது சடங்குகள் :

சங்க காலதமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் நடைபெறும் நல்லது, கெட்டது எல்லாவற்றிக்கும் ஒரு தெய்வீக ஆவி தான் காரணம் என்று நம்பினார்கள். அதை அணங்கு என்று அழைத்தனர். அப்பெண் சக்தி தங்களின் தொழிலுக்குக் கெடுதல்கள் செய்வதாகவும், இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் அந்த ஆவி இருப்பதால் அக்கண் பார்வை படாமலிருக்கக் கண்ணேறு சடங்குகளையும், மலை, நீர், பாம்பு, ஆகியவைகளைத் தெய்வமாக வணங்கினர்.

“குன்றக்குறவன் கடவுள் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்” - (ஐங்.257, 1-2)

இயற்கை சக்திவாய்ந்த மரங்களிலும் தெய்வ ஆவி வசிப்பதாகச் சங்ககால தமிழர்கள் நம்பினர். அவர்கள் ஆல், அரசு, இலஞ்சி, வன்னி, வேம்பு, பழைய தண்ணீர்த் துறைகளையும், ஊரின் நடுவே இருக்கும் மரங்களின் அடியையும், ஊர் பொதுவிடம் அம்பலங்களையும் தெய்வீக சக்தி இருப்பதைச் சங்க கால மன்னர்களும் நம்பினர். ஒரு மரத்தின் துண்டை மட்டும் தனியாக

---

⁶⁵ . பண்பாட்டுப் பதிவுகள், ஓ.முத்தையா, ப.118,

எடுத்து ஊர் பொது இடத்தில் வைத்து வழிபட்டனர். இதுவே பிற்காலத்தில் சிவலிங்க வழிபாடாக மாறியது.

இறைவனுக்குச் செய்யும் சடங்குமுறைகள்

தனக்கு மேம்பட்ட இறைவனை வழிபடும் வழக்கம் மக்களிடையே உள்ளது. அவ்வாறு வழிபடும் பொழுது இறைவனுக்கு மனிதனைப் போன்றே உணவளித்து வழிபடுகின்றனர். பழந்தமிழ் அரசர்கள் ஆவுதி என்னும் அவிப்பலி உணவைத் தேவர்களுக்கு அளித்து வழிபாடு செய்துள்ளனர். இவ்வாறு செய்யும் வழிபாட்டின் பொருட்டு தேவர் உலகத்தில் இருந்து கரும்பைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தாகக் கூறுவதை,

**“அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
அரும் பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்
நீர் அக இருக்கை ஆழி சூட்டிய” (புறம்99, 1-3)**

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. கடவுளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குமுறைகளை செய்து அரசர்கள் பூமியை ஆண்டு வந்ததை புறநானூறு கூறுகின்றது.

அரசர்கள் தாங்கள் வெற்றி பெறுவதற்காகக் கடவுளுக்குச் சோற்றினைத் தூவி வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை,

**“..... உரிதினின்
காவல் மன்னர் கடைமுகத்து உகுக்கும்
போகுபலி வெண்சோறு போலத்
தூவவும் வல்லன்” (புறம்331, 10-13)**

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

கடவுள் வழிபாடுகள் பற்றி பல தகவல்களைச் சிலப்பதிகாரம் பல அறியச் செய்திகளைத் தருகின்றது. மாலை நேரத்தில் வயதான பெண்கள் கோவில்களிலும், வீடுகளிலும் முல்லைப் பூவை நெல்லோடு சேர்த்து தூவி வணங்கி வந்தனர். நல்ல சொல் ஏதாவது கேட்கிறதா என்றும் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் அப்பொழுது எதிர்பார்ப்போடு இருக்கின்ற கன்றிடம் உன் அம்மா வந்து விட்டாள் என்று சொன்னால் அது மற்றவர்களின் பிரச்சினைக்கு நல்ல சொல்லாகக் கருதப்பட்டது. வீட்டுக் கதவுகளிலும்

பலமுறை நெய்ப்பூசினர். மேலும், ஆட்ட வகைகளில் ஒன்றான துணங்கை கூத்து என்ற ஆட்டத்தை ஆடி வணங்கினார்கள்.

சமயம் சார்ந்த சடங்குகளை மேற்கொள்வது உலகமெங்கும் வழக்கினில் உள்ளது. இத்தகைய சடங்குகள் இயற்கையால் இறந்த ஆற்றலுடன் மனிதர்களுக்குப் பிணைப்பினை ஏற்படுத்துகின்றன. இயற்கையின் தோற்றத்தினை குறிப்பதாகவும் உலகின் சக்திமிக்கப் பொருட்களாக விளங்கி அனைத்து உயிர்களின் தோற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக விளங்கியுள்ளதை புகழ்ந்துப்பாடுகின்றது. இயற்கையின் அச்சம் தரும் செயல்களே மனிதனைக் கடவுள் நெறிக்கு இட்டுச் சென்றது என்பது மானிடவியல் அறிஞர்களின் கருத்தாகும். மனிதன் தன் ஆற்றல் வரம்புக்குட்பட்டதை உணரத் தொடங்கிய நிலையில் கடவுட்கோட்பாடு உருவாகியது. தன் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் முறையே புலப்படாத, உட்படாதவற்றின்மீது அச்சத்தின் காரணமாக மனிதன் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கினான். அந்நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அவனிடம் கடவுள் நம்பிக்கை தோன்றியது எனலாம்.

இயற்கை வழிபாடு

இயற்கையின் கூறுகளான நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், மலை, ஞாயிறு, திங்கள் போன்ற இயற்கைப் பொருட்களை வழிபடும் தன்மையினையே இயற்கை வழிபாடாகக் கருதுவர். தொல்காப்பியர் ஞாயிறு, திங்கள், தீச்சுடர் ஆகிய இயற்கையின் முக்கூறுகளை வழிபட்டமையினைப் பாடாண்திணையில்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற

வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்

கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”⁶⁶(தொல்.புறம்.88, 1-3)

எனக் காட்டியுள்ளார். இயற்கையின் கூறுகள் மனித நலத்திற்குப் பயன்பட்டமையினை உணர்ந்த மக்கள் அதன் அருட்பண்பினைப் பாராட்டிப் போற்றி வழிபட்டனர். அதுவே காலப்போக்கில் இலக்கிய மரபாக

---

⁶⁶. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.300

உருப்பெற்றதனைச் சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் திங்கள், ஞாயிறு, மாமழை போற்றப்பட்டமை தெளிவுபடுத்தும்.

ஞாயிற்றையும், திங்களையும் பயன் கருதிப் பழந்தமிழர் வழிபட்டமை சங்க இலக்கியங்கள் வழி தெரியவருகின்றது. பழந்தமிழர் ஞாயிற்றினை ஆண் தெய்வமாகவே கருதி வழிபட்டுள்ளனர். இதனை,

“குணகடல் இவர்ந்து குருஉக்கதிர் பரப்பிப்
பகல்கெழு செல்வன் குடமலை மறையப்
புலம்புவந் திறுத்த புன்கண்மாலை” (நற்.215: 1-3)

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் ‘பகல்கெழு செல்வன்’ என்றும்,

“பகல்செய் பல்கதிர்ப் பருதியஞ் செல்வன்
அகல்வாய் வானத் தாழி போழ்ந்தென
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடே (அக. 229:1-3)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘பருதியஞ் செல்வன்’ என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை உணர்த்துகின்றது.

திங்கள் வழிபாடு பழந்தமிழரிடையே சிறப்புப் பெற்றிருந்ததனைப் பிறை தொழும் பெண்டிரின் நிலை உணர்த்துகின்றது. வாழ்விற்கு ஆக்கமளிக்கும் தன்மையால் பரதவப் பெண்டிர் கடலை வணங்கியமையை அகநானூறு,

“புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்றுறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழை யணிப் பொலிந்த கோடேந்து அல்குல்
பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவ” (அகம். 201:4-7)

எனச் சுட்டிச் செல்கின்றது. அதேபோல் குறிஞ்சி நில மகளிர் மலையினைத் தொழுதமையினைக் கலித்தொகை,

“கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோல்”(கலி.40:11)

என்று குறித்துள்ளது. மேற்காட்டிய சான்றுகளைக் கொண்டு, பழந்தமிழர் இயற்கையின் கூறுகளை நன்மை விளைய வேண்டி வழிபட்டமை புலனாகின்றது.

இறைவழிபாடு

இயற்கை வழிபாட்டின் அடிப்படையில் தோன்றிய இறைவழிபாடு காலப்போக்கில் பல தெய்வ வணக்கத்திற்குக் காணமாயிற்று. பல தெய்வ வழிபாடு வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்ற பாகுபாடும் தோன்றிற்று. இதனை,

“பானிற வருவிற் பனைக்கொடி யோனும்

நீனிற வருவி னேமி யோனுமென்

நிரு பெருந்தெய்வமு முடனின் றா அங்கு”(புற. 58:14-16)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலில் பலராமனையும் திருமாலையும் இருபெருந் தெய்வமாகச் சுட்டியுள்ளமை தெளிவுபடுத்துகின்றது. சிறுதெய்வங்கள் வழிபடும் வழக்கம் இருந்ததை மன்றம் (குறு.87), பொதியில் (புற.52), கள்ளி (புற. 260), பெண்ணை (நற்.303) ஆகியவற்றில் வீற்றிருந்த கடவுளரை வழுத்திச் சென்றமையை அறியமுடிகின்றது.

கடவுளுக்குப் படைத்தல் என்பது கடவுளுக்குச் சில பொருட்களைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்துப் படைத்தல் ஆகும். குறுந்தொகையில் குறவன் தன் புனத்தில் முதலில் விளைந்த தினைக் கதிரைக் கடவுளுக்குப் படைப்பதாக உறுதிக்கொண்டிருந்த நிலையில் அதனை அங்கு வந்த மயில் உண்டு வெறியாடியதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“புனவன் றுடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்

கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்

அறியா துண்ட மஞ்ஞை யாடுமகள்

வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்”(குறு.105:1-4)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வழி அறியலாம். இங்கு மயிலோடு தொடர்புடைய செய்தி கற்பனை என்றாலும் அக்கற்பனைக்கு அடிப்படையான கடவுளுக்குப் படைத்தல் என்ற நம்பிக்கையினைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். இந்நம்பிக்கையின் எச்சங்களைக் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கையில் காணமுடிகின்றது. அவர்கள் தங்களது நிலத்தில் விளைந்த முதற்பலனைக் கடவுளுக்குப் படைக்கும்முகத்தான் கோயிலுக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றனர். புதிய தானியங்களைக் கடவுளுக்குப் படைத்த பின்னரே உண்ணும்

வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை அவர்கள் புதியது படைத்தல் என்றழைக்கின்றனர்.

சிறுதெய்வ வழிபாடுகள்

சிறுதெய்வங்கள் சமூகத்தின் அடித்தளத்து மக்களால் வழிபடப்படுகின்றன. கிராமங்களைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளைப் பிரதிபலிக்கும் பண்பாட்டுக் கூறாகும். மலைகள், மரங்கள், நீர்நிலைகளில் கடவுள் உறைவதாக நம்பி வழிபட்டதை நெடுந்தொகை பாடல்களில் பரவலாகக் காண முடிகிறது. இவற்றுள் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

தாய்த்தெய்வ வழிபாடு

தாய்த்தெய்வம் தாயாகவும், கன்னியாகவும் வழிபடப்பட்டது. எல்லோரையும் தானே பெற்ற தாய் என்று இத்தெய்வம் கருதப்படுகிறாள். இத்தெய்வம் நீர்த்துறைக் காடுகள், மரங்களில் உறைவதாகக் கருதி மக்கள் வழிபட்டனர்.

நீர்த்துறை தெய்வ வழிபாடு

கடல் தெய்வம் கரையில் நின்றிருத்தமையும், அத்தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்த அணிகளைத் துறந்த மகளிர் வெறியாட்டம் நிகழ்த்தினர் என்பதை,

”கடல்கெழு செல்வி கரைநின் றாங்கு

நீயே கானம் ஒழிய யானே

வெறிகொள் பாவையிற் பொலவெண் அணிதுறந்து” (அகம். 370:12-14)

என்னும் வரிகள் சுட்டும். தலைவியின் நோய்தணிய நீர்த்துறைக் கடவுளுக்குக் கள்ளும் தண்ணியும் படைத்து வெள்ளாட்டுக் கிடாயைப் பலியிட்டும் நோய் தணியவில்லை (அகநா. 156:13) எனச் சுட்டப்படுகிறது.

இச்செய்தியினை வெளிப்படுத்தும் விதமாக தகவலாளி, "கண்டதேவி சொர்ணமூர்த்திஸ்வரர் ஆலயத்தில் பெரியநாயகி அம்மன் ஆலயத்தின் பின்புறம் உள்ள ஜடாயு தீர்த்தம் என்கிற மாபெரும் பெரிய குளத்தில் பெண்கள் மாசி மாதத்தில் வணங்குகிறார்கள். மாசி மாதத்தில் மகம் நட்சத்திரம் அன்று

குளத்தில் உள்ள பனிரெண்டு துறைகளிலும் ஒவ்வொரு ராசிக்கு ஏற்றார்போல உள்ள துறைகளில் மாலை 6 மணிக்கு மேல் படித்துறையில் வைத்து விளக்கேற்றி வணங்குகிறார்கள். இந்த நாளில் குளத்தில் மழை இல்லாத காலங்களில் கூட நீர் நிரப்பப்படும். குளத்திற்கு விளக்கேற்றியும், பூக்கள் தூவியும் வணங்கி வழிபடப்படும்"⁶⁷ என்றார் தகவலாளி. இதே போல் மற்றொரு தகவலாளி, "நெற்பயிர் செய்யும் விவசாயிகள் நல்ல படியா விளைச்சல் வரனும்னு கருது பால் பிடிக்குற நேரத்துல ஊருல இருக்குற அம்புட்டு விவசாயிகளும் சேர்ந்து இயற்கையை வழிபடும் விதமா இரவுவோடு இரவாக ஆண்கள் எல்லாம் ஒன்னுகூடி கிடா வெட்டி பொங்கல் வச்சு விடியுறதுக்குள அந்த அம்புட்டு சாப்பாட்டையும் சாப்பிட்டுவோம். இப்படி வழிபடுறது பறவை பொங்கல்லு சொல்லுவோம். இதுல பெண்கள் யாரும் கலந்துக்குறது கிடையாது. இந்த சாப்பாட்டையும் பெண்களுக்கு குடுக்குறது கிடையாது. ஒருவேளை சாப்பாடு மிச்சம் இருந்தா தண்ணியல கொட்டி அந்த தண்ணியும் ஏதாச்சும் வயக்காட்டுல சேருரமாதிரி செஞ்சிடுவோம். ஒருவேளை தண்ணி இல்லையின்னா கம்மாய்க்குள்ள குழிதோண்டி புதைச்சிடுவோம். இப்படி பறவைப் பொங்கல் வச்ச ஒன்னு ரெண்டு நாட்கள்ளையே மழை வந்திரும்"⁶⁸ என்கிறார் தகவலாளி.

கானமர் செல்வி வழிபாடு

மாயோனுக்கு முன்னரே காடுறை கடவுளாகத் தாய்த் தெய்வம் இருந்தது என்பதை,

"கானமர் செல்வி அருளலின் வெண்காற்

பல்படைப் புரவி எய்திய தொல்லிசை

நுணங்கு நுண்பனுவற் புலவன் பாடிய" (அகநா. 345:3-4)

என்னும் வரிகள் சுட்டும். கானமர் செல்வியின் அருளால் மன்னன் நன்னன் வெண்கால்களையுடைய குதிரைகளைப் பெற்றமை சுட்டப்படுகிறது.

பிறை வழிபாடு

⁶⁷ . தகவலாளி பெயர்: டி.ஆர். சொர்ணலிங்கம், பால்: ஆண், வயது: 68 கிராமம்: கண்டதேவி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

⁶⁸ . தகவலாளி பெயர்: வே. மாயாண்டி, பால்: ஆண், வயது: 76, கிராமம்: தானவயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

பண்டைய காலம் முதலே இயற்கையை வழிபடும் மரபு தமிழனுக்கு உண்டு. அவ்வகையில் சங்ககால மக்கள் ஒன்று கூடி பிறைவழிபாடு நடத்தியுள்ளதைச் சங்கப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

”புள்ளித் தொய்யில் பொறிபடு சுணங்கின்

ஒள்ளிழை மகளிர் உயிர் பிறை தொழுஉம்” (அகநா.239:8-9)

பொலிவில்லாத மாலை வேளையில் மார்பில் தொய்யிலும் தேனும் உடைய கன்னிப் பெண்கள் பிறைதொழுவர். குழந்தைகளுக்குப் பிறை காட்டிச் சோறுட்டுவது போன்ற பிறை பற்றிய தொன்மைக் கதைகள் இன்றும் மக்களிடையே காணப்படுகிறது.

தமிழர்கள் பூமியில் மட்டும் இருக்கின்ற இயற்கை செயற்கை வழிபாடுகளைத் தவிர்த்து வான் வீதியில் இருக்கிற நிலவினையும் வழிபட்டதற்கான சடங்கியல் முறைகள் நகர கிராம மக்களிடம் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. "சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி நிலவில் நகர் புறத்தில் உள்ள மக்கள் எல்லாம் கடலோரம் மற்றும் ஆற்றுப்படுக்கைகளிலும் இவை இல்லாத இடங்களில் கம்மாய் கரையும் உபரி நீர் பரப்புகளிலும் ஒன்று கூடுகின்றனர். ஒன்றுகூடி தாங்கள் வீட்டில் சமைத்த பல்வகையான உணவுகளை எடுத்துக்கொண்டு அந்தப் பொது இடத்தில் கூடுகின்றனர். கொண்டு வந்த உணவினை முதலில் அந்த நிலவிற்கு படையல் செய்தும் கொண்டு வந்த உணவை உற்றார் உறவினர்களுக்கும் பிறருக்கு பகிர்ந்து கொடுத்தும் இரவு நெடுநேரம் வரை உறவு முறைகளை பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும் ஆட்டம் பாட்டம் கொண்டாட்டம் என இடம் பெறும்"⁶⁹ என என்கிறார் தகவலாளி. இக்கூற்றைப்போல் தென்னீர்வயலைச் சேர்ந்த தகவலாளி காளியம்மாள், "எங்க ஊரு வயசுப் பொண்ணுங்கல்லாம் அவங்களுக்கு நல்லபடியா திருமணம் நடக்கனும்னும் அவங்க மனசுக்கு ஏத்த கணவன் கிடைக்கனும்னும் சித்திரை மாசம் வர்ற ஒவ்வொரு பெளர்ணமி அன்னைக்கும் சுத்தமா விரதம் இருந்து பூசை அறையிலாம் சுத்தம் பண்ணி கடவுளுக்கு பூசை பண்ணுவாங்க. சில வசதி படைச்ச வீட்ல இருக்குற பொண்ணுங்க ஐயர வச்சம் பூசை பண்ணுவாங்க. அப்படி பூசை பண்ண வச்ச படையலையும் பிரசாதத்தையும் அங்க வந்திருக்குற சின்ன பசங்களுக்குத்தான் மொதல்ல

⁶⁹ . தகவலாளி பெயர்: சி.முருகன், பால்: ஆண், வயது: 62, கிராமம்: திருவேகம்பத்தூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

குடுப்பாங்க. அப்படி அந்த பிள்ளைங்களுக்கு சாப்பிட கொடுத்ததுக்கு அப்பறம்தான் மத்தவங்களுக்குக் கொடுப்பாங்க. அப்படி செஞ்சா அந்த பொண்ணுங்களுக்கு நல்லபடியா கல்யாணம் நடக்குங்குறது எங்களோட நம்பிக்கை"⁷⁰ என்கிறார் தகவலாளி.

மர வழிபாடு:

“அக்கால மனிதன் தனக்கு உணவும், தங்குவதற்கு இடமும், நோயைத் தீக்க உதவும் பச்சிலைகளையும் தந்துதவிய மரம் - செடி கொடிகளையும் வழிபட்டதன் விளைவாக ‘மரவழிபாடும்’ தோன்றியது”⁷¹ என்கிறார் அறவாணன். இழை தழைகளை ஆடையாக உடுத்து மரத்திலிருந்து கிடைத்த காய்கனிகளை உணவாக உட்கொண்டு மரத்தில் உறங்கி எழுந்த ஆதிகால மனிதன் பின்னர் மரங்களைத் தெய்வமாக வணங்க தொடங்கினான்.

இன்றும் பல வருடங்கள் சென்ற முது மரங்களில் தெய்வம் உறைவதாக நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள் நிலவுகின்றன. நற்றிணையிலும் மர வழிபாடு பற்றி கூறுமிடத்து,

“எம்மூர் வாயில் ஒண்துறைத் தடைஇய

கடவுள் முதுமரத்து . . . . .” (நற்-83:1-2)

என ஊர் வாயிலில் நீர் அருந்தும் பொய்கைக் கரையில் கடவுள் உறையும் பழைய மரம் இருந்ததைப் பெருந்தேவனாரின் குறிஞ்சித் திணைப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. பெண்கள் மாலை காலத்தில் பிறையை வணங்குவார்கள் என்பதை,

“ஒள்இழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்

புல்லென் மாலை, ...” (அகம்.239, 9-10)

வேப்ப மரத்திலே தெய்வம் குடிகொண்டிருப்பதாக நம்பினர்.

“தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்

கொழுப்புஆ எறிந்து, குருதி தூஉய்” (அகம்.309, 4-5)

⁷⁰ . தகவலாளி பெயர்: காளியம்மாள், பால்:பெண், வயது 65, கிராமம்: தென்னீர்வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

⁷¹ . சு.இராசேந்திரன், நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள், பக்.65

நள்ளிரவே பேய்கள் நடமாடும் நேரம் என்று நம்பினர்.

"எரியருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
குருகு ஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கன்
ஏதிலாளன் கவலை கவற்ற
ஒருமுலை அறுத்த திருமா வுண்ணி" (நற்-216:6-9)

என்பது மருதன் இளநாகனாரின் பாடல் வரிகள் ஆகும்.

நெய்தல் நிலமக்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஆலம்பேரிசாத்தனார் நெய்தல் நிலத்தின் கருப்பொருளான பனை மரத்தில் தெய்வம் உறைவதாகக் கூறுகிறார்.

"தோன்று உறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை
மன்றப் பெண்ணை வாங்கு மடற் குடம்பை" (நற்-303:4-3)

என நெய்தல் திணை மக்களின் பனை மர வழிபாடு சுட்டப்படுகிறது. மற்றுமொரு பாலைத் திணைப்பாடல் ஆலமரத்தில் தெய்வம் உறைவதை எடுத்துரைக்கிறது.

தேவகோட்டை ஊராட்சி ஒன்றிய பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் குறிப்பாக வெட்டிவயல், உருவாட்டி, தூணுகுடி, திருமணவயல், திடக்கோட்டை, சக்கந்தி, பொன்னழிக் கோட்டை, நாகாடி, நாச்சாங்குளம், மனைவிக் கோட்டை, கல்லங்குடி, ஆறாவயல் போன்ற பகுதிகளில் இவ்வழிபாடு அதிகமாக காணப்படுகிறது. புதுக்கோட்டை மாவட்டம் பொன்னையூரில் உள்ள மாரியம்மன் கோயிலுக்கு நேர்த்திக்கடன் ஏதாவது இருந்தால் தங்கள் கிராமங்களில் உள்ள "வயது முதிர்ந்த வேப்பமரத்தினை சுத்தம் செய்து அதை தெய்வமாக வழிபட்டு நேர்த்திக்கடன் செய்கிற வழக்கம் உள்ளது"⁷² என்கிறார் தகவலாளி.

மலைவழிபாடு:

மரங்களை வணங்கிய சங்ககால மக்கள் மலைகளைக் கண்டும் அஞ்சினர். தம் அச்சத்தைப் போக்கும் முகமாக மலையை வழிபடத்

---

⁷² . தகவலாளி பெயர்: மா. தெய்வசிகாமணி, பால்: பெண், வயது: 47, கிராமம்: ஆறாவயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

தொடங்கினர். அத்தகைய கொள்வினைகளாலேயே இன்றும் மக்கள் மலை மீது கோவில்களை நிறுவி தெய்வ வழிபாடு நடத்துகின்றனர் என்று கூறினால் மிகையாகாது. மலைக் கடவுளை வழிபடும் செய்தியினை,

**"அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்க எனக்
கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டு எழுந்து
கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்" (நற்-165:3-5)**

என, மழை பொழியாததால் தன் வளம் குன்றி மலைக் கடவுளானது கோபத்துடன் இருக்கின்றது. அக்கடவுளை வணங்கி அதன் கோபத்தைத் தணிக்கும் முயற்சியில் தலைவன். தன் சுற்றத்தாரோடு பலியிட்டு வழிபடுவதற்காகச் செல்வதாகக் குறிஞ்சித் திணைப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. பண்டைத் தமிழர் மலை வளத்தால் தாம் பயன் பெறாத காலங்களில் அதனைக் குறையாக எண்ணி மலைக்கடவுளை வழிபட்டுள்ளனர்.

சுனை வழிபாடு :

சுனை நீரினைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில் மக்கள் ஊற்றெடுக்கும் சுனை நீரினை வழிபட்டமையை காணமுடிகின்றது. மலைப் பகுதிகளிலிருந்து ஊற்றெடுத்து வரும் நீர் நிலைகளில் மூலிகைத் தன்மை வாய்ந்த மரம் செடி கொடிகளின் மருத்துவக் குணம் காணப்படுவது இயற்கை அவற்றால் பயனடைந்த மக்கள் சமூகம் அவ்வகையிலும் சுனை நீரில் கடவுள் தன்மை இருப்பதாக எண்ண இடமுண்டு. இவ்வாறு தானாகப் பெருக்கெடுக்கும் நீர் நிலைகள் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் தாகம் தீர்க்கும் கடவுளாகவும் கொள்ளப்படுவதால் கடவுள் தன்மைப் பொருந்தியவையாகத் தமிழர்கள் கண்டனர்.

**"கடவுள் கல்கனை அடைஇறந்து அவழிந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு....." (நற்-34:1-2)**

எனும் நற்றிணை வரிகளில், சுனையைக் கடவுளாக வழிபடுவதால் அங்கு பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களைக் கூட சங்கத்தமிழர்கள் பறிப்பதில்லை என்பதை தெளிந்தறிய முடிகிறது.

‘மரங்களையும், கற்களையும், தண்ணீரையும், விலங்குகளையும், விண்மீன்களையும், கோள்களையும் வழிபடுதல் சங்கத்தார் சமயத்தின் ஒருவகை. இவையாவும் கடவுள் தன்மை வாய்ந்தவையாகக் கருதப்பட்டன. கருத்தளவில் ஓர் “ஒரே கடவுள் கொள்கையும்”⁷³ நடைமுறையில் பல தெய்வ வழிபாடும் அவர்கள் வரலாறு முழுவதும் ஒருங்கே காணப்படுவதாகும் என்கிறார் ந.சுப்ரமணியன்.

திங்களையும், ஞாயிற்றையும், மழையையும் போற்றி வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இயற்கை வழிபாடு என்பது ஆதிகாலம் முதலே கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதாகும். இயற்கை சக்தியின் ஆற்றல் மீது அவர்கள் கொண்ட நம்பிக்கை உணர்வு அடிப்படையில் மாற்றம் பெறாதது ஆகும்.

மலை வழிபாடும், சுனை வழிபாடும் இப்பகுதி மக்கள் வழிபடுகின்றனர். தேவகோட்டை ஒன்றியத்தில் மலையும் சுனையும் இல்லாவிட்டாலும் மலையும் சுனையும் சார்ந்த பகுதியான இப்பகுதிக்கு அருகாமையில் உள்ள குன்றக்குடிக்கு சென்று அம்மலையை வழிபடுகின்றனர். அம்மலையினை முருகனாக நினைத்து வழிபடுகின்றனர். சுனைவழிபாட்டினை குன்றக்குடி சண்முகநாதன் ஆலயத்திற்கு எதிரே உள்ள சிறிய குன்றில் உள்ள சுனைநீரை வழிபட்டும் அச்சுனைநீரை மருந்துப் பொருளாகவும் எடுத்துச் செல்வதை கள ஆய்வுத் தரவுகள் வழியாக இப்பகுதி மக்களிடம் பெற முடிந்தது.

நிமித்தம்

“நிமித்தம் என்பது மன்னர் நிகழும் நன்மை தீமைகளை முன்னரே அறிவிக்கும் குறி”⁷⁴ என்பார் சுசீலா கோபாலகிருஷ்ணன்

புறத்திணையாகிய ஆநிரை கவர்தலின் போது வெட்சி மறவர்கள் நிமித்தம் பார்த்த மரபை ‘பாக்காத்து விரிச்சி’ (தொல்.1007) எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. இதற்கு “படைவீரர்கள் செல்லும் பக்கத்து இடங்களில் விரிச்சிப் பறவை காட்டும் புள்வாய் சகுனம், அதாவது நல் நிமித்தம்” என உரை வகுத்துள்ளார் ஞா. மாணிக்கவாசகன். புறப்பொருள்

⁷³ . ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல் - பக்.462

⁷⁴ . சங்க இலக்கியத்தில் சகுனம் ப.2

வெண்பாமாலை பாதிடு பற்றி விளக்கும் போது “ஒள்வாள் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந்து உரைத்தார்க்கும் புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும் விள்வாரை மாறட்ட வென்றி மறவர்தம் சீறூரில் கூறிட்டார் கொண்ட நிரை” (வெட்சி.13) எனும் வெண்பாவில் கவர்ந்த பசுக்களை வெட்சி வீரர்கள் எவர்க்கெல்லாம் பங்கிட்டனர் என்பதை வரிசைப்படுத்துகிறது. ‘நல்ல சகுனம்’ பார்த்துச் சொன்ன அறிஞர்க்கும் பாதீடு செய்யப்பட்டதை அறியலாம். இவ்வறிஞரை ‘புலவர்’ என இப்பாடல் சுட்டுகிறது. “இன்றைக்கும் புலவர் என்றழைக்கப்படுகின்ற மந்திரவாதிகள் மதுரை மாவட்டத்தில் காணப்படுகின்றனர்”⁷⁵ எனக் குறிப்பிடுகிறார் அறிஞர் வே.பழனிவேலு

புறம் 221வது பாடல் வீரனைக் கவர்ந்த கூற்றுவனைச் சினந்து பழிக்கும் புலவனை “வாய்மொழிப் புலவீர்” (புறம். 221) எனப் போற்றுகிறது.

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர் பழியலர் அதனாற்

புலவேன் வாழியர் ஓரி விசும்பின்

கருவி வானம் போல

வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய்” (புறம்204, 10-14)

எனும் புறப்பாடலில் பறவைகளையும் இரந்து சென்ற பொழுதையும் பழிப்பதைத் தவிர எண்ணிச் சென்ற வள்ளல்களைப் பழிக்காத பண்புடையவர்களாகப் புலவர்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இங்குச் சுட்டப்பெறும் புலவர் என்பவர்கள் தன் நாவன்மையால் மன்னர்க்கும் புரவலர்களுக்கும் நன்மை செய்யும் சொற்களைக் கூறி பரிசில் பெற்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. “மிகப் புராதன சமூகங்களில் புலவர்களே சமயச் சடங்குகளைச் செய்த மாந்திரீகராகவும் இருந்தனர். நல்லது கெட்டது அறிந்தவராயிருந்தனர். அவர் நாக்கில் மந்திர சக்தி இருந்தது என மக்கள் நம்பினர். இத்தகைய நம்பிக்கையின் அடியாகவே புலவரைப் பொய்யா நாவின் செய்செந்நாவின், அஞ்சொல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் ‘செந்நாப்புலவர்’ ‘பொய்யாமொழி என்றெல்லாம் வழங்கினர். புலவன் மனம்

⁷⁵ . சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும் எழுத்து மரபும் ப.27

நொந்து சினந்தால் சினக்கப்பட்டவர்க்குத் துன்பம் ஏற்படும் என்னும் நம்பிக்கை பெரு வழக்கானதாகும்” ⁷⁶ என்கிறார் க.கைலாசபதி.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு சில பாடல்களில் மட்டும் புலவர் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. நந்திக் கலம்பகத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய இரண்டாம் நந்திவர்மன் புலவரால் அறம் பாடிக் கொல்லப்பட்டான்’ என்னும் செய்தி இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது.

மன்னர்களின் அருகிலேயே எப்போதும் அறிவில் சிறந்த புலவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதை முல்லைப் பாட்டு வழி அறிய முடிகிறது. மன்னன் அமைத்த பாசறையில் பொழுதைக் கணித்துச் சொல்லும் அறிஞரைப் பொழுது அளந்து அறியும் பொய்யமாக்கள்” என முல்லைப்பாட்டு (56-57) குறிப்பிடுவதையும் இயைத்துப் பார்க்கலாம்.

“பொருநர்க்காயினும் புலவர்க்காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
..... அடையா வாயில்” (சிறுபாண்.203-206)

என சிறுபாண் ஆற்றுப்படை பகர்கிறது. பொருணர், புலவர், அந்தணர் மூவரும் மன்னர்களிடம் பரிசில் வேண்டினர் என்பதை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

விரிச்சி கேட்டல்

ஒரு செயலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர்ப் பிறர் கூறும் சொற்களைச் சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் பண்டுதொட்டே நம்மிடையே நிலவுகின்றது. இதனைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் ‘விரிச்சி’ எனச் சுட்டியுள்ளனர். விரிச்சி என்பது வருங்காரியத்தை விரிவாய் முன்னே தெரிவிப்பதாகும் என்று சு.வித்தியானந்தன் தமது தமிழர் சால்பு (ப.196) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை ‘நற்சொல்’ என்றும் கூறுவர். ஒருவர் ஏதேனும் ஒரு செயலைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ அல்லது செயலாற்றவோ நினைக்கும் நேரத்தில் அருகிலிருப்பவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் சொற்கள் தான் சிந்திப்பவற்றிற்கு இயைந்ததாகவோ அல்லது இயையாததாகவோ அமைந்து மேற்கொள்ளப்போகும் செயலின் பயனை நிச்சயிக்கும் என நம்பிக்கை

⁷⁶ . பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் ப.37

கொள்ளுதலே விரிச்சி எனப்படும். இது நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றுவதாகும்.

விரிச்சி கேட்டல் அகம், புறம் ஆகிய இரு மரபுகளிலும் பயின்று வந்துள்ளது. பகைவர் நாட்டிற் புகுந்து பசுக்கூட்டங்களைக் கவருமுன் வெட்சி மறவர் விரிச்சி கேட்டதாகக் குறுந்தொகை (பா.218) பாடல் கூறுகின்றது. இதனை 'பாக்கத்து விரிச்சி' என்று தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். புறநானூற்றுப் பாடல் (280:1-7) ஒன்றில் விரிட்சி பொய்த்தமை பேசப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆழியிழைத்தல்

ஆழியிழைத்தல் என்பது தலைவனைப் பிரிந்து தனிமையுற்றிருக்கும் தலைவி, தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கி தானே குறிபார்க்கும் ஒரு குறி முறையாகும். இதனைப் பிற்காலத்தில் கூடலிழைத்தல் என இலக்கியங்கள் சுட்டும். சங்க இலக்கியத்தின்கண் தலைவனின் வரவினைக் கோடிட்டும்(குறுந்.358:1-4), சுழி வரைந்தும்(அக.351:10-11) எண்ணிய திறம் சில பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கூடற்சுழி வரைந்த திறத்தினை முதன்முதலில் கலித்தொகையில்தான்(142:24-25) காணமுடிகின்றது.

கட்டுக்கேட்டல்

தலைவியின் காமநோயை அறியமாட்டாத தாயார் அவளது வேறுபாட்டின் காரணத்தை ஆராயும்பொருட்டு அகவன் மகளாகிய கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுப்பார்ப்பது வழக்கம். கட்டுப்பார்த்தல் என்பது முறத்தில் நெல்லை வட்டமாக பரப்பிவைத்துத் தெய்வங்களைப் பாடி எண்ணிப் பார்த்துக் கட்டுவித்திக் காணும் குறி என்பர். இது வெறியாடலுக்குமுன் நிகழும் குறி முறையாகும். குறுந்தொகையில் அகவன்மகளிர் (குறு.23:1-3) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ள கட்டுவித்து அகநானூற்றில் முதுவாய்ப்பெண்டிர் (அக.22:6-11) எனவும், நற்றிணையில் செம்முது பெண்டிர்(நற்.288:5-7) எனவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் அறியுநர் (குறி.1-4) எனவும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றனர். கட்டுப்பார்க்கும் அகவன் மகளிர் கையில் சிறுகோலைக் கொண்டிருப்போராகக்

குறுந்தொகை (குறு.298:5-6) மற்றும் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் (அக.97:9-10) சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

எட்டுத்தொகை இலக்கியத்தில் முருக வழிபாடு:

சங்க இலக்கியம் முருகனைச் சேயோன் என்று கூறுகிறது. முருகன் தொடக்கக் காலத்தில் தமிழ்க்கடவுளாக வழிபட பெற்றான். மலர்மாலைகள் சூட்டி, முருகனைப் புகழ்ந்து பாடும் வேலன் வழிபாடு சங்ககாலத்தில் வெறியாட்டு என்று அழைக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே முருக வழிபாடு பழந்தமிழகத்தில் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான், 'சேயோன் மேய மைவரை உலகு' என்று முருகனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டைய மக்கள் அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு, அவ்வியற்கையை வழிபட்டு, முழுமுதற் பொருட்டு அழகு என்னும் பொருள்பட முருகன் என்னும் பெயர் அணிந்தார்கள் என்கிறார் திரு.வி.க. நற்றிணையில் மூன்று பாடல்களில் முருக வழிபாடு வந்துள்ளது.களவுக்காலத்தில் பிரிவினால் வேறுபட்ட தலைவியை இது முருகனால் ஆனதோ என முருகனுக்குப் பலிபூசனை செய்வதும், குறை நேர்ந்தால் முறைகேட்கும் மனவுறுதி சங்ககாலத்தில் இருந்து என்பதற்கும், அம்மனவுறுதி தெய்வமாயினும் தளராததாய், 'முருக நீ கடவுள் ஆயினும் ஆகுக மடவை மன்ற' என்று கானும் பாடல் அடிகளின் வழி அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

“கார் நறுங்கடம்பின் கண்ணிகுடி

வேலன் வேண்ட, வெறிமனை வந்தோய்!

கடவுள் ஆயினும் ஆக:

மடவை மன்ற, வாழிய முருகே!. (நற்.34: 8-12)

என்ற பாடலடிகளும், குறுந்தொகையின்,

“மென்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லல் வேலன்

வென்றி நெடுவேன் என்னும்” (குறுந்.111, 1-2)

என்ற பாடல் அடிகளும் முருக வழிபாட்டினை எடுத்துரைக்கின்றன.

முருக வழிபாட்டில் வேலன் முருகனுக்குக் கடம்ப மலர் சூட்டிப் பூமாலை புனை வித்துத் தினை, பிரபரிசி, கள் முதலியவற்றை வைத்துப் படைத்து மறியினை அறுத்துப் பலியிட்டுப் பலவகை வாத்தியங்கள் இசைத்து முருகன் புகழைப் பாடி ஆடுவான், மகளிர் தமக்கு விரைவில் மணம் நிகழ வேண்டாம் என்று வேண்டித் தெய்வத்தை வழிபட்டதை,

**“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு
மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தித்
தேம்பலிச் செய்த வீற்றுங்கையள்” (ஐங்.259, 1-4)**

என்று ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடுகின்றது.

வேலன் வெறியாட்டு என்ற முறையில் முருகனை வழிபாடு செய்வர். காதல் வயப்பட்ட தன் மகளிரின் உடல் வேறுபாட்டுக்குத் தெய்வகுற்றம் என எண்ணிய தாய் வேலன் வெறியாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்வாள். தாய் எண்ணிய காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பலிகொடுத்து வழிபட்டனர்.

**“களம்நன்கு இழைத்து கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடி பலிகொடுத்து
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகு ஆற்றுப்படுத்த உருகெழு நடுநாள்” (அகம், 22:8-11)**

என்ற அடிகள் மூலம் முருகனைப் புகழ்ந்துபாடியும் பலிகொடுத்தும் வழிபாடு செய்துள்ளனர் என்பதை உணர முடிகிறது.

குறவனுக்குரிய தோட்டத்திலே விளையும் புதிய சிறு திணையை தெய்வத்திற்குப் படைப்பது. மரபு. தலைவியின் உடல் நலம் பெற வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர் என்பதும் வெறியாடும் போது தலைவி உண்மை தெரிந்திடுமோ எனவும் அஞ்சுவாள் என்பதை மயிலின் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவிபால் தோன்றிய வேறுபாட்டால் தாய் தெய்வகுற்றமென ஐயுற்று வேலனை அழைத்து வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்வதை.....

**”மறிக்குரல் அறுத்து திணைப்பிரப்பு இரீஇச்
செல் ஆற்று கவலைப் பல் கியம் கறங்கத்
தோற்றம் அல்லது நோய்க்கு மருந்து ஆகா**

வேற்று பெருந்தெய்வம் பலஉடன் வாழ்த்தி

பேளய்க் கொளீஇயள் இவள் எனப்படுதல்"

(குறுந்.263: 1-5)

ஆட்டின் கழுத்தை அறுத்து பிரப்பரிசியை பலியாக வைத்தும் ஓடுகின்ற ஆற்றுத் துருத்தியிலே பலவகை இசைக் கருவிகளும் ஒலி செய்யத் தாம் தோற்றுதல் அல்லாது நம்முடைய நோய்க்கு மருந்தாக அமையாத வேறான பெருந்தெய்வங்கள் பலவற்றை ஒருங்கே வாழ்த்தி வழிபட்டு இவற்பேயாற் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டாள் என்பதும் இங்கே சுட்டப்பட்டுள்ளது.

"முருகு அயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல!

சினவல் ஒம்புமதி: வினவுவது உடையேன்

பல்வேறு உருவின் சில்அவிழ் மடையொடு

சிறுமறி கொன்று இவள் நறுநுதல் நீவி

வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின் அணங்கிய

விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்"

(குறுந்.362: 1-6)

பலவாக வேறுபட்ட உருவினைக் கொண்டதும் சில சோற்றையுடையதுமான படையலோடு சிறிய ஆட்டுக்குட்டியையும் கொண்டு தலைவியினது நெற்றியில் தடவி முருகனை வணங்குவர் இவ்வாறு வெறியாட்டுக்குப் பலியிடுவதை அறியமுடிகிறது.

என் வயிற்றிலே கர்ப்பம் தரிக்க வேண்டும் என்று சில பெண்கள் வேண்டிக்கொள்கின்றனர். என் கணவருக்குச் சிறந்த செல்வங்கள் கிடைக்கவேண்டும் என்று சொல்லி சில பெண்கள் வணங்குகின்றனர். வியக்கத்தக்க பெரும் போரில் தன் கணவருக்கு வெற்றி கிடைக்க வேண்டுமென்று வழிபடுகின்றனர் சில பெண்கள்.

"கருவயிறு உறுகெனக் கடம்படுவோரும்,

செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்துவோரும்,

ஐயமர் அடுகென அருச்சிப்போரும்"

(பரி.8, 106-108)

பரங்குன்றத்திலே பெண்கள் இவ்வாறு முருகனிடம் வரங்கேட்டு பணிகின்றனர். ஏதேனும் ஒரு எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தான் பெரும்பாலும் பெண்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்வார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளும் விருப்பமும் அவர்களுடைய குடும்ப நலத்தைக் குறித்ததாகவே இருக்கும் என்பதை மேலே காட்டிய பரிபாடல் இவ்வுண்மையை விளக்குகிறது.

கடப்பமலர் மாலையை அணிந்த முருகனே யாம் உன்னிடம் இரந்து கேட்பவை பண்டங்களும் அல்ல, பொன்னும் அல்ல, இன்பமும் அல்ல, உன்னிடம் நாங்கள் வேண்டுகின்றவை உன்னுடைய அருள். உன்னிடம் நாங்கள் செலுத்த வேண்டிய அன்பு அறநெறியை பின்பற்றி ஒழுகும் சிந்தை இவைகளேதாம்.

"யா அம் இரப்பவை

பொருளும், பொன்னும், போகமும் அல்ல, நின்பால்

அருளும், அன்பும் அறனும், மூன்றும்,

உருள் இணர்க்கடம்பின் ஒலிதாரோயே " (பரி.5, 78-81)

அன்பு செலுத்தி நல்லொழுக்கத்திலே நின்று நன்மை பெறும்படி அருள் செய்ய வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கடவுளை வேண்டுவார்கள். இதனை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

முருகன், திருமால், சிவபிரான் முதலிய தெய்வங்களின் பெயர்கள் பதிற்றுப்பத்திலே காணப்படுகின்றன.

"சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்

கடும்சின விறல் வேள்" (பதி.11, 5-6)

அச்சத்தைத் தரும் சூரனுடைய மாமரத்தை அடியோடு அழித்த முருகன் பெரிய புகழையும் கடுமையான சினத்தையும் வெற்றியையும் உடைய முருகன் இது முருகனுடைய வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது.

"கடவுள் நிலைஇய கல்லோங்கு நெடுவரை" (பதி.43, 6)

பரமசிவன் நிலைத்து வாழுகின்ற மலை மிக உயர்ந்த இமயமலை. இது இமயத்தையும் சிவபெருமானையும் குறித்தது. இன்னும் கடவுள், கடவுளர் என்ற பெயர்களால் தெய்வங்கள் குறிக்கப்பெறுகின்றன. கடைச்சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் தமிழ் மக்கள் பற்பல தெய்வங்களைப் பரவி வந்தன என்பதைப் பதிற்றுப்பத்திலே காணலாம்⁷⁷.

---

⁷⁷ . சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், பக்.147-48

உன்னுடைய பாதங்களை வணங்கினோம், பலதடவை அடுத்தடுத்து வணங்கினோம், வாழ்த்தினோம், முன்னே நாங்கள் செய்த தவத்தின் பயனால் இன்னும் மேலும் மேலும் இவ்வாறு வணங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே எங்கள் ஆசை.

முருக வழிபாடு இப்பகுதி மக்களிடம் பெருகி வருவதை அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக வைகாசி விசாகம், திருக்கார்த்திகை, தைப்பூசம், பங்குனி உத்திரம் ஆகிய இந்த நான்கு மாதங்களில் முருக வழிபாடு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை தகவலாளி வெள்ளைக்கண்ணு ஆசிரியர் கூறியதாவது, "வைகாசி மாசத்தில் இப்பகுதி மக்கள் திருச்செந்தூருக்கு இங்கிருந்து காவடி சுமந்தும், வேலேந்தியும் கால்நடைப் பயணமாக பயணம் செய்கின்றனர். இப்பயணமானது அதிகாலை தொடங்கி காலை வெயில் சுடும் வரையிலும் மாலை நேரங்களில் வெயில் சாய்ந்த பிறகு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடையும் வரையிலும் பயணம் தொடரும். இப்பாதயாத்திரையானது முருகனைப் பற்றிய பக்திப் பாடலும் முருகனைப் பற்றிய அரோகரா கோஷங்களும் சொல்லிக்கொண்டே செல்வோம். பகல் நேரங்களில் கொண்டு செல்லப்படும் வேலுக்கு மதிய உணவாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள உணவை படையல் செய்தும் பல விதமான அபிஷேகங்கள் செய்தும் வழிபாடு நடத்தப்பெறும். அதேபோல் கார்த்திகை மாதங்களில் கிராமங்களில் திருக்கார்த்திகை அன்று கார்த்திகை தீபம் ஏற்றி வீடுகளிலும் வைத்து வழிபடுவது உண்டு. அன்றைய மாலை வேலைகளில் புதுப் பனை ஓலை வெட்டி காய வைத்திருந்த ஓலையினைக் கொண்டு குடில் போல் அமைத்து சொக்கப்பன் கொளுத்தப்படும். எரிந்த நிலையில் உள்ள பனங்கருக்கினை வயல்களில் கொண்டு ஊன்றி விவசாயம் செழிக்க முருக வழிபாடு நடத்தப்படும். தை மாதத்தில் பழனிக்கு பூச நட்சத்திரம் அன்று பழனியில் இருக்குமாறு கணக்கிட்டு ஏழு நாள் நடைபயணமாக அதிகமான மக்கள் செல்வார்கள். பங்குனி மாதத்தில் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள குன்றக்குடி சண்முகநாதன் ஆலயத்திற்கு பெரும்பான்மையான கிராம மக்கள் வண்டி மாடு கட்டிக் கொண்டு அறுவடை செய்த புதுநெல்லால் அன்னதானம் செய்வர். ஒருசிலர் தங்கள் கிராமத்தில் விளைந்த அறுவடை நெல்லின் முதல் நெல்லை குன்றக்குடி மலையில் உள்ள படிகளில் இறைத்துச் செல்வர்"⁷⁸ என்கிறார்.

⁷⁸ . தகவலாளி பெயர்: கா. வெள்ளைக்கண்ணு ஆசிரியர், பால்: ஆண், வயது: 68, கிராமம்:

முருக வழிபாடு என்பது தமிழர்களோடு பின்னிப் பிணைந்த வழிபாடு ஆகும். இவ்வழிபாட்டினை இப்பகுதி மக்கள் மிகுந்த பய பக்தியோடு வழிபட்டு வருகின்றனர்.

முருகன் குறித்த பதிவுகளின் சாரம்:

முருகன் தனித்தன்மை வாய்ந்தவன். இலக்கியங்கள் புராணங்கள் வழி முருகன் குறித்த நம்பிக்கைகளாக,

1. சிவபெருமானின் இளைய மகன்
2. கிருத்திகை பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டவன்
3. விநாயகனின் சகோதரன்
4. தேவர்களின் படைத்தலைவன்
5. அசுரர்களை அழித்தவன்
6. வள்ளியின் கணவன்
7. மலைவாழ் கடவுள்
8. சிவனுக்கே குருவானவன்
9. சங்கக்கடவுள்
10. அழகும், இளமையும் நிறைந்தவர் போன்றவை அறியப்படுகின்றன.

சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகம் வாழ்வியல் முறையின் வழி வாழ்க்கையைக் கொண்டாடியிருக்கிறது. அன்றாட வாழ்வின் மரபு சார்ந்த பண்பாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களுள் ஒன்றாக முருக வழிபாடு தலைமை வழிபாடாக இருந்திருக்கிறது.

திருமால் வழிபாடு

திருமாலை விண்ணவன், நெடியோன் போன்ற பெயர்களால் அழைப்பர். பன்னெடுங்காலமாக திருமால் வழிபாடு தமிழர்களிடம் இருந்துள்ளது என்பதை அகநானூறு வழி அறியலாம். ஆயர் குல மகளிர் யமுனையில் நீராடியபோது அவர்களது உடைகளைக் கவர்ந்து அருகில் இருந்த குருந்த மரத்தில் ஏறிக் கொண்டான் கண்ணன். அம்மகளிர் தம்முடைய ஆடைகளைக் கேட்டு

இறந்தபோது பலதேவர் அங்கு வந்து குருந்த மரத்தின் கிளைகளைத் தாழ்த்தி அருள் செய்தான். மரக்கிளையில் உள்ள இலைகள் அவர்களை மறைத்ததால் அது தழையாடை போல் காட்சியளித்தது.

**“வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகன்துறை
அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடஇயர்
மரம்செல மிதித்த மால்போல” (அகம், 59:4-6)**

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் ஆயர் குல மகளிரிடம் திருமால் குறும்பு செய்த செய்தியை உணர முடிகிறது.

“பன்மாண் அடுக்க இறைஞ்சினேம், வாழ்த்தினேம்

முன்னும் முன்னும் யாம் செய் தவத்தால்,

இன்னும் இன்னும் எம் காமம் இதுவே” (பரி.13, 61-64)

இது திருமாலைப் பற்றிய பாடல் திருமாலின் எதிரில் இருந்து சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையே ஆன்மா அடைய வேண்டிய பயன் என்னும் வைணவ மதத் தத்துவமும் இவ்வடிகளிலே அடங்கிக் கிடக்கிறது⁷⁹.

வேங்கடத்தில் விழா

வேங்கடமலை புல்லி என்பானுக்குரியது. இப்புல்லியின் நாடாகிய வேங்கடத்தில் எப்பொழுதும் விழாக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். இதனை,

“விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்” (அகம். 61:13)

என்ற வரியின் மூலம் அறியலாம்.

திருமால் வழிபாடு முருக வழிபாடு போல் பெரும்பான்மையாக இல்லாவிட்டாலும் கிராமங்களில் கருப்பர் சாமி கும்பிடுகிற மக்கள் திருமாலையும் சைவராக இருந்தாலும் வணங்குகிற பழக்கம் இருந்து வருகிறது. இதனை தகவலாளி, “மாசி மாதங்களில் நடைபெறும் மாசி மகம், மகா சிவராத்திரி ஆகிய காலக்கட்டத்தில் ஊரில் உள்ள குல தெய்வத்தை வணங்குகிற பழக்கம் இங்கு உண்டு. அச்சமயத்தில் பொதுவான ஒருவரை குல

---

⁷⁹ . சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், பக்.121-22

வழக்கப்படி கருப்பர் சாமி ஆட வைப்பர். அவரை ஆட வைத்து வீட்டிற்கும் ஊருக்கும் குறி கேட்பர். இச்சாமியாடுகிற நபர் மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள அழகர் மலையில் நூபுர கங்கை தீர்த்தமாடி அத்தீர்த்தத்தை கீழே உள்ள அழகர்மலையான் என்று சொல்லக்கூடிய திருமாலுக்கு வைத்து பூஜை செய்து படியில் உள்ள கருப்பண்ண சாமியை அழைத்து ஊருக்கு வருவர். இப்படி வருகின்ற பொழுது அத்தீர்த்தமானது பெருமாளின் அருட்பிரசாதமாக கருதப்படுகிறது"⁸⁰.

திருமால் வழிபாடு என்பதினை கிராமத்து மக்கள் சைவம் வைணவம் என்று பிரித்துப் பார்க்காமல் இரண்டும் ஓர் தெய்வம் என்கிற நிலையினைப் பின்பற்றுகின்றனர். இதனை விளக்கும் பொருட்டு சைவ மதத்தைச் சார்ந்த பெரும்பாலான தமிழர்கள் பெருமாள் கோயிலில் வைத்து திருமணம் செய்கின்ற வழக்கம் கள ஆய்வின் வழியாகத் தெரிய வருகின்றது.

வெறியாடல்

சங்க அகப் பாடல்களில் வெறியாடல் பற்றிய செய்திகள் நிறைந்துள்ளன. தன் மகளின் குறைகளைப் போக்குவதற்கு செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர். வேட்டைச் சமூகமான குறிஞ்சி நிலத்தில் இச்சடங்கு முறைகளைக் காணமுடிகிறது. முருகனை வாழ்த்திப்பாடும் மரபுடையதாக வெறியாடல் அமைகிறது. முருகன் வரப்பெற்ற பூசாரி நிகழ்த்தும் இச்சடங்கு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளதை காணலாம். தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் முருகனங்கு என்று எண்ணும் அன்னை வேலனை அழைத்து கழங்கிட்டுப் பார்த்து வெறியாட்டு நடத்துவாள். முருகனுக்குப் பூசை செய்யும் வேலன் தன்மேல் தெய்வமேறி குறிசொல்வான்.

"கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்"⁸¹ (தொல்.கள:115, 3-4)

என, கழங்கிட்டுப் பார்த்து வெறியாட்டு நடந்த செய்தியினைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

⁸⁰. தகவலாளி பெயர்: சு.பா. துரைராஜ், பால்: ஆண், வயது: 66, கிராமம்: தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

⁸¹. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.506

கட்டுவிச்சியை அழைத்தும் குறி கேட்பது வழக்கமாக இருந்ததை நற்றிணைக் கூறுகிறது. அன்னை, முது பெண்டிரை அழைத்து முறத்திலே நெல்லைப் பரப்பி அதன் முன் தலைவியை நிற்கச் செய்து குறி கேட்கும் சடங்கினை

”நல்நுதல் பரந்த பசலைகண்டு அன்னை

செம்முது பெணள்ளிரொடு நெல்முன் நிறீ,

கட்டின் கேட்கும்..... (நற்-288:5-7)

எனும் வரிகளால் அறியலாம்.

மதுரைப் பெருமருதிள நாகனார் பாடல் ஒன்றில் தலைவியின் மேனியழகு கெட்டதைக் கண்டு அணங்கு தாக்கியதோ என ஐயுறும் அன்னை முருகனை வழிபட்டால் உடலழகு மீண்டும் கிடைக்கும் எனக் கருதி பெண்களோடு சேர்ந்து வெறியாட்டு நடத்தும் செய்தியினைக் (நற்:251) காணமுடிகின்றது,

சேந்தன் கொற்றனாரின் பாடல் ஒன்று தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டின் காரணத்தை அறியாத வேலன் அவள் நோய்க்குக் காரணம் அணங்கு தாக்கியதே ஆகும் என்கிறான். எனவே அவளுள் குடிகொண்ட அணங்கினை விரட்டுவதற்குப் பலவகையான ஒலிக்கருவிகளை இயக்கி பலமலர்களைத் தூவி வழிபடுகின்றான். முருகனுக்கு ஆட்டினைப் பலியாகக் கொடுக்கிறான்.

”அணங்கு என உணரக் கூறி வேலன்

இன்இயம் கறங்கப் பாடிப்

பல்மலர் சிதறிப் பரவுறு பலிக்கே” (நற்-322:10-12)

எனும் நற்றிணைப் பாடலைப் போன்றே முருகனுக்கு ஆட்டினைப் பலியிட்ட செய்தியினை திணைமாலை நூற்றைம்பது – 12 வது பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இன்றும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கையுடைய மக்கள் பேயேறியவர்களின் உடல் வேறுபாட்டைக் கண்டு எடுக்கை எனும் தோலால் ஆன கருவிகளில் ஓசைகளை எழுப்பி அதனை விரட்டுவதான சடங்கு முறைகளை நாட்டுப்புற மக்களிடையே காணமுடிகின்றது.

“....அருநோய்

காதலன் தந்தமை அறியா துணர்ந்த

வணங்குறு கழங்கின் முதுவாய் வேலன்” (நற்.2823-5)

எனும் அகப்பாடலடிகள் தலைவிக்குத் தலைவன் தந்த காமநோயினை அறியாத தாய் வேலனிடம் வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. வேலன் செந்தூக்கு இசையினைப் பொருத்தி இனிய இசைக் கருவிகளை இசைத்து வெறியாட்டுக் களத்தில் முருகனைப் பாடி அழைத்த காட்சியை, அகநானூறு 382வது பாடல் வழியாக அறிய முடிகிறது. வேலன் வெறியாட்டில் ‘பாடல் மரபு’ முக்கிய இடம் பெறுகிறது. வெறியாட்டுப் பாடல்களை மந்திரத் தன்மை உடையதாக நம்பினர். எனவே தான் வழி வழி வாய்மொழி மரபினராக வேலன் மரபினர் வெறியாட்டு நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

விளையாட்டுக் களத்தில் தோழி வேலன் மீது வந்துள்ள முருகனை விளித்து முருகனே! நீ வாழ்க! தலைவிக்குத் தலைவன் மார்பு தந்த அருநோய் உன்னால் வந்தது அன்று என நீ அறிந்தும் வேலன் வேண்டிக் கொண்டதால் வெறியாட்டு மனைக்கு வந்துள்ளாய். எனவே நீ கடவுளாக இருந்தாலும் மடமை உடையவன் எனத் தாய்க்கு உண்மை விளங்கும் படித் துணிவோடு பேசுகிறாள். அழகிய இக்காட்சியை,

“ அருவி இன்னியத் தாடும் நாடன்

மார்புதர வந்த படர்மலி அருநோய்

நின்னணங் கண்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து

கார்நறுங்கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவுளாயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே!” (நற்றிணை.344-10)

எனும் பாடல் வழி காணலாம். வெறியாடலின் போது முருகனுக்கு ஆட்டுக்கடாய் பலியிடுவதும், பூ மற்றும் தினை, நெல் ஆகிய தானியங்களைப் பலியிடுவதும் வழக்கமாக உள்ள சடங்கு முறைகளாகும். தலைவியின் தோள் மெலிவிற்கு முருகனே காரணம் என வேலன் கூறிய செய்தியைக் குறுந்தொகை 111வது பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“வேலன் புனைந்த வெறியர் களந்தொறும்

செந்நெல் வான்பொறி சிதறியன்ன” (குறுந்.533-4)

என்னும் அகப் பாடலடிகள் வெறியாட்டில் வேலன் நெல்லைத் தூவி பலியிட்ட செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. வெறியாட்டக்களத்தில் புது மணல் பரப்பியிருந்ததை ‘மெய்ம்மணல் முற்றும்’ என ஐங்குறுநூறு 248 அடி குறிக்கிறது.

வேலனை போலவே சடங்கு முறைகளைச் செய்யும் பெண்களும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றனர். அகவன் மகளிர் கட்டுவிச்சி, முதலானோர் தெய்வங்களை அழைத்துக் குறி சொல்லும் மரபைச் சேர்ந்தவர்களாக அறியப்படுகின்றனர்.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடும் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே” (குறுந்.231-5)

இப்பாடல் நற்றாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்துள்ளது. ‘சங்குகளைக் கோர்த்தது போன்ற நீண்ட கூந்தலை உடைய அகவன் மகளே மலைத்தலைவனின் குறைத்து சிறப்புகளை இன்னும் பாடுக’ என குறிப்பாகப் பேசுகிறாள் தோழி. மற்றொரு குறுந்தொகை பாடல் “வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்” (குறு.298:6) எனச் சுட்டுகிறது. அகவன் மகள் கையில் சிறுகோல் வைத்திருந்ததால் “இவள் தெய்வம் ஏறிய பெண் என்றும் பிற்காலத்தில் இவளைக் குறத்தி என்றும் கூறுவர்” என்பார் உ.வே.சா.

இயற்கை மீது அச்சம் கொண்ட மனிதன் தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும் அந்த இயற்கையின் நன்கொடைகளால் அடைந்த பயன்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாகவும் இயற்கைக்குக் கடவுள் தன்மையைக் கற்பித்து வழிபட ஆரம்பித்தான். நாளடைவில் அவை சமூகம் சார்ந்த வழிபாடாக மாறிட அந்தந்த நிலத்திற்குரிய கருப் பொருள்களே தெய்வநிலையில் உயர்த்தப்பட்டன. வேலன் தெய்வமேறி வெறியாட்டு நடத்தும் முருகன் வழிபாடு பழந்தமிழ் சமுதாயத்தின் நம்பிக்கை சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் புலப்படுத்துவனாக

அமைந்துள்ளன. காலங்காலமாகக் கடைப்பிடித்து வந்த வழிபாட்டு முறைகள் கைமாறப்பட்டு பிறிதொரு வளர்ச்சி நிலையில் இன்றளவும் கோயில்களில் தலவிருட்சம் என்ற பெயரில் மரங்கள் வழிபடப்படுகின்றன. மலை முகடுகளில் கோவில்கள் எழுப்பப்பட்டு வழிபாடுகள் நடக்கின்றன. கோவில் குளங்கள் புனிதம் வாய்ந்தவையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. பலி கொடுத்தலும் படையலிடலும் தெய்வமேறியவரிடம் குறி கேட்பதும் தமிழரிடையே பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே அகப் பொருள் மரபுகளை வெளிப்படுத்தும் நற்றிணைப் பாடல்கள் வாயிலாக வெளிப்படும் வழிபாட்டு சடங்கு முறைகள் தனிமனித வழிபாடல்ல. அவை சமூகமாகத் திணை சார்ந்து வாழ்ந்து வந்த சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகளை உள்ளுறை இறைச்சியாக வெளிப்படுத்தி நிற்பனவாக அமைந்துள்ளன. மாறிவரும் சூழலில் இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சியிலும் இன்றும் மக்கள் மத்தியில் போற்றப்பட்டு வருகின்ற பண்பாட்டுக் கருவூலமாகப் பழந்தமிழர் வழிபாட்டுச் சடங்குகள் திகழ்கின்றன என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

செயல் சிறக்கப் படையலிடல் வழிபாடு:

இன்றைய கணினி உலகத்திலும் ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கும் முன் அச்செயல் வெற்றியடைய இறைவனை வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது. சமயச் சார்பு இல்லாமல் தொன்று தொட்டு நடந்தேறி வரும் இத்தகைய நம்பிக்கை சார்ந்த வழிபாட்டு முறை பழந்தமிழ் மக்களிடையே வேரூன்றி நிற்கின்றது.

"அழிவில முயலும் ஆர்வ மாக்கள்

வழிபடு தெய்வம் கண்கண் டாஅங்கு" (நற்.9:1-2)

‘வினை மேற் செல்லல் உடன் போக்கு முதலானவை பாலைத் திணையின் மரபு ஆதலால், மேற்கொள்ளும் செயல் சிதையா வண்ணம் இறைவழிபாடும் மேற்கொண்ட நிகழ்வினை பாலைப்பாடிய பொருங்கடுங்கோ பாலைத் திணை மூலம் உணர்த்துகிறார்.

பண்டைத் தமிழர்கள் பெருந்தெய்வ வழிபாடு – சிறு தெய்வ வழிபாடு என பிரித்துணர்ந்து வழிபடவில்லை. அவர்களது சமய நம்பிக்கையில் சமமான சமய சிந்தனையுடையவர்களாகவே விளங்கினர். சிவன், திருமால், முருகன்,

இந்திரன் முதலான பெருந்தெய்வங்களோடு நடுகல் வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு, காவல் தெய்வ வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு முதலான சிறுதெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். தங்கள் வாழ்க்கை நிலையைக் நிலை நாட்டுவதற்காகத் தெய்வங்களுக்கும், இயற்கைப் பொருள்களுக்கும், பறவைகள் முதலான உயிரினங்களுக்கும் பலிகொடுத்தும், படையலிட்டும் தங்கள் வாழ்வியல் பண்பாடுகளை காத்து வந்தனர். அதற்காக அவ்வவ் சமுதாய முறைமைகளுக்கேற்ப வெவ்வேறு வகையான மரபுகள் பின்பற்றப்பட்டன.

கொற்றவை வழிபாடு

கொற்றவைக்கு வீரன் தலையை அரிந்து வைத்து வழிபாடு செய்வதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. போர்க்களத்தில் பேய்கள் கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்வதாகப் புறநானூறு சுட்டுகிறது. வாள் மின்னலாகவும் அம்புக் கணைகள் மழையாகவும் பொழியும் போர்க்களத்தில் பேய்மகள், பகை மன்னர்களின் உடலிலிருந்து அரிந்த தலைகளை அடுப்பாகவும் கூவிளங்கட்டைகளை விறகாகவும் வன்னிமரக் காம்பை மண்டையோட்டில் செருகி அமைத்த துடுப்பினால் துழவிச் சமைத்த கூழினை மடையன் கொற்றவைக்குப் படைத்து வழிபட்டான். அப்பொழுது புனித புது நீர் கலத்தின் வழியாகத் தெளிக்கப்பெற்று களவேள்வி செய்யப்பட்டது என்பதை,

“..... முழுத்த

.....

‘வதுவை விழவின் புதுவோர்க்கு எல்லாம்

வெவ்வாய்ப் பெய்த புதுநீர் சால்க’ எனப்

புலவுக் களம்பொலிய வேட்டோய்!” (புறம், 3722-12)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. கொற்றவை வழிபாடு பிற்காலத்தில் பரணி இலக்கியங்களில் விரிவாகப் பாடப்பட்டதற்கு இப்பாடல் வழிகாட்டியாக இருந்துள்ளது எனலாம்.

காட்டிடத்தில் உறைகின்ற கொற்றவை

குறிஞ்சி நிலமாகிய மலையில் கொற்றவை உறைவதுபோல், காடாகிய முல்லையிலும் கொற்றவை உறைந்துள்ளதை கலித்தொகைப் பாடல் எண் 89 வழியாக அறியமுடிகிறது. அந்தவகையில், கொற்றவை என்பவள் குறிஞ்சி

மற்றும் முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மானிடப்பெண் என்பதில் எவ்விதச் சந்தேகமின்றி மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. எனவேதான் பாலை என்பது குறிஞ்சி முல்லையின் படிமங்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. கொற்றவை முல்லைநிலமாகிய பெருங்காட்டில் உறைந்த கருத்தினை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள பாடல் வரிகள் பின்வருமாறு.

**“ஏள! தெளிந்தேம் யாம்: காயாதி -எல்லாம் வல் -எல்லா
பெருங்காட்டுக்குக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தாங்கு
வருந்தல் நின் வஞ்சம் உரைத்து” (கலி.897-9)**

என்பதாகும். இப்பாடலுள் பெருங்காட்டில் உறைகின்றவளாகக் கொற்றவையைக் குறிப்பிடுவதில் இருந்து, பெருங்காடு என்பது, முல்லை நிலமானது பாலை என்ற படிமம் கொள்ளாத நிலையினைச் சுட்டுவதாக உணரமுடிகிறது. அதாவது, மாற்றம் அடையாத முல்லை நிலம். அவ்வாறெனில், பாலை படிமச் சூழலில் மட்டுமல்லாமல் முல்லையின் இயல்பான சூழலிலும் கொற்றவை வழிபடு பொருளாக இருந்துள்ளதை அறியலாகிறது. ஆக, கொற்றவை எனும் மானுடப் பெண் சூழ்நிலைப் போராளியாக வாழ்ந்து, சந்தர்ப்பச் சூழலில் தம்மினத்திற்காக உயிரைப் பலிகொடுத்த முதல் பெண்ணாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகம் இல்லை. இந்தவகையில், கொற்றவை எனும் மானுடப் பிறவி பாலை படிமத்தின் தெய்வமாகிப் போனவள் என்பதில் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களில் இருந்து உணரமுடிகிறது. மேலும் கொற்றவை முருகனின் அன்னை என்ற கருத்திலிருந்தும், முருகன் அசுரர்களை அழிப்பதற்கு அவள் தருகின்ற ஆயுதம் குறித்த பதிவுகளில் இருந்தும் கொற்றவை குறிஞ்சி நிலத்தலைவியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது நிறுவப்படுகிறது. மேலும், கொற்றவை போரில் இறந்துபோன முதல் பெண் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கொற்றவை குறிஞ்சி நிலமாகிய மலையில் உறைந்துள்ளாள் என்பதற்குச் சான்றாக, பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தில் பதிவாகியுள்ளது பாடல் குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது, கொற்றவை பாலை நிலத்திற்குரியவள். ஆனால் பாலை என்பது குறிஞ்சியும் முல்லையும் மாறுபடும் தோற்றத்தின் விளைவு. எனவேதான், பாலை என்ற படிமம் குறிஞ்சி மற்றும் முல்லை சார்ந்து அமைந்திருப்பதால், அந்நிலத்திற்குரிய தெய்வமான கொற்றவை குறிஞ்சி

நிலமாகிய மலையில் வீற்றிருக்கிறது. அந்தவகையில் முன்னுரையில் குறிப்பிட்ட கருத்திற்கு வலுசேர்ப்பதாக இப்பாடலின் கருத்து அமைந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. இதனைப் பின்வரும் சான்று வழி நிறுவலாம்.

“கருங்களிற்று யானைப் புணர் நிரை நீட்டி

இரு கடல் நீரும் ஒரு பகல் ஆடி

அயிரை பரைஇ, ஆற்றல் சால் முன்போடு

ஒடுங்கா நல் இசை, உயர்ந்த கேள்வி” (பதி.பதி.3 6-10)

என்ற வரிகளில், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் தன்னாட்டு அயிரை மலையில் உறையும் கொற்றவைக் கடவுளைத் தன் குலத்துள்ளார் செய்து வரும் வழிபாடு கெடாமல் தானும் வழிபட்டு ஆற்றல் மிக்க வலிமையோடு வாழ்ந்தவன் என்பதாகப் பொருள் அறியலாகிறது. சேரனின் வலிமை என்பது பகைவர் பொருளைக் கைக்கொண்டு வருவதற்கான குறிப்புப் பொருள். அந்த வலிமையைத் தருபவளாகக் கொற்றவை விளங்குகிறாள். அக்கொற்றவையின் வழிபாடு சேரன் குலத்தில் உள்ள அனைவரும் பின்பற்றுகின்றனர் சேரனும் அவ்வழியே நடப்பதைச் சுட்டுகிறது. அந்தவகையில், சேரனும் அவனது குடிகளும் வாழ்வியலுக்காகச் செய்யப் போகின்ற போராகிய திருட்டிற்கு வலிமை சேர்ப்பதற்குரியவளாகக் கொற்றவை கருதப்படுவதால், வணக்கத்திற்குரிய வழிபடுதலுக்குரிய தெய்வமாகின்றாள். ஆனால், இப்பாடலில் வழிபாட்டு முறை குறித்துப் பேசப்படவில்லை. வழிபடு முறைகள் குறித்து ஆராய்கின்றபோது, திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் இனத்தின் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும், வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும் மெய்ப்பிக்க முடியும்.

தான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கலாச்சாரங்களை அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் விட்டுச் சென்ற பெருமைக்குரிய சமுதாயம் சங்ககால சமுதாயமாகும். அவர்களது பண்பாட்டுக் கருவூலத்தில் நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்குகள் மனிதனுடைய நன்மைக்கும் அவனது மன அமைதிக்கும், துன்பத்தைப் போக்கும் மருந்தாக அமைந்திருந்தன. தமக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளை ஈடு செய்வதற்காகவும் வருங்காலங்களில் அத்தகையதொரு இன்னல்கள் தம்மை அனுகாதவாறு தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும் சமயம் சார்ந்த சடங்குகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன. அவ்வகையில்

எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலாவதாக அமையப் பெற்ற நற்றிணையில் தெய்வ நம்பிக்கைத் தொடர்பான வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கிராமங்களில் வயல், கண்மாய்கரை, காடுகளில் கொற்றவையை சிலையில்லாமல் ஒரு கல்லால் ஆன வடிவத்தை காளியாக பாவித்து அதன்மீது குங்குமம் கொட்டியும் சிகப்புச் சேலை சுற்றியும் வழிபடுகின்றனர். இதற்கு கிடாய் வெட்டி பூஜை படையல் செய்கிற முறையும் தரவுகள் வழியாக அறிய முடிகிறது. இதனை தகவலாளி தொ. பாக்கியம், "கண்மாய்க்கு உள்ளே வன்னி மரத்தடியில் காளி உள்ளது. இது சிலை வடிவம் கிடையாது. இந்த இடத்திற்கு பெண்கள் பெரும்பாலும் தனியாக யாரும் செல்ல மாட்டார்கள். இந்த வன்னி மரத்தில் இப்பவும் விளைந்த நல்ல பாம்பு இருக்கிறது. இதற்கு கிடாய் வெட்டி படையலிடும்பொழுது எங்கள் வம்சத்தைச் சார்ந்த திருமணம் ஆகிப் போன பெண் பிள்ளைகள் பெட்டைக் கோழி கொண்டு வந்து கொடுத்து படையல் இட செய்வார்கள். இதனை தொடக்க காலங்களில் ஆண்கள் மட்டுமே உண்டு வந்த காலம் மருவி தற்பொழுது பெண்களும் இப்படையலில் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். காலிக்கு படையல் செய்யும் பொழுது கிடாய் வெட்டினால் வெண் பொங்கலும் பெட்டைக் கோழி புள்ளி காமித்தால் சர்க்கரை பொங்கலும் வைக்கப்படும். ஊரார் யாராவது படையலுக்கு ஆடோ கோழியோ கொடுத்தால் அவர்களுக்கு குங்குமம் மட்டுமே பிரசாதமாக வழங்கப்படும். இக்காளிக்கு படையல் இட்ட பிறகு மழை பொழிந்து கண்மாய் நிரம்பி வன்னி மரத்திற்கு அடியில் உள்ள காளி தெரியாத அளவிற்கு தண்ணீர் நிரம்பி விடும். இதனை கண்கூடா நாங்கள் பார்த்து வருகிறோம்"⁸² என்றார்.

கொற்றவை வழிபாடு எல்லாக் கிராமங்களிலும் கடைபிடிக்கப்படுகிறது. பேய் பிசாசு பிடித்தவர் என்றால் அவருக்கு அப்பிணி நீங்க கொற்றவைக்கு பலியிடல் நடத்தினால் அக்குறைபாடு நீங்கிவிடும் என களத் தரவுகள் வழியாக அறியமுடிகின்றது.

---

⁸² . தகவலாளி பெயர்: தொ. பாக்கியம், பால்: ஆண், வயது:62, கிராமம்: ஆலம்பக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.

படையலிடல்:

பழங்குடியைச் சார்ந்த குயவன் ஒருவன் நொச்சி மாலையை அணிந்து கொண்டு தெய்வத்திற்குப் படைத்த கள்ளினை எடுத்துக் குடித்து விட்டு, தெய்வத்திற்கு என்னென்னப் பொருள்களைப் படையலிட்டு விழா எடுக்க வேண்டும் என்று ஊர்மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றான். இதனை,

"மணிக்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடிப்

பலிகள் ஆர்கைப் பார்முது குயவன்

இடுபலி நுவலும் அகன்தலை மன்றத்து

விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறல் மூதூர் (நற்-293:1-4)

என நற்றிணை விளக்குகிறது. இப்பாலைநிலப் பாடலில் குயவர் இனத்தை சேர்ந்தவர்களின் வழிபாட்டு முறை தெளிவுறுத்துதப்படுகின்றது. தலைவியின் மேனி வேறுபாட்டைக் கண்ட அன்னை வெறி எடுக்கிறாள். முருகனுக்குப் படையலிட்டு மேற்கொண்ட வெறியாட்டானது தலைவியின் பசலையைத் தீர்க்கவில்லை என்பதை 47-வது பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. பிரிதொரு பாலைப்பாடல் தெய்வத்திற்குப் படைத்த படையலைப் பேய்கள் உண்ணுவதற்காகப் பாழ் மன்றத்தை நோக்கி எழுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"மாணா விரல வல்வாய்ப் பேஎய்

மல்லல் மூதூர் மலர்ப்பலி உணீஇய

மன்றம் போழும்....." (நற்-73:2-4)

என பேய்கள் படையலை உண்பதை இப்பாடல் எடுத்தாள்கிறது.

நெய்தல் நிலத்துத் தலைவன் ஒருவன் தலைவியைப் பிரியேன் என சூளுரைக்கிறான். ஆனால் அவன் சொன்ன சொல்லை காப்பாற்றவில்லை. சொல் தவறியதால் தெய்வத்தால் அவனுக்கு ஏதாவது துன்பம் நேர்ந்துவிடுமோ எனத் தலைவி அஞ்சுகிறாள். அதனால் அவனை துன்புறுத்தாதே என வேண்டித் தம் நிலத்துத் தெய்வத்திற்குப் படையலிட்டு வணங்குவோம். நீயும் வருக எனத் தன் தோழியை அழைக்கிறாள்.

"அணங்கல் ஓம்புமதி வாழிய நீஎனக்

கணம்கெழு கடவுட்கு உயர்பலி தூஉய்ப்

பரவினம் வருகம் சென்மோ தோழி" (நற்-358:5-7)

என அப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

முல்லை நிலத்தில் பழைய வீடுகளைக் கொண்ட சிறுகுடியில் தெய்வத்திற்குப் பலியாகச் சோற்றினை இடுகின்றனர். அதனைக் காக்கை தன் குஞ்சுகளோடு தன் சுற்றத்தையும் அழைத்து உண்கின்றது. இதனை நற்றிணை 367வது பாடல் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் கடவுள் உரைகின்ற ஆலமரத்தில் கடவுளுக்குப் படைத்த பலிச் சோற்றினை காக்கை உண்கிறது.

”நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து

உகுபலி அருந்திய தொகுவிரற் காக்கை” (நற்-343:4-5)

என இறைச்சிப் பொருளுடன் சுட்டப்பட்ட இப்பாடல் வரிகள் பாலைத் திணைத் தலைவி பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

பலி இடுதல்

தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுக்கும் சடங்கு முறைகளில் அசைவப் படையல் படைப்பதும் ஒன்றாகும். அதாவது ஆட்டுக்கிடாயை வெட்டி, அதன் மாமிசத்தைச் சுட்டு இலையில் படைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இந்தப் பலியிடல் முறையை,

“விடை வீழ்த்துச் சூடு கிழிப்ப” (புறம்:366, 19)

என்ற அடி விவரிக்கின்றது.

காக்கைக்குப் பலியிடல்:

இறந்தவர்களுக்கு திதி அளித்து வழிபடும் போதும் அமாவாசைத் தினங்களிலும் உண்பதற்கு முன்னும் காகத்திற்கு உணவு இடும் வழக்கம் இன்றளவும் பின்பற்றப்படும் வழிபட்ட மரபு ஆகும். புலி பொருட்களை காக்கைக்குப் படைப்பதால் ‘பலி உண்’ காக்கை என நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது.

பெண்கள் அளிக்கும் சோற்றினை எண்ட விட்டு ஊன் உணவுடன் கொடுக்கும் பலி சோற்றிற்காகக் காக்கை மரக்கிளையிலேயே அமர்ந்திருப்பதாகப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

"மாசுஇல் மரத்த பலிஉண் காக்கை

.....

.....

நல்வகை மிகுபலிக் கொடையோட உகுக்கும்" (நற்-281:1-4)

என்பது பாலைத் திணைப் பாடல் வரிகள்.

தலைவியின் உடல் மெலிவிற்குக் காரணம் பசலை நோய் என்று அறியாதத் தலைவியின் தாய் வேலன் வெறியாட்டுதலை நிகழ்த்துவாள். அப்பொழுது வேலனின் வேலைக் கையில் ஏந்தி ஆடுகின்ற பூசாரியானவர், முருகனுக்கு பலியிடக் கொண்டு வந்த ஆட்டுக்குட்டியை வெட்டி, ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்தைப் பூசாரி நான்கு திசைகளிலும் தெளித்து வழிபடுவர்.

வேலனுக்கு பலியிட்டு வழிபாடு செய்தல் பண்டையத் தமிழர்களிடத்து காணப்படும் ஒரு சடங்கு முறையாகும். சிறுதெய்வங்களுக்கும் பலியிட்டு பூசை செய்யும் சடங்கு முறைகளில் இரத்தம் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. அதாவது காவுச் சோறு என்று அழைக்கப்படும் இச்சோறு பலியிடும் உயிரினத்தின் இரத்தத்தைச் சோற்றுடன் பிசைந்துக் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுக்குக் குழந்தைப் பாக்கியம் கிடைக்கும் என்று மக்கள் நம்பினர்.

கடவுளுக்கு பலி கொடுக்கும் சடங்கானது இன்றளவும் மக்களிடத்தில் காணப்பட்டு வருகின்ற ஓர் மரபாகும். பலி கொடுத்தலை ஒரு திருவிழாவாகவும் கொண்டாடுகின்றனர். முப்பது நாட்கள் விரதமிருந்து யார் வீட்டிலும் பச்சைத் தண்ணீர்கூட வாங்கிக் குடிக்க மாட்டார்கள். கால்களில் காலணிகள் அணிய மாட்டார்கள். நல்ல நிகழ்வுகள் (திருமணம், பெண் பருவம் அடைந்த விழா), இறப்பு விழா என எந்த விழாக்களிலும் பங்கேற்க மாட்டார்கள். தங்கள் குலதெய்வங்களுக்காக ஆடு, கோழி போன்ற உயிரினங்களைப் பல மாதங்களுக்கு முன்போ அல்லது ஒரு வருடம் கோவிலுக்கு என்று நோந்து விட்ட ஆடுகள், கோழிகள் என அவற்றைப் பாதுகாப்பாகப் பேணி வளர்ப்பர். ஆடு, கோழி, பன்றி போன்ற அஃறிணை உயிர்களைப் பலியிட்டு, அதன் இறைச்சியோடு மேலும் கூட்டத்திற்குத் தக்கவாறு இறைச்சிச் சேர்த்துச்

சமைத்து உறவினர்கள், நண்பர்கள், சுற்றத்தார் என தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு உணவளிப்பர். இம்முறையினை பேச்சு வழக்கில் விருந்து என்று அழைப்பர். இதனை 'தெவம்' என்றும் அழைக்கின்றனர். இத் தெவம் என்னும் சடங்கு முறையானது தங்களது குலத் தெய்வங்களுக்கு தகுந்தாற் போல் வேறுபடுகின்றது.

நடுகல் வழிபாடு

சங்க தமிழரின் வாழ்வியல் முறைகளை நாம் முழுவதுமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குச் சங்க இலக்கியங்களை முதன்மை ஆதாரங்களாகத் திகழ்கின்றன. போரில் வீழ்ந்த வீரர்களுக்குக் கல் நட்டு வழிபடுவது பண்டைய தமிழ் மரபு. வீரனின் நினைவுக்காகக் கற்கள் நிறுத்தப்பட்டு அவற்றின் அருகில் கேடயங்களும், ஈட்டிகளும் வைக்கப்பட்டன. இத்தகைய கற்கள் நடுகற்கள் எனப் பெயர்பெற்றுத் தெய்வங்களாகவே வணங்கப்பட்டு வந்தன. இந்நடுகல்லிற்கு மயில் இறகு சூட்டி நெல்லினால் சமைத்த உணவோடு கள்ளையும் படைப்பர். மேலும், செம்மறி ஆட்டுக் குட்டியைப் பலிகொடுத்து நடுகல்லை வழிபடுவர் என்பதை,

“வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்

வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுள் பேண்மார்

நடுகல் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்து

தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்” (அகம், 35: 6-9)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். நடுகல்லிற்கு மயில் பீலியையும் சூட்டி அழகுபார்ப்பர். மேலும், அவ்வீரனின் பெயரையும் அவனது குடிச்சிறப்பினையும் அக்கல்லில் எழுதி வைத்து அவன் பயன்படுத்திய ஆயுதங்களையும் நட்டுவைப்பர். வழிச்செல்வோர் அவற்றைக் கண்டு போற்றவும், வீர உணர்வு கொள்ளவும் அவை வழிகாட்டும் என்பதை,

“நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீடு சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்” (அகம், 131:9-12)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பகைவரின் முன்னின்று விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரர்களின் பெயரும் பெருமையும் எழுதி நட்ட கல்லைக் கடவுளாக எண்ணி வணங்கினர் என்பதை,

“ஒன்னாத தெவ்வர் முன்னின்று விலக்கி

ஒளிறுஎந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே” (அகம், 335: 9-12)

என்று புறநானூறு வெளிப்படுத்துகின்றது. வீரத்தோடு கருணையும் இருந்த வீரர்களின் நடுகல்லின் முன்பு வேல் ஊன்றிக் கேடயத்தையும், மயில் தோகையையும் சாத்தி வழிபடுவர். இத்தகைய நடுகற்கள் அந்தக் காட்டில் செல்லும் போது காணப்படும். அக்கற்கள் வீரர் பகைநாட்டில் போர் புரிவதற்காக அமைக்கும் பாசறை போலத் தோன்றும். இதன் மூலம் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கு அடிப்படையாகப் பண்டைத் தமிழரிடம் இருந்த நடுகல் வழிபாடே முக்கியக்காரணமாம் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

நடுகல் வழிபாடு குல தெய்வ வழிபாடாகவும் முன்னோர் வழிபாடாகவும் வணங்கி வருவதை கள ஆய்வின் வழியாக அறிய முடிகிறது. இவ்வழிபாட்டில் மனிதன் மட்டும் அல்லாது கோயில் காளை மாடுகளை வணங்குகிற பழக்கமும் இருந்து வருகிறது. இக்காட்சியினை கண்டதேவிக்கு அருகே உள்ள வாழ்கிறமாணிக்கம் என்ற கிராமத்தில் காளை வழிபாடு அறிய முடிகிறது.

திருவிழாக்கள்

தமிழர்களின் பெருமைகளை உலகம் முழுவதும் எடுத்துக் கூறுவன சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். சங்க இலக்கியமான அகநானூற்றில் திருவிழாக்கள் மற்றும் வழிபாட்டுச்செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் திருவிழாக்களும் வழிபாடுகளும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. தமிழர்களின் நம்பிக்கைகள் காரணமாகத் தோன்றியவை தான் திருவிழாக்கள். சங்க கால மக்கள் தெய்வத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு திருவிழாக்களை நடத்தினர். திருவிழாவின் நோக்கம் மனிதனின் சோர்வினைப் போக்கி மனித இனத்தை ஒன்று சேர்ப்பது ஆகும்.

ஆடி நீர் பெருக்கு விழா

வைகையில் வெள்ளப் பெருக்கு வந்தபோது மக்கள் பொன்னால் ஆன மீன்களைக் கொண்டு சென்றும் மலர்த்தூவியும் வழிபட்டு நீராடி மகிழ்ந்த சடங்கினை பரிபாடல் (பரி.16:11-15) குறிப்பிடுகிறது.

கார்த்திகை விழா

கார்த்திகை தினமான நல்ல நாளில் கரும் மேகங்கள் ஒன்றுகூடியிருக்கும் நள்ளிரவில் இல்லங்களில் பெண்கள் திருவிளக்கு ஏற்றினர். சங்க காலத்தில் மாதம் மும்மாரி மழை பெய்ததாகக் குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. கார்த்திகை மாதம் மழையின் மிகுதியினால் அதை நிறுத்த வீட்டில் விளக்கேற்றி விளக்கேற்றினர். அவ்வாறு விளக்கேற்றினால் மழை நின்றாவிடும் என்பது முன்னோரின் நம்பிக்கை அதன் எச்சமாகவே இன்றளவும் கார்த்திகை மாதம் விளக்கேற்றும் நிகழ்வு சடங்கு முறையாகப் பின்பற்றப்பெற்று வருகின்றது இதனை,

”குறுமுயல் மறுநிறம் கிளரமதி நிறைந்து

அறுமீன் சேறும் அகல்இருள் நடுநாள்

மறுகுவிளக்கு உறுத்து மாலை தூக்கி

பழவிறல் மூதார்ப் மலருடன் துவன்றிய

விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம (அகம். 141:7-11)

என்ற பாடலில் மாலையும் தோரணைகளையும் தொங்கவிடப்பட்டு பழமையான வெற்றிச் சிறப்புப் பொருந்திய முதுமை அடைந்த ஊரில் ஊர்மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கார்த்திகை விழாவினை கொண்டாடி வந்தனர்.

தமிழக மக்கள் இன்றளவும் வருடந்தோறும் கார்த்திகை மாதம், கார்த்திகை தீபவிழாவினைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இந்த விழாவன்று வீடுதோறும் தவறாமல் விளக்கு ஒளி ஏற்றிக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இவ்விழா சங்ககாலந்தொட்டே வழக்கத்தில் இருந்து உள்ளது. அம்மக்கள் நிறைமதி ஒளிவீசும் கார்த்திகை நாள்மீன் சேரும் நடுயாமத்தில் விளக்கேற்றிக் கொண்டாடியுள்ளனர். தமது தெருக்களிலும் வீட்டு வாயிலிலும் விளக்கு ஏற்றி வைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர்.

தெய்வ பக்தி உள்ளவர்கள் ஒன்றாகக் கூடுவர். வாத்தியங்களுடன் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடுவர். இக்காலத்தில் பஜனை செய்வது போல் அக்காலத்திலும் இவ்வாறு பஜனை செய்து வந்தனர்.

"சீறடியவர் சாறுகொள எழுந்து

வேறுபடு சாந்தமும், வீறுபடு புகையும்,

ஆறு செல் வளியின் அவியா விளக்கமும்

நாறு கமழ் வீயும், கூறும் இசை முழுவமும்

மணியும், கயிறும், மயிலும், குடாரியும்

பிணிமுகம், உளப்படப் பிறவும், ஏந்தி

அருவரைச் சேராத் தொழுநர்"

(பரி.8, 96-102)

புண்ணிய நீராடுவோர், பொன்னால் செய்த சங்கு, நண்டு, இரால் மீன், வாளை மீன் இவைகளை தண்ணீரே இறைப்பார்கள். (பரி. 10)

மார்கழி மாத திருவாதிரை நாளிலே சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்வர். வேதங்களைப் பயின்ற அந்தணர்கள் அவ்விழாவைத் தொடங்கி நடத்துவார்கள்.

பொங்கல் விழா

நம் நாட்டில் பல்வேறு விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவற்றுள் மிகச்சிறந்தது பொங்கல் திருவிழாவாகும். இதனைத் தமிழர் திருநாள் என்றும் உழவர் திருநாள் என்றும் அறுவடைத் திருநாள் என்றும் அழைப்பர். சங்க காலத் தமிழரும் அறுவடையைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடியுள்ளனர். முன்பனிக்காலமாகிய மார்கழி இறுதியிலும் தைமாதத் தொடக்கத்திலும் பொங்கல் விழா நடைபெறும். பொங்கல் என்னும் சொல் மழை பெய்து ஓய்ந்த மேகத்திற்கு அடைமொழியாக வழங்கப்பட்டு உள்ளது.

"பெய்துபுலம் திறந்த பொங்கல் வெண்மழை

எஃகுஉறு பஞ்சித் துய்ப்பட் டன்ன

துவலை தூவல் கழிய அகல்வயல்

நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூக்

கோடைப் பூளையின் வாயையொடு" (அகம்.217:1-5)

சங்காலத் தமிழர்கள் மழைக்காலம் முடிந்ததும் தைமாதத்தில் பொங்கல் விழாவைக் கொண்டாடியுள்ளனர்.

தை நீராட்டு

தைத்திங்களில் நோன்பு இயற்றுவோர் அமர்ந்திருப்பதைப் போல மழையில் நனைந்த குரங்குகள் அமர்ந்திருந்ததாக நற்றிணை கூறுகிறது. இக்காட்சியை,

“வான்பெயல் நனைந்த புறத்த நோன்பினர்

தையூண் இருக்கையில் தோன்றும் நாடன்” (நற்.22, 6-7)

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. தைத் திங்கள் அதிகாலையில் கூடி நீராடிய பெண்களைப் பற்றி

“நறுவீ ஐப்பால் மகளிர் ஆடும்

தைஇத் தண்கயம் போலப்

பலர் படிந்துண்ணும் நிற்பரத்தை மார்பே” (ஐங்.84,3-5)

எனும் அடிகளில் ஐங்குறுநூறு பகர்கிறது. தை நீராட்டு விழா தற்காலத்தில் மார்கழி விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

பங்குனித் திருவிழா

பங்குனி மாதத்தில் உத்தரமும், நிறைமதியும் கூடிய நன்னாளில் பங்குனி உத்திர விழா பங்குனி உத்திர விழா தமிழகத்தில் தற்பொழுதும் நடைபெற்று வருகிறது என்பது சிறப்பாகும். இதனை,

“வென்றெறி முரசின் விறற்போர்ச் சோழர்

இன்கடும் கள்ளின் உறையூ ராங்கண்

வருபுனல் நெறிதரும் இடுகரைப் பேரியாற்று

உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்

பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்” (அகம், 137:5-9)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. சங்க காலம் தொட்டு இன்றைய காலகட்டம் வரை பங்குனி விழா எடுக்கும் மரபு தொடர்கிறது. காலங்கள் மாறினாலும் தமிழர்கள் தமது பண்பாட்டு மரபு வழிபாட்டில் விலகி நிற்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

முளைப் பாலிகைத் தயாரிப்பு

புதிதாக மண்பானையோ மண் குடமோ வாங்கி அதன் அடிப்பகுதியை சீராக உடைத்துவிட்டு அதன் வாய்ப்பகுதி தரையில் படும்படி தலைகீழாகக் கவிழ்த்து வைக்கப்படும். பானையாக இருந்தால் அதன் குறுக்கு வசத்தில் இரண்டு மூங்கில் அல்லது அகத்திக் கம்புகள் பெருக்கல் குறிபோல வைக்கப்படும். பின்னர் சிறிது வைக்கோலை அதன் மேல் பரப்பிவைப்பார்கள். இது முளைப்பானை அல்லது முளைக்குடம் எனப்படும்.

முதல் நாள் காலையில் இச் செப்புகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வைக்கோலின் மேல் மொச்சைக் கொட்டை, காராமணி, முழுக்கடலை, நெல், கேழ்வரகு இன்ன பிற தானியங்களைக் கலந்து தூவி தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பர். மாலையில் செப்புகளைக் கவிழ்த்து வைக்க உள்ளேயிருந்த நீர் வெளியேறிவிடும். மறுநாள் காலையில் தண்ணீர் ஊற்றி உடனே கவித்துவிடுவர். அன்று மாலைப் பொழுதிலும் திரும்பவும் ஒரு முறை தண்ணீர் ஊற்றிச் செப்புகளைக் கவிழ்த்து விடுவர். மூன்றாம் நாள் காலை செப்புகளை நிமிர்த்திப் பார்த்தால் எல்லாத் தானியங்களும் முழுவதுமாக முளைத்திருக்கும். இப்படித் தானிய முளைகள் முளைத்த ஒன்பது செப்புகளையும் கல்யாணக் கூடத்தின் வாசலில் வைத்திருப்பர்.

ஆட்டுப் புழுக்கையையும் மாட்டுச் சாணத்தையும் உரலில் இட்டுத் தூளாக்கி அதனைக் கரம்பை மண்ணுடன் கலந்து வைக்கோலின் மீது தூவுவார்கள். நீரில் ஊறிய தானியங்களை இந்த பாளை அல்லது குடத்தில் எல்லா விதைகளையும் இட்டு மொத்தமாகக் கலந்துவிடுவர். பின்னர் முற்றம் அல்லது திறந்த வெளியில் வைப்பர். அவற்றின் மீது எருத்தாளைத் தூவி நீர்த் தெளிப்பர். இந்த தானிய முளைகள் ஒவ்வொரு நாளும் வளரும். எட்டாம் நாள் முளைப்பாரிகளை எடுத்துச் சென்று ஊர்க்குளத்தில் போட்டுவிடுவார்கள். குளத்தில் நீர் இல்லாத ஆண்டுகளில் கிணற்றில் போடுவார்கள்.

வேள்வி

அந்தணர்களால் வேள்வி செய்யப்படும் வழக்கம் பழங்காலம் முதல் தமிழகத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. நான்கு வேதங்களிலும் கூறப்பட்டது போன்று வேள்விகள் நடைபெறும். வேள்வி நெருப்பில் நெய் ஊற்றி, பெரும்

பொருட்கள் போடப்பட்டுப் புகை உண்டாக்கப்பெறும். அவ்வேள்வியின் அடையாளமாகத் தூண் நடப்பெறும். இவ்வாறு செய்யப்பெறும் வேள்விச் சடங்கினை,

“..... புரை இல்

நல் பனுவல், நால் வேதத்து,

அருஞ் சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை

நெய்ம்மலி ஆவுதி பொங்கப் பல் மாண்

வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி,

யூபம் நட்ட வியன் களம் பல கொல்?” (புறம்:15, 16-21)

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன.

ஆரிய வழக்கப்படி அடுத்தவர்களுக்குத் தானம் வழங்கும்பொழுது நீர் விட்டுத் தாரை வார்க்கும் வழக்கம் இருந்தது. புறநானூற்றில் வேள்வி செய்யும் அந்தணர்களுக்கு அரசன் தாரைநீர் வார்த்து அணிகலன்களை அளித்தான். இச்சடங்கினை,

“நின்வரவு அஞ்சலன் மாதோ நன்பல

கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்க்கு

அருங்கலம் நீரொடு சிதறி பெருந்தகைத்

தாயின் நன்று பலர்க்கு ஈத்து”

(புறம்:361, 3-6)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

வேள்வி

வேள்வி சடங்குகள் மன்னர்களால் விரும்பி நடத்தப்பட்டன. சங்க காலத்தலைவர்கள் சீறூர் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர் என நான்கு திறப்பட்டவர்களாக இருந்தனர். குறுநில மன்னர்களைவிடவும் பெருவேந்தர்களே வேள்விச் சடங்குகளை நடத்தியுள்ளனர். வேந்தர்களைத் தன் வயமாக்கி பிராமணர் அந்தணர் முதலானனோர் “தமிழ்நாட்டிலே வேதம் பயின்ற அந்தணர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் வேந்தர்களின் ஆதரவு பெற்று வேள்விகளைச் செய்து வந்தனர். தமிழ் மன்னர்கள் வேதங்களையும்,

வேள்விகளையும், அந்தணர்களையும் ஆதரித்து வந்தனர்”⁸³. செல்வாக்குப் பெற்றனர்.

அந்தணர் வாழ்த்தி உயர்த்திய கைகளுக்குக் கீழாக அரசனின் முடிபணிந்து வணங்கிய காட்சியைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. இதனை,

“இறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி சிறந்த

நான்மறைமுனிவர் ஏந்துகை எதிரே” (புறம். 6:19-20)

என்னும் புறப் பாடலடிகள் வழி அறியலாம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெரு வழுதியைக் காரிக்கிழார் இவ்வாறு வேண்டுகிறார். வேள்வி நிகழ்த்தும் அந்தணர்களை “கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்” என மற்றொரு புறப்பாடல் சுட்டுகிறது (புறம்-361:4)

“வேலவன் அகவன் மகளிர் போன்ற மாந்திரிகர்களுக்கு அடுத்த மதகுரு, தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படாத நிலையில் பிராமணர் அந்தணரே மதகுருமார்களின் இடத்தைப் பிடித்துள்ளனர். தொல் சமூகத்தின் சடங்கு வினைமுறைகளைச் செய்த வேலன் அகவன் மகளிர் இரண்டாவது நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பார்ப்பனர் முதல் நிலை அடைந்ததைக் காணமுடிகிறது”⁸⁴ என்னும் அறிஞர் வே.பழனிவேலு கூற்று ஏற்படையதாகும். வேள்வி வேட்டல் பார்ப்பனர்களுக்கு உரியனவாகக் கருதப்பட்டன.

“அறம்புரி அந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி

ஞால நின்வழியொழுகப் பாடல் சான்று

நாடுடன் விளங்கு நாடா நல்லிசைத்

திருந்திய வியன்மொழித் திருந்திழைக் கணவ” (பதி.24,8-11)

எனும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடிகளில் அந்தணரின் செல்வாக்கினை அறியலாம். சங்க இலக்கிய அடிகளில் வேதம் ஓதி வேள்வி வளர்க்கும் அந்தணரின் சடங்குகள் பற்றிய செய்திகளை அறியலாம். பார்ப்பனர் வருந்தும் செயலை மன்னர்கள் செய்ய மாட்டார்கள் என்பதை “நும் முன்னோர் எல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலார்” (புறம்.43) எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

⁸³ . சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.177

⁸⁴ . சங்க இலக்கியம் பாட்டுமரபும் எழுத்து மரபும் - ப.23

பெருந் தெய்வங்களை வழிபடும்போது பலவிதமான நிகழ்ச்சிகளும் சடங்குகளும் நடைபெறும். காணிக்கை செலுத்துதல், அங்கமளித்தல், காவடி எடுத்தல், பால்குடம் எடுத்தல், மொட்டையிடல், காது குத்தல், பிச்சையெடுத்தல், கால்நடையாகப் போகுதல், தர்மம் செய்தல், மிருகங்களை நேர்ந்துவிடல் போன்று பல்வேறு சடங்குகள் உண்டு.

1. கிராம தேவதைகளுக்குச் சிலர் காணிக்கை மட்டும் செலுத்துவதுண்டு. காணிக்கையெனப் பொதுவாகக் காசுகளை உண்டியலில் போடுவர். சிலர் துணிகளில் முடிந்து வைத்துக் கோவிலில் சென்று போடுவர். இதை 'முடிந்து போடுதல்' என்று சொல்லலாம்.
2. சிலர் தேவதைகளுக்கு எண்ணெயும் மாலையும் வாங்கி கொடுப்பார்கள். அதே அக்கோயில் பூசாரி எண்ணெயோடு மஞ்சளையும் சேர்த்து உருவங்களில் பூசி மாலையிடுவார்.
3. சிலர் தேங்காய்களை மட்டும் உடைப்பதுண்டு
4. மாடு கன்று ஈன்றதும் கறக்கின்ற தொடக்கப் பாலைச் சில பெண் தேவதைகளுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுப்பதுண்டு.
5. அம்மன் தெய்வங்களுக்குச் செவ்வாய்க் கிழமைகளிலும், ஆண் தேவதைக்கு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் பொங்கலிடுவர். அதோடு, இத்தேவதைகளுக்கு நடக்கும் கொடை விழாக்களில் ஒவ்வொரு நாளும் பொங்கலிடுவர். சிலர், பொங்கல் இடுவதோடு பாயசம் வைத்தலும் உண்டு.
6. திருவிழாக்களின்போது, ஊர்வலம் வரும்போது, தேங்காய், பழம், பன்னீர், ஊதுவத்தி, சூடம், சாம்பிராணி, வெற்றிலைபாக்கு ஆகியவற்றை அளிப்பர். இதைச் "சொர்ணப்பம் சாத்துதல்" என்பர்.

7. திருவிழாக்களின்போது, கரகமெடுத்தாடுவர். இவ்வழக்கம் மாரியம்மன் போன்ற பெண் தேவதைகளுக்கே உரியது.
8. சில தேவதைகளுக்கு எருமை, ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி போன்றவைகளைப் பலியிடுவர். இப்பலிகள் திருவிழா நாட்களிலும், வெள்ளி செவ்வாய் போன்ற நன்னாட்களிலும் நடைபெறும்.
9. ஊர் மக்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து 'வரிப்பணம்' பிரித்து விழாக் கொண்டாடுவர். இதைக் 'கொடை விழா' என்பர். ஆண் தேவதைகளானால் வியாழன், வெள்ளி, சனி ஆகிய மூன்று நாட்களிலும், பெண் தேவதைகளானால் திங்கள், செவ்வாய், புதன் ஆகிய மூன்று நாட்களிலும் கொடை விழாவெடுப்பர். இவ்விழாவில் காணிக்கை, தேங்காய் உடைத்தல், பலியிடல், எண்ணெய் சாத்துதல், கரகமெடுத்தல் போன்ற எல்லாவிதமான வேண்டுகளும் நிறைவேறும். அதோடு கலைஞர்களின் நிகழ்ச்சிகளும் சிறப்பிடம் பெறுவதுண்டு.
10. கோவில்களில் மஞ்ச விரட்டு நடைபெறுகிறது.
11. புற்று கோயில், முனீஸ்வரன் கோயிலில் வேண்டுதலை நிறைவேற்றுவர்.
12. பத்து அல்லது இருபது பேர் கையில் வாளை வைத்து கொண்டு ஆடுவர். தங்களைத் தாங்களே வாளினால் வெட்டிக் கொள்வர். ஒருவர் சாட்டையால் ஒவ்வொருவரை அடிக்க, அடிபட்டவர் எழுந்து செல்வார்.
13. மாரியம்மன் கோயிலில் ஆண்கள் கலசமும் பெண்கள் தீச்சட்டி, மாவிளக்கு ஆகியவையும் கொண்டு வருவர். மாரியம்மன் கோவிலில் பக்தர்கள் தெருவில் உருள்வதை 'அங்கப்பிராணம்' என்று குறிப்பிடுவர்.

14. அம்மன் கோவில்களில் பால்குடம் எடுப்பர். இதை 'மதுவெடுத்ததல்' என்பர்.
15. சுடலை மாடன் கோவிலில் சாமியாடும்போது ஆயுதங்களால் தலையில் அடித்துக் கொள்வர். உடம்பில் வெட்டிக் கொள்வர். பொங்கல் பானையில் கைவிடுவர். அதில் குளிப்பர். ஆட்டு ஈரலைப் பிடுங்கி வாழைப் பழத்துடன் சாப்பிடுவர்.

கோவில் பிரசாதங்கள்

தெய்வங்களை வணங்குவோருக்குத் தெய்வப் பிரசாதங்களை வழங்குவதுண்டு. அவை:

1. திருநீறு, 2. குங்குமம், 3. பூ, 4. தீர்த்தநீர், 5. பழம், 6. பொங்கல், 7. தேங்காய், 8. மண், 9. வேப்பிலை, 10. துளசி ஆகியவை.

தெய்வ நம்பிக்கைகள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் தொடர்பாகக் கொண்ட நம்பிக்கைகள் பல அவை,

1. சத்தியம் பலித்திடும், 2. தகடு வைத்தல், 3. தொழுதால் துன்பம் நீங்கும், 4. பிள்ளை வரம், 5. தீ மிதித்தல், 6. இரத்தம் குடித்தல், 7. மஞ்சள் நீராடல், 8. மயானம் செல்லல், 9. சாட்டையால் அடித்தல், 10. மழை வருமென்றால் வரும், 11. நோய்கள் நீங்கும், 12. பேய்கள் விலகும், 13. நல்ல பலன் உண்டாகும்.

நடுகல்

தொல்காப்பியம் சுட்டும் நடுகல்

மாந்தர்களது வாழ்விற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடப்படும் நூல்களில் அமையப்பெற்றது தொல்காப்பியம். இவற்றில் நடுகல் எடுப்பதற்கான ஆறு நிலைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் தொல்காப்பியர். அவை பொருளதிகாரம் புறத்தினையியலில் வீர அவை, கால்கோல் நீர்ப்படை நடுதல், பெரும்படை(படைத்தல்), வாழ்த்தல் எனப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பகைவரை எதிர்த்து நின்று அழித்துக் களத்தில் வீழ்ந்த வீரர்களுக்குக் கல் நட்டு வழிபாடு செய்த வழக்கத்தை இவை வகைபட விளக்குகின்றது. நடுவதற்கு ஏற்ற கல்லைக் காணுதல், கைக் கொள்ளுதல், கல்லை நீராட்டுதல், கல்லை நடுதல், கல்லுக்குப் படைத்தல், கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட வீரனை வாழ்த்துதல் என்பனப் பற்றி நடுகல் வழிபாடாக குறிப்பிடுகின்றது. இதனடிப்படையில் நோக்குகையில் இவ்வழக்கம் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே இருந்ததனை அறியமுடிகின்றது.

இலக்கணச் செய்திகள்

போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களுக்காக எடுக்கப்படும் நடுகல் பற்றிய இலக்கண நூல்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. தொல்காப்பியமும், புறப்பொருள்வெண்பாமாலையும் நடுகல் பற்றிய செய்திகளை விரிவாகவே எடுத்துக் கூறுகின்றது.

நடுகல் விளக்கம்

நினைவுத்தூண் என்று கூறப்படும் நடுகல் போரில் இறந்துபட்ட வீரனுக்கு அதாவது வீரசுவர்க்கம் அடைந்த வீரனுக்கோ, விழுப்புண் பட்டு இறந்த மறவனுக்கோ, அவனது வீரத்தை நினைவு கூறும் விதமாக ஆண்டு தோறும் நடத்தப்படுவது ஆகும். இம்மரபானது சங்க காலம் தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது என்பதைத் தொல்காப்பியம்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல்”⁸⁵ - (தொல்.புறம்.60 :19-20)

என்று வரிசைப்படுத்துகிறார். அதாவது.

போரில் இறந்த வீரனுக்கு நடுவதற்கேற்ற கல்லை தேர்ந்தெடுப்பது காட்சி என்றும் அவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்த கல்லை எடுத்து வருவதும், நடுவதற்கு நன்னிமித்தம் பார்ப்பது கால்கோள் என்றும்: அக்கல்லினை நீரிலே கழுவுதல் நீர்ப்படை என்றும் வீரன் வீழ்ந்துபட்ட இடத்திலோ அல்லது வேறிடத்திலோ கல்லினை நடுதல் நடுகல் என்றும் அக்கல்லில் வீரனது பெருமையினைப் பொறிப்பது பெரும்படை என்றும் கல்லினைத் தொழுதல் வாழ்த்துதல் என

⁸⁵ . தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், பாகம் 1, ப.162

வரையறை செய்கிறார். நடுகற்கள் இறந்துபட்ட முன்னோர்களை வழிபடும் வழக்கம் மிகத் தொன்மையானது. இவ்வழக்கம் உலகம் முழுவதும் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது என்றும், பிற்காலத்தில் இதுவே கடவுள்களில் உருவங்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நடுகல் பற்றி வேறு பெயர்கள்

தமிழில் நடுகல் என்பது “வீரகலு அல்லது விரசிலாலு” எனக் கன்னட தெலுங்கு மொழிகளில் கூறப்படுகின்றது. மேற்கு இந்தியாவில் நினைவுக் கற்களைப் “பலியா” என்றும், “கம்பியா” என்றும் “சர” என்றும் அழைக்கின்றனர். மத்திய இந்தியாவில் மௌரியர்கள் வழிபடும் நினைவுக் கற்கள் “உரஸ்கல்” என வழங்கப்படுகின்றது. வட இந்திய கொல்லா மற்றும் போயா இனத்தவர் “வீர்கா” என்று நடுகல்லை அழைக்கின்றனர்.

நடுகல்லின் அமைப்பு

இங்கிலாந்து நாட்டவரான கிராண்ட் ஆலன் என்பவர் 1911-12-ல் நடந்த ஆய்வு நூலில் “சமாதியின் மேல் நட்டு வைக்கப்பட்ட மரத்தாலான முளைகள் தான் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மரச் சிலைகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருக்க கூடும் என்கிறார். மேலும் இதைப் போலவே சமாதியின் மேல் உருட்டி விடப் பட்ட சொரசொரப்பான பாறைகளும் நட்டு வைக்கப்பட்ட நடுகற்களும் பண்பட்ட சமூகங்களில் காணப்படுகிற பொதுவான வழிபாட்டு உருவமான கற்சிலைகள் உருவாகக் காரணமாக அமைகின்றன என்கிறார். தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய இந்நடுகல் வழிபாடு தமிழகத்தின் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும், வீரச் செயல்களையும், இறந்துபட்ட மறவரின் புகழையும் வெளிப்படுத்தும் சாதனமாக விளங்குகின்றன. இதனை அகநானூறு

“மறவர் பெயரும் பீடும் எழுதி”

(அகம்.67,)

எனவும் கூறுகிறது.

நடுகல்லானது வீரசுவர்க்கம் அடைந்த வீரனது நினைவாக அடுக்கப்படுவதால் அவ்வீரன் சண்டையிடும் காட்சி புடைப்புச் சிற்பமாகக்

கல்லில் செதுக்கப் பட்டிருக்கும் பின்பு காலப்போக்கில் சமயங்களின் தாக்கத்தினால் சில மாற்றங்களை அடைந்தன.

நடுகல் வழிபாடு தோற்றம்

நடுகல் வழிபாடு ஆனது நிலவுடைமைச் சமூகக் காலத்திலே உருவாக்கப் பட்டதாகும். மனித குடும்பத்தில் ஒருவர் இறந்த பின் அவர் நினைவாக அம்மனிதன் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் நடுகல் நட்டு வழிபடுகிற நிலை உருவாகிறது.

மனிதன் களிமண்ணிலும், கற்களிலும் சிலை உருவாக்கக் கூடிய சிந்தனை உருவாகும் வரை இந்நடுகல் வழிபாட்டு முறை நிகழ்ந்தன. இன்றளவிலும் இந்நடுகல் வழிபாட்டு முறை காணப்படுகிறது. காலம் காலமாகப் பொருளாதாரம் இல்லாத ஏழை நடுத்தர மக்கள் தம் முன்னோர்களை வழிபடும் முறை நடுகல் வழிபாடு முறையாக இருந்து வருகிறது. பொருளாதார மிக்கவர்கள் தங்களுடைய முன்னோர்களின் நினைவிடத்தைத் திருக்கோயிலாக ஆக்கப்பட்டுருந்த நிலையும் உள்ளன. இந்நடுகல் வழிபாட்டு முறையினைத் தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளிலும் காணமுடிகிறது.

நடுகல்லின் வகைகள்

நடுகற்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு மட்டும் இல்லாமல் பிற வீரச்செயல் புரிந்து இறந்தவர்களுக்காகவும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு,

1. “நிரைகவர்தல் போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை ஆநிரைப்பட்டான் நடுகல் அல்லது தொறுப்பட்டான் நடுகல் என்றும் கூறலாம்.
2. ஆநிரை மீட்புப்போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை ஆநிரை மீட்டுப்பட்டான் நடுகல் அல்லது தொறு மீட்டுப்பட்டான் நடுகல் என்றும் அழைக்கலாம்.

3. புலியுடன் சண்டையிட்டு இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை புலிகுத்திப்பட்டான் என்றும், பன்றி குத்தி இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லைப் பன்றிகுத்திப்பட்டான் நடுகல் என்றும் அழைக்கலாம்.
4. மன்னன் வெற்றிபெறுவதற்காக ஊர் மற்றும் கோயில் செழிப்பதற்காக தங்களின் தலைகளைத் தாங்களே அரிந்து கொண்ட நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கும் நடுகற்களை நவகண்டபலி நடுகல் என்றும் அல்லது தலைப்பலி நடுகற்கள் என்றும் மக்கள் நடுகற்களை அழைத்து வருகின்றனர்.
5. பெண்கள் தீயில் மாய்ந்து இறந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களைத் தீப்பாய்ந்த அம்மன் அல்லது மாசதிக்கல் என்றும், ஊர்க்காத்தலுக்கான பூசலில் இறந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை ஊர்க்காத்தான் நடுகல் என்றும், துறவியர் நோன்பு இருந்து இறந்ததற்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை நிசிதிசைக்கல் என்றும் மக்கள் இன்றும் அழைத்து வருகின்ற வழக்கைக் காண முடிகின்றது” என்று நடுகல் வகையை ஐந்தாக மு. மணிவேல், ஆ. பூமிச்செல்வன், கு. சின்னப்பன் என்பவர்கள் கலை இலக்கியம் பன்முக வாசிப்பு என்ற நூலில் கூறியுள்ளனர்.

வீரத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படும் நடுகற்கள் நவகண்ட நடுகல், சதிக்கல் என்ற இரண்டு வகையில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நவகண்ட நடுகல் விளக்கம், சான்று, சதிக்கல் விளக்கம் சான்று போன்றவைக் கீழே கூறப்படுகின்றன.

நவகண்ட நடுகல்

தெய்வத்தைப் பார்த்து வீரனொருவன் இந்தப் போரில் தான் வெற்றி பெற்றால் அல்லது தான் செய்ய இருக்கும் செயல் வெற்றியடைந்தால் தன் தலையை அரிந்து கொடுப்பதாக வேண்டிக் கொள்வான். அதுநிறைவேறிய உடன் தன்தலையை, உடம்பை ஒன்பது துண்டங்களாக வெட்டி வேண்டுதலை நிறைவேற்றுவான். அவ்வாறு உள்ளவனுக்கு எடுக்கக்கூடிய கல் நவகண்ட நடுகல் எனப்படும். தனது உடம்பை ஒன்பது துண்டங்களாகக் கூர்மையான

ஆயுதத்தால் தன்னைத் தானே வெட்டிக்கொள்வது நவகண்டம் என்றும் நவம் - புதுமை, கண்டம் - கழுத்து எனும் பொருளில் புதுமையான முறையில் கழுத்தை அம்மனுக்குக் காணிக்கையாக்குவது என்றும் கருதப்படுகிறது” என்பர். இத்தகைய நவகண்டச் சிற்பங்கள் துர்க்கைக்கு முன் வீரன் நின்ற நிலையிலோ, அமர்ந்த நிலையிலோ, முழங்காலிட்ட நிலையிலோ தம் தலையைக் கொய்வது போல அமைக்கப்படும். கழுத்தில் வாள் வைத்த நிலையிலும் காட்டப்படுவதுண்டு. இத்தகு தலைப்பலியளித்த நடுகற்கள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் துர்க்கை எனும் கொற்றவைக்கு நடந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

நவகண்ட நடுகற்கள் சான்றுகள்

திருச்சி மலைக் கோட்டையின் கீழ்க்கரைப்பகுதியில் அமைந்துள்ள குடவரைக் கோயிலில் துர்க்கைக்கு நவகண்டம் அளிக்கும் காட்சி இடப்பெற்றுள்ளது. மகாபலிபுரம் திரௌபதி அம்மன் ரதத்தில் அத்தகுக் காட்சியை காணலாம். “கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டு ஒன்றில் கோயில் தேவரடியார் பொன் ஆண்டை மகன் இளவெண்மதி சூடினான் என்பவர் கோயில் மண்டபம் கட்டி முடிக்கப்பட்டால் தன் தலையை இறைவனுக்கு அளிப்பதாக உறுதி ஏற்றுப் பணி நிறைவடைந்ததும் தலையைப் பலியிட்டான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது” என்பர் ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத்தகைய நவகண்ட நடுகற்கள், கோயிலிலும் நவகண்ட நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன.

சதிக்கல்

கணவனுடன் மகிழ்ந்து வாழ்க்கை நடத்திய மனைவியர், தன் கணவன் இறந்தபோது அன்பின் மிகுதியால் தாமும் கணவருடன் தீயில் விழுந்து உயிர் துறந்துள்ளனர். சிலசமயம் மனைவிக்குக் கணவனுடன் உயிர்துறக்க விருப்பம் இல்லையென்றாலும் கட்டாயப்படுத்தி நெருப்பில் விழச்செய்வதும் உண்டு. கணவன் இறந்தபின் சமூகத்தில் கைம்பெண்டிர் பல இன்னல்களைத் தாங்கி வாழ வேண்டி இருந்ததால் உடன் கட்டை ஏறுவது என்பது சமூக வழக்கமாக அக்காலத்தில் இருந்து வந்துள்ளது எனவேதான் “கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்” என்கிறார் இளங்கோவடிகள். உடன் கட்டை ஏறிய பெண்களுக்கு நினைவுக்கல் எடுப்பதும் அக்கால வழக்கமாகும். அத்தகைய கற்கள் ‘சதிக்கற்கள்’ என்று அழைக்கப்பட்டன.

சதிக்கல்லின் அமைப்பு

சதிக்கல் சிற்பங்களின் அமைப்புமுறை கணவன், மனைவி இருவரையும் அமைத்து வடிப்பது. இவற்றில் கணவருடன் மனைவியைக் காட்டுவது மனைவிக்குப்பதில் அவளின் கையைக் காட்டுவது மேலுலகில் சிவலிங்கம் முன்பாக இருவரையும் காட்டுவது எனப் பல்வேறு நிலைகளில் காணப்படுகின்றன. இக்கல்லில் காட்டப்படும் கையில் மங்களப் பொருளான வளையல்கள் காட்டப்படும். இது இம்மை மாறி மறுமையிலும் அதே கணவனுடன் வாழ்வாள் என்ற நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுவதாகக் கூறுவர். சில சதிக் கற்களில் இரண்டு அல்லது மூன்று கைகள் வரை காணப்படுகின்றன. இது இறந்துபட்ட கணவனுடன் தீப்பாய்ந்து உயிர் துறந்த மனைவியரின் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

சதிக்கற்கள் வகை

சதிக்கற்களை இரண்டு வகைப்படுத்தலாம். கணவன் இறந்தவுடன் உயிர்துறக்கும் மனைவிக்கு எடுக்கப்படும் 'சதிக்கல்' என்பது முதல் வகை. கணவனுடன் வாழும் பொழுதோ கணவனை இழந்து விதவையாக வாழும் பொழுதோ கற்புக்குத் தீங்கு வரும் பொழுதோ தீயில் விழுந்து தன்கற்பை நிலைநாட்டுதல் என்பது இரண்டாம் வகையாகும். இவ்வாறு இறந்த பெண்களைக் கடவுளாக்கி வழிபட்டுவருகின்றனர். 'தீப்பாஞ்ச அம்மன்' என்ற தெய்வ வழிபாடு இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

சதிக்கல் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

தமிழகத்தில் பரவலாகச் சதிக்கற்கள் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் இராஜேந்திரன் செய்யாறு வட்டத்தில் பிரம்ம தேசத்தில் இறந்த போது அவனுடைய மனைவியருள் ஒருத்தியான வீரமாதேவி உடன்கட்டை ஏறினாள். இவளுடைய சகோதரன் சேனாதிபதி பரகேசரி இவர்களுக்கு அறக்கட்டளை நிறுவியுள்ளார். நார்த்தா மலை அக்கால ராஜா இறந்து விட அவருடைய மனைவியர் ஏழுபேரும் உடன்கட்டை ஏறினர். நொச்சிக் கண்மாய் என்று வழங்கப்படும் ஏரிக்கருகே அப்பெண்களது 'சதிக்கல்' உள்ளது இன்றளவும் அது காணப்படுகின்றது.

சங்ககாலத் தமிழரின் நடுகல் வழிபாடு

சங்க இலக்கியங்கள் நடுகற்களையும், குத்துக் கற்களையும், கல் பதுக்கைகளையும் அடையாளங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன. நடுகற்கள் வீரக்கற்களாகவும் நீத்தார் நினைவுக் கற்களாகவும் திகழ்கின்றன. நடுகல் வழிபாடு நடத்தினால் மழை பொழியும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை சங்ககால மக்களிடம் இருந்துள்ளதைப் புறநானூற்றின் வழி அறிய முடிகின்றது. விடியற்கால வேளையில் நடுகல் வழிபாடு நிகழ்த்தப் பெற்றமையும், நடுகல்லின் மேல் பந்தலிட்டுச் செம்மறி ஆட்டினைப் பலி கொடுத்தமையும் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் போரில் இறந்துபட்ட வீரனுக்கு நடுகல் அமைப்பது வழக்கம். அக்கல்லில் அவன் பெயர், உருவம் சிறப்புகள் முதலானவற்றை பொறித்தல் மரபு. இதற்கு 'எழுத்துடை நடுகல்' என்று பெயர். பொதுவாக நடுகல் ஊரின் புறத்தே அமைக்கப்படும். இந்த நடுகல்லிற்குப் பலியூட்டி, நன்னீராட்டி, மயிற்பீலி சூட்டி, நெய்விளக்கேற்றி, நாராலரிக்கப்பட்ட மதுவைச் சிறிய கலத்திலே வைத்துப் படைப்பதை ஒரு சடங்காகக் கடைப்பிடித்தனர்.

“விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல் அன்ன விழுப்புணர்” (ஐங்.352, 1-2)

“மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர்சூட்டி” (புறம்.260, 26)

“நடுகல் பீலி சூட்டி நார்அரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன்” – (புறம்: 232, 3-4)

“புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி

நன்னீர்சூட்டி நெய்ந் நறைக் கொளீஇய” – (புறம்: 329, 2-3)

நடுகல்லிற்கு நீராட்டு நிகழ்த்துதல், தூபதீப ஆராதனை செய்தல், பீலி சூட்டி கலத்தில் கள் படைத்தல் ஆகியவற்றை அதியமான் காலத்துப் பெண்பால் புலவரான அவ்வையார் பாடல்களின் வழி அறியப் பெறுகின்றன. நடுகல் ஆன அதியமானுக்கு நாரறி சிறு கலத்துக் கள் படையல் கொடுத்த நிகழ்வினை,

“நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்பும் கொள்வன் கொல்லோ” (புறம். 232, 3-4)

என்னும் சங்க அடிகள் சுட்டும். நடுகல் சிற்பங்களில் பெரும்பாலும் வீரனின் காலருகே கலயம் ஒன்று கட்டப்பட்டிருக்கும். இறந்த வீரனுக்குப் படையலாக கல் குடம் அல்லது மது குடம் வைத்து நடுகல் சிற்பங்களுக்குச் சங்ககால மக்கள் வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

கரந்தைப் பூவினைச் சூடி ஆநிரைகளை மீட்டு வந்த வீரனுக்கு (வெள்வேல் விடலை) நடுகல் அமைத்து வழிபாடு செய்துள்ளமையினை,

“நிரையிவண் தந்து நடுகல் ஆகிய

வெள்வேல் விடலை” (புறம். 261, 15-16).

என்னும் பாடலடி விளக்கும். நடுகல்லினை நாள்தோறும் வணங்கி விருந்தெதிர் பெறல் வேண்டும் என்றும் தன் கணவருக்கு நாடு தரு விழுப்பகை எய்தல் வேண்டும் என்றும் ஒரு பெண் கூறுவது போல அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடுகிறார் என்பதை,

“ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும்” (புறம்.306, 3-4).

என்னும் சங்க அடிகள் சுட்டும்.

முல்லை நிலத்து மக்களிடம் நடுகல் வழிபாடு தவிர பிற வழிபாடுகள் இல்லை என்பதையும், நடுகல்லிற்கு முல்லை நிலத்து மக்கள் நெல்லினைத் தூவி வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளனர் என்பதையும் புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. இதனை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர்

.....

நெல்குத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே” (புறம்.335, 9-11).

என்னும் பாடலடி நடுகல் வழிபாட்டினைக் குறிக்கின்றது. மலைகள் நிறைந்த வழியில் நடுகற்கள் இருந்துள்ளன. இதில் கடவுள் உறைகின்றனர் என்ற நம்பிக்கையினை மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகின்றது. பெரும்பாலும் கரந்தைப்

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. நடுகல் அமைக்கப்பட்ட இடம் 'பறந்தலை' என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. நடுகல்லிற்கு விடியற்காலத்தில் பலியினைப் படைத்து நன்னீராட்டி, நெய் விளக்கேற்றி சங்க கால மக்கள் வழிபட்டனர் என்பதனை மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்
புடைநடு கல்லி னாட்பலி யூட்டி
நன்னீராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய
மங்குல் மாப்புக்கை மறுகுடன் கமழும்” (புறம்.329, 1-4)

என்னும் சங்கப்பாடல் நடுகல் வழிபாட்டினைப் பறைசாற்றுகின்றது.

பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகற்களை மயில் தோகைக் கொண்டு சங்க கால மக்கள் வழிபட்டுள்ளனர். என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்” (அகம்.67, 9-10)

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

நடுகல் வழிபாடு

போரில் வீர மரணம் அடைந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுத்து வழிபாடு நிகழ்த்துவது தமிழர்கள் வழக்கமாகும். ஆனிரை கவர்ந்து வந்து இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. கன்றுகளுடன் பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுப்பதற்காகப் பருக்கைக் கற்களைக் கொண்ட இடத்தில் மேடு அமைத்தனர். நாரினால் பூக்களை கண்ணிகளாகத் தொடுத்தனர். மயிற்பீலி சூட்டி, பெயர் எழுதி, கல் நட்டனர். இவ்வாறு நடுகல் எடுக்கப்பட்டதை,

“பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியொடு
அணி மயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும் கன்றொடு

கறவை தந்து பகைவர் ஒட்டிய
நெடுந்தகை”

(புறம்:264, 1-6)

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன. இவ்வாறு நடுகல்லில் இருப்பவனையே
தெய்வமாக வணங்கியுள்ளனர் என்பதை,

“கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே” (புறம்:335, 11-12)

என்று புறநானூறு தெளிவிக்கின்றது.

நடுகல் சடங்குகள்

வீரர்க்கு மட்டுமின்றி அரசர்க்கும் நடுகல் நடட்டுள்ளனர்.
கோப்பெருஞ்சோழனைப் புதைத்த இடத்தில் நடப்பட்ட ஒரு கல்லைக் கண்டு
உறையூர் பொத்தியார் “நடுகல்லாய் நின்றனனே” என்று வருந்துகிறார்.
இதனை,

“கெடுவில் நல்லிசை ஆடி

நடுக லாயினன் புரவலன் எனவே”

(புறம் : 221: 12-13)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுறுத்தும். மேலும் நடுகற்கட்கு நாள்
வழிபாடு செய்து வணங்கியுள்ளனர். இதனை,

“நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலி கூட்டும் சுரன்” (அகம்:289, 3)

என்ற அகநானூற்று வரி விளக்கும். புறநானூற்றில் “கள்” வைத்து நடுகல்லிற்குப்
படைத்துள்ளனர் என்றும் (புறம்: 232) மேலும் நடுகல்லைத் தெய்வமாகவும்
வழிபட்டுள்ளனர் என்பதையும் (புறம்: 306, புறம்: 263) அறிய முடிகிறது.
மேலும் அக்கல்லை மஞ்சள் நீரிட்டுக் கழுவியுள்ளனர் (புறம்: 269) என்பதன்
மூலம் இச்சடங்கை முறையாகச் செய்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.
கடவுளுக்குச் செய்யும் சடங்கு போல நடுகல் சடங்கும் அமைந்திருந்தது.மேலும்
இதனை,

“கடைமணி உருநீர் துடைத்த ஆடவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்”

(அகம்.131, 9-11)

என்ற மதுரை மருதன் இறையனார் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

இவ் இரண்டு பாடல்களிலும் நடுகல்லில் இறந்த போர்வீரனின் பெயர், சிறப்பு ஆகிய எழுதி இருக்கும் என்ற செய்தியும், அதனை மயிற்றோகையினால் வழிபட்ட பாங்கும் விளங்குகின்றது. இதுபோன்றே மதுரை மருதன் இளநாகனார் அகநானூற்றில் 387 -ஆம் பாடலில் நடுகல் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“நல்லிசை நிறுத்த நானுடை மறவர்

நிரை நிலை நடுகல் பொருந்தி” (அகம்.387, 14-15)

என்பதால் அறியலாம்.

அகநானூற்றில் நடுகல் பற்றி வரும் செய்திகள் பாலைத்திணையில் அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நடுகல்லிற்கு நாட்பலியிட்டு வழிபாடு நிகழ்த்தினர்.

கரந்தை வீரர்கள் பலர் இறந்தபொழுது பிழைத்த போர்வீரர்கள் இறந்த வீரர்களுக்கு இயற்கையாக நடுகல் வைத்தனர். இதனை,

“பிடிமடிந்தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்

நட்டபோலும் நடாஅ நெடுங்கல்

அகலிடம் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி

.....

இளையர்பதிப் பெயரும் அருஞ்சுரம் இறந்தோர்”

(அகம்.269, 6-13)

என்ற மருதன் இளநாகனார் பாடல் வழி அறியலாம். வழிச் செல்வோர் அங்கு அமைந்திருக்கும் நடுகல்லை வழிபட்டு செல்வர் என்பதை,

“பெருங் களிற்று அடியின் தோன்றுஒருகண்

இரும்பறை இரவல்”

(புறம்.263, 1-2)

இதன் மூலம் அறியலாம். மேலும் நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலி சூட்டி, வழிபட்டனர் இதனைப் புறம் 264 ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

நடுகல் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

நடுகல் தொடர்பாக மக்களிடையே சில நம்பிக்கைகள் இருந்தன. அதனால் நடு கல்லிற்கும் விழா எடுக்கும் பழக்கம் தமிழகத்தில் உண்டு என்றும், இவ்வழிபாடு மழையையும் வளத்தையும் கொடுக்கக் கூடியது என்றும் நம்பினர். வடதமிழ் நாட்டில் நடுகல்லை மக்கள் ‘ வேடியப்பன்’ என்றழைக்கின்றனர். வருடத்திற்கு ஒரு முறை விழாவும் எடுக்கின்றனர். மேலும் நேர்த்திக் கடனாக மண் குதிரைகள் செய்து படைக்கின்றனர்.

நடுகல் வழிபாட்டில் சடங்குகள்

போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்கு எடுப்பது நடுகல்லாகும். அந்நடுகல்லில் இறந்த வீரனின் பெயர், அவன் பெற்ற பெருமை ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டு வழிபாடு நிகழ்த்தப்பெறும். அதுவே நடுகல் வழிபாடு எனப்படும். இத்தகைய நடுகல் வழிபாட்டு மரபினைத் தொல்காப்பியர் புறத்திணை இயலில் பதிவு செய்துள்ளார். போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபடும் தொன்மையான வழிபாட்டு மரபை இத்துறைகள் உணர்த்துகின்றன.

சங்க காலத்தில் நிலவிய நடுகல் வழிபாடு சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் நடுகற்கள் மயிற்பீலி சூட்டப்பட்டு நடுகல்லிற்கு முன் கலசத்தில் கள் வைத்து நடுகற்களைச் சுற்றி வேல்கள் அரணாக நடப்பட்டு இருப்பதை,

‘விலையம்பின் விழுத்தொடை மறவர்

நடைமெலிந் தொழிந்த சேட்படர் கன்றின்

பெயரும் உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனைக் கடுக்கும்” (அகம்.131, 8-12)

என இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், நடுகல்லானது யானையின் துதிக்கை போல் இருந்தது என ஒப்புமை கூறப்படுவதை,

'விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் அன்ன விழுப்பிணர்ப்
பெருங்கை யானை" (ஐங்.352, 1-3)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது. நடுகல்லைச் சுற்றி மேலே பந்தல் அமைக்கப்பட்டு இருப்பதை,

'மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி
இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே" (புறம்.260:26-28)

இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. நடுகல் வழிபாடு வசதிக்கேற்ப பல்வேறு சடங்கு முறைகளைப் பெற்றுள்ளது. நடுகல்லை நீராட்டி, எண்ணெய் பூசி, நறுமணப்புகை ஊட்டி, பலி கொடுத்து வழிபடுகிற நிகழ்வினை,

'இல்லற கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்
புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி
நன்னீர் ஆட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய
மங்குல் மாப்புகை மறுருடன் கமழும்" (புறம்.329:1-4)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடியும்.

வழிபடும் முறை

கடவுள் குறித்த நம்பிக்கைகளும், கோட்பாடுகளும் தீவிர மடையாத காலத்தில் இனக்குழு மக்கள் நடுகல்லையே வழிபட்டு வந்துள்ளனர். என்பதை,

ஒன்னாத் தெல்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறு ஏந்து மருப்பின்
களிறு எறிந்து வீழ்ந்ததென
கல்லே பரவி அல்லது
நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே" (புறம்.335, 9-12)

குறிப்பிடுகிறது. அதாவது நடுகல்லினை மனிதன் என்று எண்ணிய யானை அதனைத் தன் காலால் உதைக்கின்றது. நடுகல் சாயவில்லை அதற்கு மாறாக யானையின் கால் நகம் உடைந்தது என்று கூறுகிறார். மேலும் ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல்,

“பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல் வகுத்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும்” (புறம். 264, 1-4)

இறந்த வீரனின் பெயரையும், புகழையும் கல்லில் பொறிப்பர் பின் அக்கல்லுக்கு நீராட்டி, நெய்பூசி வாசனைப் புகை காட்டி விளக்கேற்றுவர் பின் பூத்தாவி மாலை சூட்டுவர் மயிற்பீலி சாத்தி காப்பு நூல் கட்டுவர். பின்பு ஆட்டுக்கிடாய்களை பலியிட்டு துடிப்பறையை ஒலிக்கச் செய்து, கள் படைத்துவில், வேல் வாளால் அதனைச் சுற்றி வேலியமைப்பர். இவை அனைத்தையும் செய்வதற்குக் காரணம், இறந்த அவ்வீரனின் சக்தியாவும் அதில் நிலை கொண்டுள்ளதாக நம்பினர்.

இறந்த வீரனைப் புதைக்கும் பொழுது அவன் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் புதைகுழிகளிலே போட்டுப் புதைத்தனர். என்பதை அண்மையில் கண்டறியப்பட்ட தொல்லியல் சார்ந்த ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

நடுகல் பீலி சூட்டி நார் அரி
சிறு கலத்து உகுப்பவும்
கொள்வன் கொல்லேர் (புறம்.232, 3-5)

“நடுகல் பீலி சூட்டி துடுப்படுத்து

தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும் (அகம்.35, 8-9)

போன்ற சங்கப் பாடல் வரிகள் நடுகல் வீரனுக்கு அவன் விரும்பிய பண்டங்களை படையல் இட்டதாகவும், அதனை அவ் வீரனின் ஆவி ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் அறியமுடிகின்றது. அதனால் மக்களுக்கு தான் விரும்பியதும், வெற்றியும் கிட்டியதாக நம்பினர். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் யானையின் தும்பிக்கையை சொர சொரப்பான எழுத்துக்கள் பொதித்த நடுகல்லோடு

ஓப்பிடுகிறது. அகநானூற்றுப்பாடலில் மருதனிளநாகனார். பாலை நிலத்தில் இருக்கும் உடைந்த நடுகல்லை,

“மரம் கோள் உமண்மகன் பெயரும் பருதிப்

புன்தலை சிதைந்த வன்தலை நடுகல்”

(அகம்:343, 4-5)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. சமூகத்தில் பெண்கள் அன்றிலிருந்து இன்று வரை ஆணின் பராமரிப்பிலேயே இருக்க வேண்டும் எனக் கருதினர். கணவன் இறந்த பின் அவனுடனேயே உயிர் விடும் பெண் சிறந்தவளாக கருதப்பட்டார். கணவனுக்கு சொர்க்கத்தில் பணிவிடை செய்ய அனுப்பப் பட்டதாகவும் மக்கள் நம்பினர். எனவே கணவனுடன் உயிர் துறந்த பெண்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை “மகாசதிக்கல், மாலதிக்கல், மாஸ்திக்கல், சதிக்கல், வீரபத்தினி நடுகல் என்று அழைத்தனர்.

தொகுப்புரை

- 'நம்பு' என்ற சொல்லாட்சியை 'விருப்பம்' என்ற பொருளிலும் 'நம்பிக்கை' என்ற பொருளிலும் பண்டைத் தமிழர்கள் கையாண்டுள்ளனர். காலப்போக்கில் அது நம்பிக்கையை மட்டுமே குறிப்பதாக நிலைபெற்றுவிட்டது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு உறுதுணையாக நிற்பது நம்பிக்கைகளே எனலாம். நம்பிக்கைகள் உளவியல் சார்ந்ததாகவே அமைகின்றன. நம்பிக்கை என்பது ஒரு பொருளின் உண்மைத் தன்மையையும் நம்பகத்தன்மையையும் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளுதலாகும். அறிவு, அச்சம், சந்தேகம் ஆகியன நம்பிக்கைகளேடு தொடர்புடையன. மனித அனுபவங்கள், உய்த்துணரும் ஆற்றல் ஆகியனவற்றைப் பொறுத்து அதன் தொடர்புகளும் உறவுகளும் அமையும். ஆதலால் நம்பிக்கையை உளவியல் சார்ந்தது என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.
- இறைவனிடம் கொண்டுள்ள அச்ச உணர்வும், இயற்கையின் அதீத செயற்பாட்டினால் ஏற்படுகின்ற மழை, இடி, மின்னல், பூகம்பம் பற்றிய தீய விளைவுகளும், மரணத்தைப் பற்றிய அச்சமுமே நம்பிக்கைகள் தோன்றக் காரணங்களாகின்றன. பிறப்பு முதல் இறப்புவரை பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப பலதரப்பட்ட நம்பிக்கைகளைத் தமிழக மக்கள் நடைமுறையில் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர் என்பது இலக்கியங்களின்வழி அறியமுடிகின்றது.
- சங்க கால மக்கள் தங்கள் கவலைகளை மறந்து மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்காக திருவிழாக்களைக் கொண்டாடினர். ஒரு நாட்டு மக்களுடைய கலாச்சாரம், பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றை அறிய திருவிழாக்கள் உதவி புரிகின்றன. அகநானூற்றில் விழாக்கள் தொடர்பான பல்வேறு குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. விழா, விழவு, சாறு போன்ற

சொற்கள் அகநானுற்றில் இடம் பெறுகின்றன. விழாக்கள் சிற்றூரிலும், பேரூரிலும் கொண்டாடப்பட்டன.

சான்றெண் விளக்கம்

63. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.16
64. டாக்டர். தே. லுர்து, நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு, ப.67
65. பண்பாட்டுப் பதிவுகள், ஓ.முத்தையா, ப.118
66. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.300
67. தகவலாளி பெயர்: டி.ஆர். சொர்ணலிங்கம், பால்: ஆண்,
வயது: 68 கிராமம்: கண்டதேவி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
68. தகவலாளி பெயர்: வே. மாயாண்டி, பால்: ஆண், வயது: 76,
கிராமம்: தானவயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
69. தகவலாளி பெயர்: சி.முருகன், பால்: ஆண், வயது: 62,
கிராமம்: திருவேகம்பத்தூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
70. தகவலாளி பெயர்: காளியம்மாள், பால்: பெண், வயது 65,
கிராமம்: தென்னீர்வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
71. சு.இராசேந்திரன், நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டுப்
பழக்கவழக்கங்கள், ப.65
72. தகவலாளி பெயர்: மா. தெய்வசிகாமணி, பால்: பெண்,
வயது: 47, கிராமம்: ஆறாவயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
73. ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.462
74. சங்க இலக்கியத்தில் சகுனம் ப.2
75. சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும் எழுத்து மரபும் ப.27
76. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் ப.37
77. சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், பக்.47-48
78. . தகவலாளி பெயர்: கா. வெள்ளைக்கண்ணு ஆசிரியர்,
பால்: ஆண், வயது: 68, கிராமம்: நயினார் வயல்,
தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
79. சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், பக்.21-22

80. தகவலாளி பெயர்: சு.பா. துரைராஜ், பால்: ஆண், வயது: 66,
கிராமம்: தாழையூர், தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
81. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.506
82. தகவலாளி பெயர்: தொ. பாக்கியம், பால்: ஆண், வயது: 62,
கிராமம்: ஆலம்பக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்.
83. சாமி சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.177
84. சங்க இலக்கிம் பாட்டுமரபும் எழுத்து மரபும் - ப.23
85. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் நச்சினார்க்கினியர்
உரையும், பாகம் 1, ப.162

இயல் - 5

இறப்பு சடங்குகள்

மனிதன் வாழ்வில் நிலையானது எதுவும் இல்லை ஒரு கட்டுரைக்கு முன்னுரை என்ற ஒன்று இருந்தால் முடிவுரை என்பது கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அது போலத்தான் மனிதனுடைய வாழ்கையில் பிறப்பு என்ற ஒன்று இருந்தால் இறப்பு உண்டு என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த உண்மை. கவிஞர் ஒருவர் மனிதன் பிறக்கும் போதும் அழுகிறான் இறக்கும் போதும் அழுகிறான் என்பது கண்டும் கேட்டும் செய்தியை நமக்குப் பகர்கிறார். பிறக்கும் போது அழுவது ஆனந்தம் இறக்கும் போது அழுவது துக்கம். இவை மனிதவாழ்வின் இயல்பானவையாகும். ஆதி மனிதர்களிடையே முதன் முதல் தோன்றிய சடங்குகள் ஈமச் சடங்குகளே என்பார் அறிஞர் தர்க்கைம். உடலைவிட்டுப் பிரிந்த பின்னர் உயிர் அல்லது ஆன்மாவுக்கு உணவு தேவையென்று கருதிப் பல்வகை உணவுப் பொருள்களைப் படைத்து வழிபடும் சடங்கு அன்று முதல் இன்று வரை உலகின் பல இன மக்களிடையே காணப்படுகின்றது.

இறப்புச் சடங்குகளில் நிகழ்வன

மாரடித்துப் புலம்பல்

இறந்து பட்டோரின் உரிமை மகளிரும் பிற பெண்டிரும் தம்முடைய கை வளையல்கள் சிதறுமாறு தம் மார்பகங்களில் அறைந்து புலம்பிக் கூச்சலிட்டழுவதும் அன்றைய மரபாக இருந்தது.

“முலைபொலி யாகம் உருப்பது லாறி

மெய் மறந்து பட்ட வரையாய்ப் பூசல்

ஒண்ணுதல் மகளிர்”

(புறம்.25, 10-12)

இறந்தவர்களின் உரிமை மகளிரும், பிற பெண்களும் தம்முடைய கைவளைகள் சிதறுமாறு தம் மார்பகங்களில் அறைந்து புலம்பி அழுவது சங்ககால மரபாக இருந்தது. இளவெனிமான் என்னும் வள்ளல் மாய்ந்தபோது அவன் மகளிர் மாரடித்துப் புலம்பியதை விளக்கும். இன்று இச்சடங்கு கிராமங்களில் ஓரளவு நடத்தப்பட்டாலும் அருகி வருகின்றன.

பாடை

இன்றளவும் இறந்தோர்க்குப் பாடை கட்டும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. சங்ககாலத்திலும் இச் சடங்கு இருந்துள்ளது. இறந்தோர் உடலைப் படையில் கிடத்தி சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர். அப்பாடையினை 'கால்வழி கட்டில்' என்றனர். கள்ளிச் செடிகள் மண்டிய களரியம் சுடுகாடு அமைந்த இடமாகும். அக்காட்டில் பாடையை இறக்கி வைத்தனர். இதனை,

“கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளில் நிறுத்த பின்றை” (புறம்:360, 16-17)

என்று புறநானூறு தெளிவாக்குகிறது. 'வெள்ளில்' என்னும் சொல் பாடையைக் குறிக்கிறது

சங்க காலத்தில் இறந்தவர்களைப் படையில் கிடத்தி அதன் பின் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். இம்மரபு இன்றும் நம்மிடம் வழக்கில் உள்ளது. அன்று பாடை என்பதை, கால்வழி கட்டில், வெள்ளில் என்று அழைத்தனர். இதனை, புறநானூறு உணர்த்துகின்றது. பிணத்தின் மீது கோடித்துணி போர்த்தும் மரபு இன்றும் உண்டு. அக்காலத்தில் வீரர்கள் இறந்த போது தூய வெள்ளாடைப் போர்த்தினார்கள். புறநானூற்றில், ஓளவையார் பாடலில்,

'கால்கழி கட்டிலில் கிடப்பி

தூவெள் அறுவை போர்ப்பித்திலதே" (புறம்:286, 4-5)

என்பதால் உணரலாம். மேலும், ஐயாதிச் சிறுவெண்டேரையார் பாடலில்,

'மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே

கள்ளி வேய்ந்த முள்ளிஅம் புறங்காட்டு

வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்" (புறம். 363, 9-11)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

கோடித்துணி போர்த்தும் மரபு

இறந்த உடலின் மீது கோடித்துணி போர்த்தும் மரபு அன்றும் இருந்து உள்ளது. அதனுடைய எச்சமாக இன்றும் அம்மரபு தொடர்ந்து வருகின்றது. இதனை,

“பலர்மீது நீட்டிய மண்டை என்சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலில் கிடப்பி

துவெள்அறுவை போர்ப்பித்திலிதே!” (புறம். 286, 3-5)

என்ற ஒளவையார் பாடல் வழி உணரலாம். மேலும் கணவன் அல்லது தலைவன் இறந்த பொழுது அவனைச் சார்ந்து வாழ்ந்த மகளிர் மாரினில் தட்டி புலம்பியதைப் புறநானூறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

நெய்தல் முழங்குதல்

இறப்பிற்குப் பின் இறப்பு செய்தினை அறிவிக்கவும் முரசு என்னும் கருவியினை முழங்குகின்ற வழக்கம் பண்டையச் சமுதாயத்தில் நிலவியுள்ளது. ஆய் அண்டிரன் இறந்தப் பிறகு இந்திரன் கோவிலில் போர்த்தி வைக்கப்பட்ட முரசு முழங்கப்பட்டது. நெய்தல் திணை என்பது இரங்கல் பண்பு சார்ந்தது. அதனால் இறந்தவர் இல்லத்தில் இசைக்கப்படும் பறைக்கு நெய்தல் பறை என்று பெயர். ஒரு இல்லத்தில் நெய்தல் பறை முழங்குகின்றது, மற்றொரு வீட்டில் திருமணம் நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது என்று பக்குடுக்கை நன்கணியார் கூறுகின்றார். இதனை,

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்

ஈந்தண் முழுவின் பாணிததும்ப” (புறம்.194, 1-2)

என்பதால் அறியலாம்.

“திண்தேர் இரவலர்க்கு,ஈத்த, தண்தார்” (புறம்.241, 1)

என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளானது இறப்பின்போது முரசு முழங்கும் சடங்கினை சங்ககால மக்கள் செய்துள்ளதை முன்னிறுத்தி முடமோசியார் பாடல் இயற்றியுள்ளார்.போர் வெற்றியை அறிவிக்க முரசும், போருக்கு

செல்லும் முன் சங்கும் முழங்கப்பட்டதை,(புறம்.225:10-15)என்ற பாடல் வழி ஆலத்தூர் கிழார் பாடியுள்ளார். முரசு, சங்கு என்னும் கருவிகள் சடங்கியல்சார் வாழ்வியல் முறையில் இடம்பெற்றிருந்த திறத்தினை சங்கப் பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன.

இறந்தோரை எரித்தல்

பழந்தமிழர்களிடையே இறந்தபின் எரிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. வெட்டி எரிக்கப்பட்ட கொல்லை நிலத்தில் குறவனால் துண்டுகள் ஆக்கப்பட்ட மரங்கள் போன்று கரிய புறத்தை உடைய விறகுகள் அதியமானின் உடல்மீது அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இனி அந்த ஈமத்தீயானது அவன் உடலைச் சுடாமல் அணைத்தாலும் அணையட்டும் அல்லது வானத்தை தொடுமாறு அத்தீயானது மேல் எழுந்தாலும் எழட்டும் என்று அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஒளவையார் பாடியுள்ளதை,

“எரி புனக் குறவன் குறையல் அன்ன

கரிபுற விறகின.....

விசும்புற நீளினும் நீள்க”(புறம்.231:1-4)

என்ற பாடலுக்கு கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் தரும் உரைவழி விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. இப்பாடலானது ஈமத்தீயிக்கு தேவையான விறகினை குறவனிடமிருந்து பெற்றிருப்பதையும், அவ்விறகானது அதியமானின் உடல்மீது அடுக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டதையும் விளம்புகிறது.

“இடுக ஒன்றோ! சுடுக ஒன்றோ!

படுவழிப் படுக, இப்புகழ் வெய்யோன் தலையே” (புறம்.240:9-10)

என்னும் பாவானது “பல்வேறு புகழை உடையவனின் தலையை வாளால் பிளந்தாலும், அன்றி தீயில் எரித்தாலும் என்ன? தக்கபடி செய்க” என்று நெடுஞ்செழியனைப் பேரெயின் முறுவலர் பாடியுள்ளதை கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் உரை வழி விளக்கியுள்ளார். இப்பாடலுக்கான வேறொரு கருத்தினை, “இதில் ‘இடுக’ என்பது இறந்தவர்களை ஓர் இடத்தில் இடுவதையும், ‘சுடுக’ என்பது எரியூட்டுதலையும், ‘படுவழிப்படுக’ என்பது இறந்தோரை நேரடியாக ஈமக்குழியில் வைப்பதையும் குறிக்கிறது. இம்மூன்று

முறையும் வழக்கில் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் குறிப்புகள் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றன” (பண்டையத் தமிழர் சமய மரபு, பக்.124) என்னும் கூற்றின் மூலமாக கா.ராஜன் உரைக்கிறார். கள்ளி வளர்ந்த பாழிடத்தின் புறத்தே ஒளிபொருந்திய தீச்சுட உடம்பு அழிந்தது பற்றி(புறம்.240:9-10)என்று குட்டுவன் கீரனார் பாடியுள்ளார். ஆண்களின் இறப்புச் சடங்கினை கூறிச்செல்லும் சங்க இலக்கியங்கள் பெண்கள் இறந்தால் எரிக்கும் வழக்கம் இருந்தமையினையும் எடுத்தியம்புகிறது.இளமையுடைய என் மனைவி படுக்கையாக அடுக்கப்பட்ட தீயினால் கள்ளி செடிகள் முளைத்த சுடுகாட்டில் எரிக்கப்பட்டாள், நான்மட்டும் சாகாமல் இருக்கிறேன் என்று சேரமான் மாக்கோதை, பெருங்கோப்பெண்டு இறந்தக் காலை புலம்புவதை,

“நெடுமாவளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆகலின்

அன்னோன் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி

வனைதல் வேட்டனை யாயின் எனையதூஉம்

இருநிலம் திகிரியாப் பெருமலை

மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நினக்கே” .(புறம்.245:1-6)

இடுதல், சுடுதல் என்னும் இரண்டு மரபுகளும் அன்று ஒருசேர இருந்துள்ளன. தாழிகள் இன்றி வெறும் குழிகளில் புதைத்தனராவெனத் தெரியவில்லை தாழியிடுதலைக் கவித்தல் என்கின்றனர். பிணஞ்சுடும் சுடுகாடு ஈமப் பெருங்காடு என்றும் முதுகாடு என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அது கள்ளியும், முள்ளியும் மண்டிய இடத்தில் அமைந்திருந்தது. ஊருக்கு வெளியே இருந்தமையால் புறங்காடு என்றும் பெயர் பெற்றது. இப்பெருங்காட்டில் பேய்கள் ஆடுவதாகவும் நம்பியுள்ளனர். ஆந்தைகளும், கழுகுகளும் அங்கு வட்டமிடும். பிணஞ்சுடும் விறகினை ஈமம், ஈமவிற்கு என்பர். சுடுகாட்டில் நன்கு காய்ந்த கரிய கோடுகளை அடுக்கிச் சிதையமைத்தனர்.

இறந்தோரைப் புதைத்தல்

இறந்தோரைப் புதைக்கும் வழக்கம் சங்ககாலங்களில் காணப்படுகின்றது. பிணங்களைத் தாழியினுள் இட்டு வைத்துள்ளனர். புதைப்பதற்கான இடமாகப் பருந்துகளும், அண்டங்காக்கைகளும்

கோட்டான்களும் பேய் கூட்டத்துடன் விரும்பியவாறு செய்து இயங்குகின்ற
சுடுகாடானது அமைந்துள்ளது. இதனை,

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத்து இருந்த

.....

பாடுநர் கடும்பும் பையென்றனவே”(புறம்.238:1-7)

என்ற பாடல் உறுதிப்படுத்துகின்றது. வெளிமானின் இறப்பு குறித்து
பெருஞ்சித்தனார் இவ்வாறாகப் பாடியுள்ளார். “பழந்தமிழர் இறந்தோரை
எரித்தலோ அன்றிப் புதைத்தலோ செய்வர். புதைக்கப்பட வேண்டிய
பிணங்களை தாழியிலிட்டு மண்ணில் புதைப்பர். பிணங்களை விலங்குகள்
பற்றியிழுத்தலாகாது என்று கருதி தாழிகளைக் கவிழ்த்துப் புதைப்பர். எனவே
‘கவிசெந்தாழி’ என்றார்” என்று கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன் தரும் உரைவிளக்கம்
பிணங்களைப் புதைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தாழி, இறந்தோரைப்
புதைப்பதற்கான காரணம் ஆகியவற்றை விளக்குகின்றது.

பண்டையத் தமிழர்கள் வீரம் மிகுந்தவர்கள். ஆடவன் இறந்தால் அவன்
போரில், மார்பில் விழுப்புண் பட்டு இறப்பான். ஆண் குழந்தை பிறந்து
இறந்தால் அதன் மார்பில் புண் ஏற்படுத்திப் புதைப்பர். இது அவர்களின்
வீரத்திற்குச் சான்றாக அமையும். அதனை,

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்

தொடர்பு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய

கேள் அல கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத் தணிய

தாம் இறந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோ இவ் உலகத்தானே?” (புறம்.74, 1-7)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

ஆடவர்களை வாளால் மார்பைப் பிளந்து அடக்கம் செய்தால் மட்டுமே
உய்வடைவர். மேலும், அவ்வாறு செய்யும்பொழுது தருப்பைப் புல்லினைப்

பரப்பி அதன் மீது அவர்களைக் கிடத்துவர் என புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.
அதனை,

“மறம் கந்தாக நல் அமர் வீழ்ந்த

நீள் கழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்க!’ என

வாள் போழ்ந்து அடக்கலம் உய்ந்தனர் மாதோ” (புறம்.93, 9-11)

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன. மேலும் குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், சதைப் பிண்டமாக இருந்தாலும் வாளால் கீறித்தான் புதைத்தார்கள் என்ற செய்தியினை அறியலாம். போர் இல்லாமல் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தால் வீரசுவர்க்கம் கிடைக்காது என்று நம்பினர். ஆதலால் அவர்களும் சுவர்க்கம் அடைதல் வேண்டி அந்த உடம்பைத் தருப்பைப் புல்லில் கிடத்தி அந்தணர்களைக் கொண்டு சில சடங்குகளை செய்வித்து வாளால் கீறிப் புதைப்பர். இதனை (புறம்: 93) விளக்கும்.

தாழியிற் கவித்தல்

சுடுதல் மட்டுமின்றி தாழியில் இடுதல் மரபும் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளன. தாழிகள் இல்லாமல் மண்ணில் வெறும் குழிகளில் புதைத்தனரா என்று தெரியவில்லை.

“நெடுமா வளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆகலின்

அன்னோன் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி” (புறம்: 228, 10-12)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் முதுமக்கள் தாழி இருந்தமையைத் தெளிவாக்குகிறது. இன்று முதுமக்கள் தாழி இல்லை என்றாலும் கிறித்தவர்கள் பெட்டியில் வைத்துப் புதைப்பது அவற்றை நினைவுபடுத்துகிறது.

இறந்தோர் வழிபாடு

பழந்தமிழரிடையே இறந்தோர் வழிபாடாக நடுகல் வழிபாடு, உணவு படைத்து வழிபடுதல் வழக்கத்தில் இருந்து வந்தமையை புறநானூற்றில் கையறுநிலை பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

உணவு படைத்து வழிபடுதல்

இறந்தோர்க்கு உணவு படைத்து வழிபடும் வழக்கம் பண்டையச் சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்றன. முன்னோர் வழிபாட்டிற்கும் நடுகல் வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. பழந்தமிழ் இலக்கியம் குறிப்பிடும் தென்புலத்தாரே நமது முன்னோர். இவரை பிதிரர் என அழைக்கும் மரபுண்டு இவர்களுக்குச் செய்யும் சடங்கு பிதிர்க்கடன் எனப்படும்.

“நோகோ யானே? தேய்கமலா சாலை!

.....

இன்சிறு பிண்டம் மலாங்கு உண்டனன்கொல்” (புறம்.234: 1-4)

என்ற செய்யுளானது சிறிய இடத்தை மெழுகி அதன் மேல் தர்ப்பை புல் பரப்பி அதன்மேல் இனிய சிறிய பிண்டத்தை வைத்து இறந்தோரை வழிபட்டமையினை விளம்புகிறது. இந்தச் சடங்கினை கணவனை இழந்த மனைவியானவள் செய்துள்ளாள். இறந்தோருக்கு படைக்கின்ற உணவு சுவையற்றது எனவே அதனை இன் சிறு பிண்டம் என்று இகழ்ச்சி குறிப்பாக சொல்லப்பட்டதாக கு.வெ.பாலசுப்ரமணியம் உரை எழுதியுள்ளார்.அன்றுபோல் இன்றும் கூட இறந்தோருக்கு உணவு படைத்து வழிப்படுகின்ற மரபைக் காணமுடிகின்றது.

தென்புலத்தார் கடன்

இறந்தவர்களுக்கு அவர்களின் பிள்ளைகள் செய்யும் ஒரு கடமையே தென்புலத்தார் கடனாகிய “பிதிர்க்கடன்” ஆகும். இக்கடன் செய்ய வேண்டும் என்று தான் போரிலிருந்து காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களில் பட்டியலில் புதல்வர்களைப் பெறாதவர்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

இதனை

“தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாதோரும்” (புறம்:9, 3-4)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் அறிவுறுத்தும்.

கைம்மை நோன்பிற்கான சடங்குகள்

கணவனை இழந்த பெண்களுக்கான சில வகையானச் சடங்குகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்ணைப் பற்றி,

“முலைபொலி ஆகம் உருப்ப நூறி,
மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
ஒள் நுதல் மகளிர் கைம்மை கூர,
அவிர் அறல் கடுக்கும் அம் மென்
குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”. (புறம்,25:10-14)

எனும் பாடலடிகளில் விளக்குகின்றன. கணவனை இழந்த பெண்டிர் முலை பொலிந்த மார்பு வருந்துமாறு அடித்துக் கொண்டும், ஆரவாரம் செய்து கொண்டும் கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்ள வேண்டி, ஆற்றின் கருமணலையொத்தும் மெல்லியதுமான கரிய மயிரினைக் களைந்தனர் என்பது புலனாகிறது. இன்னும் இந்தச் சடங்கு காணப்படுகின்றது. மேலும், பெண்கள் மழிக்கப்பட்ட தலையுடன், கைம்மை நோன்பு மிக, அணிகலன் நீக்கப் பெற்றும் காணப்பட்டனர் என்பதை,

“கொய்ம் மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
கழி கல மகடூஉப் போலப்
புல்லென்றனையால், பல் அணி இழந்தே”. (புறம்,261:17-19)

எனும் அடிகள் பதிவு செய்கின்றன.

மகளிர் வளை களைதல்

கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிரின் வளையல் களையப்பட்டதை புறநானூறு நான்கு இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“தொடிகழி மகளிர்” (புறநா:238:6)
“..... விளர்ப்பின்
வளையில் வறுங்கை ஓச்சி
கிளையுள் ஓய்வலோ கூறநின் உரையே” (புறநா:253:4-6)

“..... விளர்த்த

வளையில் வறுங்கை ஓச்சிக் கிளையுள்
இன்னள் ஆயினள் இளையயோள் என்று
நின்னுரை செல்லுமாயின்” (புறநா:254:3-6)

“கழிகல மகளிர் போல” (புறநா:280:14)

என மொழிகின்றது.

வெள்ளாடை உடுத்தும் சடங்கு

ஆடை என்பது அங்கங்களை மறைப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டாலும் அவற்றைச் சார்ந்தும் பல சடங்குகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைச் சங்கத் தமிழரின் வாழ்வியலின் மூலம் அறியலாம். தாய் ஒருத்தி வீரனை அழைக்கும் போர்ப் பறையைக் கேட்டு தன் மகனைப் போருக்கு அனுப்புகிறாள். அவ்வாறு போருக்குச் செல்லும் தன் மகனுக்கு வெள்ளாடையினை உடுத்தி அனுப்புகிறாள். போருக்குச் சென்றவர்கள் போரிலே சண்டையிட்டு இறந்த பிறகு அவர்கள் மீது அறுவை என்னும் வெள்ளாடைப் போர்த்துகிறார்கள். போரிலே சண்டையிட்டு மாண்ட சிறுவன் மீதும் வீரர்கள் மீதும் அறுவை என்னும் தூய வெள்ளாடைப் போர்த்தப்படுகிறது. இதனை,

களர்படு கூவர் ரோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தூவெள் ளறுவை (புறம்: 311:1-2)

என்னும் பாடல் அடிகளைக் கொண்டு நாம் அறியலாம். இன்றும் இறப்புச் சடங்களில் காடா என்னும் வெள்ளாடை போர்த்தப்படுகிறது. சங்கத்தமிழரின் இறப்புச் சடங்கு சார்ந்த நிகழ்வுகள் இன்று வரை நீண்டுள்ளதை நாம் அறிய முடிகிறது.

நரிக்குறவர் பழங்குடியினரின் இறப்புச் சடங்குகள்

பண்டைய நரிக்குறவர் பழங்குடி மக்கள் தங்கள் உறவினர் இறந்துவிட்டால் உறவினர்களுக்குத் தகவல் சொல்லச் சிலரை அனுப்பி வைப்பார்கள். உறவினர்கள் இறந்தவரைக் காணவருவதற்கு ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாள்வரை ஆகிவிடும். எவ்வளவு தொலைவாக இருந்தாலும் நடந்து தான் வர வேண்டும். எனினும் நபர்கள் வருவதற்குள் இறந்தவரை எடுத்து விட்டால் சண்டை சச்சரவுகள் நடக்கும். இதனால் அனைவரும் வந்ததை

அறிந்த பின்னரே சடலத்தை அடக்கம் அல்லது எரியூட்டலைச் செய்வர். உறவினர்கள் அனைவரும் வந்த பின்பு தாய்மாமன் இறந்தவரின் மகனுக்கு 'துக்க சாராயம்' கொடுப்பார். இதை 'துக்க மொந்தை' என்று கூறுவர்.

இன்றைய நிலையில் இறந்த செய்தியை அனைவருக்கும் சொல்லி அனுப்புகின்றனர். சிலர் பேருந்திலோ அல்லது வண்டி வைத்துக் கொண்டு கூட்டமாக இறந்தவர்களின் வீட்டிற்கு வருவார்கள். அவ்வாறு வருபவர்கள். மாலை வாங்கிக் கொண்டும் பறை அடித்துக் கொண்டும் பட்டாசு வெடித்துக் கொண்டும் வருவார்கள். தாய் மாமன், மைத்துனன் மார்கள் 'கோடி' துணி எடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். எடுத்து வந்த கோடியையும் மாலையையும் பெரிய தட்டைவைப்பர். மேலும் அதில் மஞ்சள், பொட்டு, மாலை, கற்பூரம், தேங்காய், பன்னீர், ஊதுபத்தி, கோடி துணி ஆகியவற்றையும் வைத்து எடுத்து வருவர். இறக்கும் நிலையில் உள்ளவர்க்குக் குறவர் பழங்குடி மக்கள், பன்றிக் குட்டியின் காலை கழுவி, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மோதிரத்தைத் தண்ணீரில் கழுவி, பணத்தைத் தண்ணீரில் வைத்து, பன்றியின் இரத்தத்தை அத்தண்ணீரோடு கலக்கிக் கொடுப்பார்கள். சிறு வயதிலிருந்தே பன்றி, பணம், நகை ஆகியவற்றின் மீது அளவுகடந்த ஆசை வைத்து இருந்தால் மேற்கூறியவற்றை தண்ணீரில் கலக்கிக் கொடுப்பதன் மூலம் இறக்கப்போகிறவரின் ஆத்மா சாந்தியடையும் என்பது இவர்களின் நம்பிக்கையாக உள்ளது.

தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுதல்

இறந்தவரைக் காணவரும் உறவுமுறைப் பெண்கள் இறந்தவரைக் கட்டி அணைத்து ஒப்பாரி பாடலை பாடுவார்கள். இறந்தவரின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லிப் பாடுவார்கள். இறந்தவரின் காலின் பெருவிரல்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும். நெற்றியில் ஒரு ரூபாய் நாணயம் வைக்கப்பட்டிருக்கும். உறவினர்கள் அனைவரும் வந்தபின்பு இறந்தவரை எடுத்துச் சென்று ஒரு நாற்காலியில் அமர வைப்பார்கள். பின் மகன், மகள் நெருங்கிய உறவினர்கள் தலைக்கு எண்ணெய் தேய்த்து சீக்காய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவார்கள். குளிப்பாட்டிய பின் இறந்தது ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் இரண்டு பெரிய பாய் அல்லது வெள்ளை துணியை வைத்து மூடி அவர்களுக்கு மாமன், மைத்துனன்மார் எடுத்து வந்த கோடித்துணியையும் புது ஆடையும்

அணிந்துவிடுவர். பின்னர் வாயைத் துணியால் மூடி படையில் கிடத்துவர். அதன்பின் இடுகாட்டிற்குப் படையை நான்கு பேர் எடுத்துச் செல்வார்கள். இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லும் வழியில் 'நடுகல்' இருக்கும் இடத்தில் படையைப் பிணத்தோடு இறக்கி வைப்பர். நடுகல் என்பது அரிச்சந்திரன் காவல் காக்கும் இடம் என்று இம்மக்கள் கூறுகிறார்கள். நடுகல் இருக்கும் இடத்தில் தேங்காய் உடைத்து, கற்பூரம், ஊதுபத்தி ஏற்றி வைத்து இறந்தவரின் படைமேல் சில்லரை காசுகளைத் தூக்கிப் போடுவார்கள். அதை நாவிதர் (அமுட்டன்) எடுத்துக்கொள்வர். நடுகல் இடத்தில் படையில் உள்ள பிணத்தைத் தலை உள்ள இடத்தில் காலையும் கால் உள்ள இடத்தில் தலையும் மாற்றி வைத்து பின் மீண்டும் படையை இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். விபத்தில் இறந்தவர்களையும் அல்லது தூக்கு போட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டவர்களையும் புதைத்தால் அவர்கள் ஆவியாக அலைந்து மக்களைத் துன்புறுத்துவர் என்று இம்மக்கள் நம்புகின்றனர். எனவே இவ்வாறு தற்கொலை, விபத்தில் இறப்பவர்களை எரித்து விடுகின்றனர். இயற்கையாக மரணம் அடைந்தவர்களைப் புதைக்கின்றனர். அடக்கம் செய்யும் நாள் அன்றே ஏழாவது அல்லது பதினோராவது நாள் காரியம் என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

பால் வைத்தல்

இறப்பு சடங்கு முடிந்த பின் ஒரு நாள் கழித்து இறந்தவர்களுக்குப் பால் வைப்பார்கள். இறப்பு வீட்டிற்கு உறவினர்கள் அனைவரும் வருவர். வந்தபின் இறந்தவரைப் புதைத்த இடத்திற்குச்செல்வர். அங்கு புதைத்த இடத்தில் கல் நட்டு அதைத் தண்ணீரால் கழுவி சுத்தம் செய்வர். பின்பு மஞ்சள் பூசி, பொட்டு வைத்து, பூ, ஊதுவத்தி கொளுத்தி, தேங்காய் உடைப்பர். அதன்பின் தலை பகுதியிலும் கால் பகுதியிலும் பால் ஊற்றி பழம் வைத்து வழிபடுவர். அதன்பின்பு இறந்தவர்களுக்கு என்ன பிடிக்குமோ அதாவது வெற்றிலை பாக்கு, மது, புகையிலை ஆகியவற்றை எடுத்துச் சென்று தலைப்பக்கத்தில் வைத்து விட்டு வழிபட்டுவிட்டு வருவார்கள். காரியம் நடைபெறும் ஏழு அல்லது பதினொரு நாள் இறந்தவர்களின் வீட்டில் சமைக்க மாட்டார்கள் உறவினர்கள் உணவு சமைத்து எடுத்து வந்து கொடுப்பார்கள். அதே போலத்தான் பிணத்தை

தூக்கியவர்கள் பிறரிடம் பாடை தூக்கினோம் என்று சொல்லி பணம் வாங்கி மது அருந்துதல் சாப்பிடுதல் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவார்கள்.

காரியச் சடங்கு

காரியம் நடைபெறும் நாள் அன்று பாடை எடுத்து நான்கு பேருக்கு புது ஆடைகளை இறந்தவரின் வீட்டார் வாங்கித் தருவார். பின்னர் காரியத்திற்கு வரும் உறவினர்களை அழைத்துக் கொண்டு எரித்த இடம் அல்லது புதைத்த இடத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் தேங்காய், பழம், பூ, மஞ்சள், குங்குமம், கற்பூரம், ஊதுவத்தி ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு இறந்தவருக்குப் பூசை செய்வார்கள் பின்னர் அனைவரும் வீட்டிற்கு வந்து சமைத்து உணவை அதாவது உறவினர்கள் எந்த பன்றியை அடித்துச் சமைக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்களோ அதே பன்றியை அடித்துச் சமைக்க வேண்டும் அதைத் தவிர்த்து வேறு சிறிய பன்றியை அடித்துச் சமைத்தால் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். சமைத்த உணவை முதலில் காக்காவுக்கு படைப்பார்கள். அதை 'பச்சி உணவு' என்று அழைப்பார்கள் 'பச்சி உணவு' என்றால் காகத்திற்கு வைக்கப்பட்ட உணவு என்று பொருள் காகம் சாப்பிட்ட பின்னர்தான் உறவினர்கள் சாப்பிடுவார்கள் காகம் சாப்பிடவில்லையெனில் மீண்டும் காரியத்தை ஒரு மாதம் வரை தள்ளி வைப்பார்கள். காகம் சாப்பிட்டதை அனைவரும் பார்த்த பின்பு இறந்தவர் வீட்டார் உறவினர்களுக்கு மொந்தை சாராயம் கொடுப்பார். நூறு பேர் இருந்தாலும் அனைவருக்கும் சாராயம் கொடுக்க வேண்டும் 'போதை' தெளிந்த பின் பாடை எடுத்தவர்களுக்கு 'மொம்பு' சாராயம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்குச் சாட்சியாக அனைவருக்கும் வீடு திரும்பும் போது 'தீட்டு கழிக்கும் சாராயம்' என்று அனைவருக்கும் ஒரு மொந்தை சாராயம் கொடுப்பர். பண்டைக் காலத்தில் காரியத்திற்கு உணவு இருக்கிறதோ இல்லையோ அனைவருக்கும் கறியும் சாராயமும் முக்கியம். இன்றைய நிலையில் குறவர் பழங்குடி மக்களிடம் பழைய சடங்கு முறை மாறி வருவதையும் காண முடிகிறது.

தீட்டு கழித்தல்

பண்டைக் காலத்தில் காரியம் முடிந்த அன்றைய நாளே தீட்டு மொந்தை கொடுத்துத் தீட்டு கழிப்பார்கள். இன்றைய நிலையில் வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, வண்ணம் பூசி மாட்டுக் கோமியத்தை வீட்டின் மீது தெளிப்பார். மேலும்

அய்யரை அழைத்து வந்து பூசை செய்கின்றனர். புசைமுடிந்த பின் உறவினர்கள் அருகாமையில் உள்ள ஆறுகளில் நீராடுவர். பின்னர் இறந்தவருக்கு ஒரு இலையில் சோறும் வெல்லமும் கலந்து வைத்து ஆற்றில் விட்டு விட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் வீட்டிற்கு வருவார்கள். அவர்கள் வைக்கும் சோற்றை இறந்தவர் சாப்பிடுவார் என்று குறவர் மக்கள் நம்புகின்றனர்.

வருட காரியம்

இம்மக்கள் ஒரு ஆண்டு கழித்து இறந்தவருக்கு வருடக் காரியம் செய்வார்கள். அவ்வாறு செய்யும் போது தங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினர்களை மட்டும் அழைத்து இறந்தவரைப் புதைத்த இடத்திற்குச் சென்று உணவு படையலிட்டு பூசை உறவினர்களுக்கு விருந்து வைப்பார்கள். அதோடு இறப்புச்சடங்கு முடிவுறும்.

கைம்மை நோன்பு

கணவனை இழந்த சங்ககாலப் பெண்டிர் கணவனுடன் சேர்ந்து தானும் இறந்தும் அவ்வாறன்றி கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டும் வாழ்ந்துள்ளனர். வாள் போரில் வீழ்ந்தவனின் மனைவி மழிக்கப்பட்ட மொட்டை தலையுடன் கைம்மை நோன்பு மிக, அணிகலன்கள் நீக்கப்பெற்று அழகிழந்துக் காணப்பட்டாள். இதனை,

“..... நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை .....

புல்லென்றனையால், பல்அணி இழந்தே” (புறம்.261:15-19)

என்ற பாடலின் வாயிலாக ஆவூர் மூலங்கிழார் இயம்புகிறார்.கைம்மை நோன்பானது கடுமையானது என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக “கடைக்கற்பினள், கணவன் இறந்ததும் உயிர்மேல் பற்றுக்கொண்டோ அல்லது சந்ததியினைக் காக்கவோ நினைத்துக் கைம்பெண்டிர்க்குரிய சில நடைமுறைக் கட்டுப்பாடுகளைக் கைக்கொண்டு உயிர் வாழ்கின்றாள்.”⁸⁶ என்னும் க.காந்தி அவர்களின் கூற்றானது அமைந்துள்ளது. சிலபெண்கள் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு கணவனை இழந்து வாழ்வதிலும் உயிரைத் துறப்பதுவே

⁸⁶ . தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.97

மேலென எண்ணி உடன்கட்டை ஏறியுள்ளனர். இதனை, “மகளிரை உடன்கட்டை ஏறுமாறு தமிழ்ச்சமுதாயம் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. ஆனால் கைம்மை நோன்பு போன்ற சமுதாய நடைமுறைக் கொடுமைகள் கணவனை இழந்து வாழ்வதைவிடச் சாவதே மேல் என்று மகளிரை எண்ண வைத்தது” (பண்டையத் தமிழர் சமயமரபுகள், ப.349) என்ற கருத்தின் வழியாக ஆறு.இராமநாதன் விளக்கிச் செல்கிறார். கணவனை இழந்தவர்கள் கைம்மை பெண்டிர், ஆளில் பெண்டிர், கழிகல மகளிர், படிவ மகளிர், உயவற் பெண்டிர் பருத்திப் பெண்டிர் எனப் பலபெயர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய பெயர்கள் கைம்பெண்களின் நிலை, தொழில், தோற்றம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக துரைபட்டாபிராமன் வாழ்வியல் சுரங்கம் என்னும் நூலில் உரைக்கிறார். இவ்வழி கைம்பெண்களுக்குச் சமுதாயத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சூழல், வாழ்வியல் போக்குகள், கைம்பெண்ணின் மனநிலை ஆகியவற்றை தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அணி நீக்குதல்

கைம்மை மகளிர் தங்களின் வளை, தொடி போன்ற அணிகலன்களை நீக்கி வாழ்ந்துள்ளனர். கரிகாலன் இறந்ததால் மெல்லிய இயல்புடைய உரிமை மகளிரும் அருங்கல அணி முதலான அணிகளை நீக்கினர் என்பதனை,

“மெல்லியல் மகளிரும் இழை களைந்தனரே” (புறம்.224:17)

என்ற பாடல் வரி விளக்குகின்றது. வெளிமானின் இறப்பிற்குப் பின் அவரின் உரிமை மகளிர்தம் வளையல்களை நீக்கி அறைந்து அழுதனர். பரிசிலரும் வருந்தி அழ சுடுகாட்டுள் சென்று சேர்ந்தான் வெளிமான். இதனை (புறம்.237:10-14) என்ற கையறுநிலைப் பாடலில் பெருஞ்சித்தனார் பாடியுள்ளார். இத்தகைய கருத்தமைய (புறம்.238) பாடலிலும் கூறிச் செல்கிறார். “கைம்மை நோன்புடைய பெண்டிர் தங்களது வளை, தொடி, பூவணிதல் ஆகியவற்றை நீக்கியிருந்தனர். கணவன் இறக்கக் கைம்மை பூண்ட மகளிர் கூந்தல் மழிக்கப்பட்டது. இதனை கல்லாடனார், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கைம்மை கூரும் மகளிர்க்காக இரங்கிப் போர் தவிர்த்த நிலையால் காட்டிச் செல்கின்றார். கூந்தல் கொய்தலாகிய பழக்கம் பற்றி

மா.இராசமணிக்கனார் 'மொட்டையடிக்கும் பழக்கம் கணவற்கென வாழ்ந்த மகளிர் பிற ஆடவர்க்குத்தம் எழிலை விளங்கத் தோன்ற விரும்பாராதலின் உண்டான பழக்கமாகலாம் என்ற கருத்தினைத் தெரிவிப்பார். வளை, தொடி, பூவணிதல் ஆகியவற்றை நீக்கும் நிலைக்கும் இக்கருத்தே அடிப்படையாகலாம்.” (தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், பக்.97,98) என்ற உரையின் மூலம் சங்ககால கைம்மை நோன்பின் நிலைக்கான காரணத்தினை க. காந்தி முன்வைக்கிறார்.ஆய் அண்டிரனின் இறப்பின் போது அவரின் உரிமை மகளிரும் அவனுடன் சேர்ந்து உடன்கட்டை ஏறினார். இதனை,

“கோடுஏந்து அல்குல், குறுந்தொடி மகளிரொடு

காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப

மேலோர் உலகம் எய்தினன் எனாஅ”(புறம்.240:4-6)

என்ற பாடலினால் அறிவுறுத்தப்படுகிறது. பண்டைக்கால கைம்பெண்கள் கணவன் மீது பற்றும் பாசமும் கொண்டு தங்களுக்கென்று ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். கணவனை இழந்த கைம்பெண்ணின் நிலை கவலைக்குரியதாகவே சங்க பாக்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒல்லையூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்ததால் அவ்வூரில் இளைய வீரர்கள், இளமகளிர், பாணன், பாடினி என்று எவரும் பூச்சூடிக் கொள்ளவில்லை என்பதனை, (புறம்.242:1-5)என்ற செய்யுள்வழி குடவாயிற் கீரத்தனார் அறிவுறுத்துகிறார். இதுபோன்று பாணரும் விறலியரும் பூச்சூடிக் கொள்ளாத நிலையை (புறம்.244) என்ற பாடல் கூறுகிறது.

கைம்மை நோன்பும், தீப்பாய்தலும்

கணவனை இழந்த பெண்கள் கைம்மைக் கோலம் கொண்டு நோன்பு இயற்றி வரும் பிறவியிலும் தம் கணவனைக் கூட முயன்றனர் அவர்கள் தம் கூந்தலைக் கொய்தனர். குறுந்தொடிகளை நீக்கினர். பிற அணிகலன்களையும் ஒழிந்தனர். அருகிய நிலையில் பெண்டிர் உடன்கட்டையேறியுள்ளனர். பூதப்பாண்டியன் இறந்தபோது அவன் மனைவி தீப்பாய்ந்தாள். அவள் தீப்பாய்வதனைச் சான்றோர் தடுத்தனர். அவர்களைப் பார்த்து அவள் பேசுவதாக அமைந்த பாடல் நெஞ்சை உருக்கவல்லதாகும் .

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் பீமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல எமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயுமோ ஏற்றே” (புறம்:246, 9-15)

என்றாள்.

தீப்பாய்தல்

பெண்டிர் தம் கணவன் இறந்த பின் தீயில் பாய்ந்து உயிரை விட்டுள்ளனர்.

“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியர் என் கணவனை
யானா கியர்நின் நெஞ்சு நேர்பவளே” (குறுந் : 49, 3-5)

என்று, அன்று இப்பிறப்பு மட்டுமின்றி மறு பிறப்பிலும் தன் கணவனுடன் தான் வாழ வேண்டும். அதுவும் அப்பிறவியில் தன் கணவனின் அன்பைப் பெற்றவளாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவள் சங்ககாலத் தலைவி. அப்படிப்பட்டவர்கள் எவ்வாறு தன் கணவன் இறந்தபிறகு உயிரோடு இருப்பார்கள். எனவே தன் உயிரைத் துச்சமாக நினைக்கின்றார்கள். தன் கணவன் பூதப்பாண்டியன் இறந்தபோது தேவி பெருங்கோப்பெண்டு அவ்வாறு தான் நினைக்கின்றாள். சொல்லொணாத் துயர் தரும் கைம்மை நோன்பை விடக் கொடியத் தீயில் பாய்ந்து உயிர் விடுவேன் என்கிறாள். “உயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ (புறம் 10) என்று புறநானூறு விளக்குகின்றது.

சங்க காலத்தில் மகளிரின் கைம்மை நோன்பைக் கண்டு புலவர்கள் வருந்தினார்களே’ அன்றி அவற்றில் மாற்றம் கொண்டு வரவில்லை. தற்காலத்தில் குங்குமம், தாலி இழக்கின்றனர். அணிகலன்கள் அணிந்து கொள்கின்றனர். எல்லோரையும் போல உணவு உண்கின்றனர். ஆயினும் துணை இழந்த கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் மாற்றம் இன்னும் ஏற்றம் பெற வேண்டும்.

”தற்காலத்தில் இந்த இரண்டு சமூகமும் இணைந்து செய்து வருவதால் இவர்களின் சடங்கு முறைகள் இங்குக் கூறப்படுகிறது. இறந்தவரின் உடலைக்

குளிப்பாட்டி வெள்ளைத் துணி சுற்றி, நெற்றியில் திருநீறு பூசி குங்குமம், நாணயம் வைத்துப் பட்டுத் துணியால் தலைப்பாகக் கட்டி படுக்கை நிலையில் வைக்கின்றனர். இதன் பிறகு அவரது தலையின் அருகில் நெல்லினைக் கொட்டுகின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து முதல் முறையாக கோடி போடச் செய்கின்றனர். இரண்டாவதாகச் சீதேவி எடுக்கின்றனர். இதன் பின்பு வாய்க்கு அரிசி இடுகின்றனர். ஆசாரி சமூகத்தினர் மட்டும் இறந்தவரை உட்கார வைப்பதாக தகவலாளி கூறி வருகிறார். ஒருவரின் உயிர் கண், வாய் மற்றும் ஆசனவாய் எனும் மூன்று வழிகளில் போவதாக நம்பிக்கை வைத்துள்ளனர். கண் வழியாக உயிர் பிரிந்தால் அதனை மூட முடியாது திறந்தே இருக்கும் என்கின்றனர். ஆண்களுக்கு வெள்ளைக் கச்சையும் பெண்களுக்குச் சிகப்புக் கச்சையும் போர்த்துகின்றனர். வேட்டி, சீலை போன்று இருந்தாலும் இதனைக் கச்சை என்று அழைத்து வருகின்றனர். நீர் மாலைக்கு போகும் பொழுது மாத்துப் பிடித்துச் செல்கின்றனர். மாத்துப் பிடித்தல் என்பது வேட்டியின் நான்கு மூலையினையும் ஆண்கள் வாழை இலை வைத்துப் பிடித்துச் செல்லுகின்றனர்.”⁸⁷ என்றார் தகவலாளி.

”தண்ணீர் எடுக்கச் செல்லும் இடத்தில் தேங்காய், பழம் வைத்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். மகனுக்குச் சில்வர் செம்பு கொடுத்து அதன் வாய்ப் பகுதியைத் தேங்காய் வைத்து மூடுகின்றனர். இறந்தவரின் மகன் இச்செம்பினைப் பிடித்துக்கொண்டு வேட்டியின் நிழலில் நடந்து வருகிறார். மகள், மருமகள் இருந்தால் அவர்களுக்கு மண் முட்டியினைக் கொடுத்து அதில் தண்ணீர் எடுத்து வரும்படிச் செய்கின்றனர். பிற பெண்கள் குடத்தில் தண்ணீர் எடுத்து வருகின்றனர். இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லும் முன்பு இவர்கள் எடுத்து வரும் தண்ணீரை வைத்தே குளிப்பாட்டுகின்றனர். அவ்வேளையில் எண்ணெய் தேய்த்தல் அல்லது எண்ணெய்க் காப்பு செய்தல் என்ற சடங்கினைச் செய்து வருகின்றனர். இதனைச் செய்யும் மருத்துவர் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் முதலில் பிற நாட்டாரினையும், நாட்டாரினையும் அழைத்து இறந்தவரின் தலையில் எண்ணெய் வைக்கச் சொல்லுகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து மகன், மகளினை அழைத்து இச்சடங்கு செய்கின்றனர். இதன் பிறகு கோடி போடுதல்,

⁸⁷ . தகவலாளி பெயர்:மா. உதயகுமார், பால்: ஆண், வயது:50, கிராமம்:வெங்குளூர்.

மாலை அணிவித்தல், வாய்க்கு அரிசி போடுதல், சீதேவி எடுத்தல், குடம் உடைத்தல் சடங்கு செய்து வருகின்றனர். திருமணம் ஆகாதவர் இறந்தால் நீர் மாலைக்கு எல்லாம் போகும் சடங்கு பின்பற்றப் படுவதில்லை. மஞ்சள் தண்ணீர் வைத்துக் குளிப்பாட்டுகின்றனர். மஞ்சள் வேட்டியினையே அவரின் உடலில் போர்த்துகின்றனர். குழந்தையாக இருந்தால் மஞ்சள் தொட்டியில் போட்டுத் தூக்கிச் செல்கின்றனர். திருமணம் ஆகாதவர்களுக்கு வேறு சடங்குகள் எதுவும் செய்வது கிடையாது. சில சமூகத்தில் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து மாரடிக்கும் வழக்கத்தினைப் பின்பற்றி வருதாக தகவலாளி கூறுகிறார். மூன்று முறை இடைவெளி விட்டு அடித்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை நிறுத்தச் சொல்லுகின்ற போது தண்ணீர் தெளிக்கின்றனர். இதற்குத் திடுக்குத் தண்ணீர் என்று பெயர்.”⁸⁸ என்றார் தகவலாளி.

”மாரடிக்கும் போது நிறுத்துங்கள் என்று வாய் வழியாகக் கூறக் கூடாது என்பதால் இம்முறையினைப் பின்பற்றுகின்றனர். இவ்வழக்கம் முன்பு அனைவரிடமும் இருந்துள்ளது. காலப்போக்கில் மக்களின் பண்பாட்டில் இருந்து இம்முறை வழக்கிழந்து விட்டதாகக் கூறுகிறார். இடுகாட்டில் உடலை இறக்கி வைத்த பின்பு மகனுக்கு மொட்டை போடுகின்றனர். இறந்தவரின் முகம் கிழக்குத் திசை நோக்கி வைக்கின்றனர். இதன் பின்பு சிறிய குடத்தில் தண்ணீர் வைத்து குழியினைச் சுற்றி வருகிறார். அச்சமயம் முடி எடுப்பவர் கதிர் அறுக்கும் அரிவாள் வைத்து பானையினை ஓட்டை போடுகிறார். அதில் இருந்து வரும் தண்ணீர் குழிக்குள் விழ வேண்டும் என்கின்றனர். இதன் பிறகு குழியை மூடி விடுகின்றனர். மகன் குழிக்குள் மண் அள்ளிப் போட்ட பிறகு அங்கு இருப்பவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து அள்ளிப் போடச் செய்கின்றனர். எல்லோரும் வாங்க என்று கூறாமல் ‘மற்றும் பலரும்’ என்ற சொல்லினைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இறப்பு நிகழ்வின் பொழுது சடங்குகளும் சொற்களும் மிகவும் கவனமாகக் கையாளப்படுகின்றன. என்பதனை இதன் வழி அறிய முடிகிறது. கையில் வெற்றிலை பாக்கு, பத்து ரூபாய் வைத்து மருத்துவர் மற்றும் வண்ணார் சமூகத்தினருக்குக் கொடுத்து வருகின்றனர். கொடுக்கும்

⁸⁸ . தகவலாளி பெயர்:இ. ராமசாமி பால்: ஆண், வயது:59 கிராமம்: நெட்டேந்தல் தேவகோட்டை ஒன்றியம்

போது இரண்டு கையினையும் மாற்றிக் கொள்கின்றனர். இதனை முதல் முறை செய்தல் அல்லது 'கட்டளைக் காசு' தருதல் என்ற பெயரால் அழைத்து வருகின்றனர். முதலாவதாகக் காவல்கார சமூகத்திற்கும், இரண்டாவதாக ஆசாரி சமூகத்திற்கும், மூன்றாவதாக பண்டாரத்தினருக்கும், நான்காவதாக வண்ணார் வீட்டிற்கும், ஐந்தாவதாக மருத்துவர் சமூகத்திற்கும் கொடுத்து வருகின்றனர். அவரது தலைப் பகுதியில் பிரண்டை, வெற்றிலை பாக்கு முதலான பொருள்கள் வைத்து வழிபடுகின்றனர். இதனை 'உடன் காடாத்து' என்று அழைத்து வருகின்றனர். அவர் இடப்பட்ட இடத்தில் நவ தானியங்களை விதைத்து விடுகின்றனர். அது முளைத்து வருவது போன்றே தங்களது நிலத்திலும் விளைச்சல் வரும் என நம்புகின்றனர்."⁸⁹. என்றார் தகவலாளி.

ஆசாரி சமூகத்தின் இறப்புச் சடங்கு," குழந்தை இறந்தால் வேப்ப இலை வைத்து, தொட்டில் கட்டி இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர். காதுகுத்தவில்லை எனில் காதில் துளையிட்டே புதைத்து வருகின்றனர். பெரியோருக்குச் செய்வது போன்று சடங்குகள் ஏதும் செய்வது கிடையாது. முப்பதாம் நாள் ரொட்டி, வளையல் முதலான பொருள்களை வைத்து வணங்குகின்றனர். வயதில் மூத்தோர் இறந்தால் பங்காளிகள் ஒன்று கூடிக் குளிப்பாட்டி கட்டிலில் அமர வைக்கின்றனர். தேங்காய் உடைத்து, கழுத்தில் மாலை அணிவித்து, சாம்பிராணி காண்பித்து வணங்குகின்றனர். இதன் பின்பு உறவினர்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். ஆண்களுக்கு வெள்ளை வேட்டியும், பெண்களுக்கு எமலோகப் பட்டும் வைத்து உடலில் போர்த்துகின்றனர். இறந்தவரை அமர்ந்த கோலத்திலேயே குழியில் புதைப்பதனை தங்களது சமூக வழக்கத்தில் வைத்துப் பின்பற்றி வருகின்றனர். இதன் பின்பே உறவினர்கள் வந்து நலம் விசாரித்துச் செல்கின்றனர். இதனை கேதம் கேட்டல் என்கின்றனர். மூன்றாம் நாள் உடன் பிறந்தோரும், உறவினர்களும் ஒன்று கூடி புதுத் துணி எடுத்து வந்து கொடுத்து ஆறுதல் சொல்லுகின்றனர். இதனை லேஞ்சு கட்டுதல் எனக் கூறி வருகின்றனர். பதினாறாம் நாள் இடுகாடு சென்று அவர் இடப்பட்ட

---

⁸⁹ . தகவலாளி பெயர்: நாச்சி பால்: பெண், வயது:74 கிராமம்: பாவனக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

இடத்தில் சாமி கும்பிடுகின்றனர். என்ற தகவலை முத்துப்பழனி ஆசாரி தருகிறார்.”⁹⁰ தகவலாளி.

ஆசாரி சமூகத்தினர் சில மாறுபாடான இறப்பு சடங்கு முறையினை வைத்துள்ளனர். ”ஒருவர் இறந்த உடன் குளிப்பாட்டி வெள்ளை வேட்டி அணிவித்து படுக்க வைக்கின்றனர். முடி எடுத்தல் முதலான வழக்கச் சடங்கு முறைகளினை நாவிதர் செய்து வருகிறார். இறந்தவரின் வாய் முதலான பகுதியில் துணியினைக் கட்டுவது, தலையில் எண்ணெய் வைக்கும் சடங்கினை வண்ணார் சமூகத்தினரே செய்து வருகிறார். குழிக்குள் உடலை வைத்து புதைக்கும் போது வாய்க்கரிசி போடுகின்றனர். இதன் பிறகு மகனை மொட்டை அடித்து வீட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கின்றனர். இடுகாட்டில் பார்க்கப்படும் பிற சடங்கு முறைகளினை பங்காளிகள் செய்து வருகின்றனர்.”⁹¹ என்ற தகவலை தகவலாளி ஹரிஹரன் தருகிறார்.

தகவலாளி கோனார் சமூகத்தினரின் இறப்பு சடங்கு,” ஒருவர் இறந்த உடன் அவரைக் குளிப்பாட்டி வெள்ளை வேட்டியால் போர்த்தி வைக்கின்றனர். இதன் பிறகு ஆண்களாக இருந்தால் வெள்ளை வேட்டியும், பெண்களாக இருந்தால் சிகப்புப் புடவையும் எடுத்து வந்து உடல் மேல் போர்த்தி வருகின்றனர். புதுத் துணியினை உடன் பிறந்தவர்கள் எடுத்து வருகின்றனர். ஆண்களாக இருந்தால் அவர் மனைவியின் சகோதர்களும், பெண்ணாக இருந்தால் அவருடன் உடன் பிறந்த அண்ணன், தம்பியினர் எடுத்து வருகின்றனர். இதனை முறை செய்தல் என அழைக்கின்றனர். மரக்கால் நிறைய நெல் வைத்து இறந்தவரின் உடலைச் சுற்றி வருகின்றனர். இதன் பிறகு இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று மருத்துவர் சமூகத்தை சார்ந்தவர் குழிக்குள் இறக்கிக் கட்டப்பட்ட கட்டினை அவிழ்த்து விடுகிறார். மகனுக்கு மொட்டை அடித்த பின்பு குழிக்குள் மூன்று முறை மண் அள்ளிப் போடுகிறார். இதன் பிறகு குழியினை மூடி விடுகின்றனர். அங்குச் சென்றவர்கள் அனைவரும் பின்னால்

---

⁹⁰ . தகவலாளி பெயர் முத்துப்பழனி ஆசாரி: பால்: ஆண், வயது:71 கிராமம்: கண்டதேவி தேவகோட்டை ஒன்றியம்

⁹¹ . தகவலாளி பெயர்: ஹரிஹரன் பால்: ஆண், வயது: 38 கிராமம்: பெரியகாரை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

திரும்பிப் பார்க்காமல் வீடு வந்து சேர்கின்றனர். உலக்கையினைத் தாண்ட வைத்து வேப்பஞ் சாறு கொடுத்து வீட்டிற்குள் அனுப்புகின்றனர். சிறு குழந்தைகள் இறந்தால் தொட்டியில் வைத்து இடுகாடு எடுத்துச் செல்கின்றனர். பெரியவர், சிறியவர் யாராக இருந்தாலும் காது குத்தவில்லை எனில் முள்ளினை எடுத்துக் குத்துகின்றனர். பதினாறாம் நாள் காரியம் செய்கின்ற பொழுது உறவினர்கள் புதுத் துணி எடுத்து வந்து தருகின்றனர். இதனை லேஞ்சு கட்டுதல் என்று அழைத்து வருகின்றனர். ஒரு சில இடங்களில் கோடி போடுதல் என்று கூறுகின்றனர்.”⁹² என்கிறார் தகவலாளி.

தகவலாளி சக்கிலியர் சமூக இறப்பு,” ஒருவர் இறந்த பின்பு அவரைக் குளிப்பாட்டி வேட்டி அணிவித்து வீட்டின் மூலையில் தரையில் கிடத்தி சாமி கும்பிடுகின்றனர். இதன் பின்பு நெற்றியில் திருநீறு பூசி ஒரு ரூபாய் நாணயத்தினை வைத்து வெளியே எடுத்து வந்து கட்டிலில் வைக்கின்றனர். வண்ணார் அல்லது மருத்துவர் சமூகத்தினர் வாய் முதலான பகுதிகளைத் துணி வைத்துக் கட்டுகின்றனர். இறந்தவரின் மகள் மற்றும் மருமகள் இருவரும் குடம் உடைக்கின்றனர். இது இடுகாட்டிற்கு முன்பே கிராமத்தின் எல்லையில் ஒரு இடத்தில் நடைபெறுவதாகும். இந்த இடத்திற்குப் பின்பு பெண்கள் வீடு திரும்பி விடுவர் இடுகாட்டிற்குச் செல்ல அனுமதியில்லை. இடுகாட்டிற்குத் தூக்கிச் செல்லும் முன்பு மகன் மருமகள் இருவரும் இணைந்து மரக்கால் நிறைய நெல் வைத்து சீதேவி எடுத்து வருகின்றனர். இச்சடங்கு முடிந்த பின்பு சீதேவி எடுத்த மரக்காலினைத் தலைப் பகுதியில் வைத்து விட்டு கணவனும் மனைவியும் வீட்டின் உள்ளே சென்று விடுகின்றனர். இடுகாட்டிற்குச் செல்லும் நேரம் மனைவியின் சகோதரன் இறந்தவரின் மகனை அழைத்துக் கொண்டு செல்கின்றனர். தலைமகன் மொட்டை அடித்துக் கொள்கிறார். ஒன்றனுக்கு மேற்பட்ட மகன்கள் இருந்தால் அவர்கள் விரும்பினால் மொட்டை அடித்துக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லை எனில் பதினாறாம் நாள் இறந்தவரின் நினைவாக சாமி கும்பிடும் பொழுது இம்முறையினைச் செய்யலாம்.”⁹³ என்கிறார் தகவலாளி தெய்வானை. மேலும்,” இறந்தவர் ஆண் மகனாக

⁹² . தகவலாளி பெயர்: ராமராமநாதன் பால்: ஆண், வயது: 68 கிராமம்: கோட்டூர் தேவகோட்டை ஒன்றியம்

⁹³ . தகவலாளி பெயர்: தெய்வானை, பால்: பெண், வயது: 50, கிராமம்: நாகாடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

இருந்தால் வெள்ளை வேட்டியினை அணிவித்து விடுகின்றனர். பெண்ணாக இருந்தால் சிகப்பு அல்லது பச்சை நிறச் சீலையில் பட்டு வைத்துத் தைத்தனைக் கட்டி விடுகின்றனர். பெண்களுக்குப் பிறந்த இடத்தில் இருந்து சீலையினை எடுத்து வருகின்றனர். இம்முறையினை பிறந்த இடத்துக் கோடி என்று அழைக்கின்றனர். இறந்தவரின் உறவினர்கள் ஒன்று கூடி மஞ்சள் கலந்த அரிசியினை இறந்தவரின் மார்பில் போடுகின்றனர். அச்சமயம் அரிசியுடன் ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் முதலான நாணயம் அல்லது பணத்தினையும் அரிசியுடன் சேர்த்தே போட்டு வருகின்றனர். இதனை வாய்க்கு அரிசி போடுதல் (வாக்கரிசி போடுதல் என்பது அவர்களின் பேச்சு வழக்காகும்) என அழைத்து வருகின்றனர். இதில் உள்ள பணமும் அரிசியும் மருத்துவர் அதாவது வண்ணார் சமூகத்தினை சார்ந்ததாகும்.”⁹⁴ என்றார்.

தகவலாளி பள்ளர் சமூக இறப்பு,” மனிதன் இறந்த உடன் அவனைக் குளிப்பாட்டி துணியால் வாயினைக் கட்டுகின்றனர். ஆண்களாக இருந்தால் ஏழு கட்டும், பெண்ணாக இருந்தால் எட்டுக் கட்டும் கட்டுகின்றனர். பெண்களுக்கு விளா எலும்பு ஒன்று கூடுதல் என்பதால் ஒரு கட்டு அதிகமாகக் கட்டுகின்றனர். இதன் பிறகு தேங்காய் உடைத்து, ஊதுவத்தி காண்பித்து, பழம் வைத்து கும்பிடுகின்றனர். ஆண்களுக்கு வெள்ளை வேட்டி போர்த்துகின்றனர். பெண்களுக்கு பட்டுப் புடவை போர்த்துகின்றனர். மரக்காலில் நெல் வைத்து, விளக்கு ஏற்றி இறந்தோரின் மகன் மருமகள் இருவரும் சுற்றி வருவர் இதனைச் சீதேவி எடுத்தல் என்கின்றனர். இடுகாட்டில் மகன் தோளில் தண்ணீர் நிரப்பிய குடத்தினை வைத்து குளிக்கு அருகில் உள்ள உடலினை மூன்று முறை சுற்றி வரச் செய்கின்றனர். இதன் பிறகு வெள்ளைத் துணியினை விரித்து வைத்து அவற்றில் காசு போடுகின்றனர். இதனைப் புலயர் சமூகத்தினர் எடுத்துக்கொள்வர்.”⁹⁵ என்றார்.

⁹⁴ . தகவலாளி பெயர்: தெய்வானை, பால்: பெண், வயது: 50, கிராமம்: நாகாடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்

⁹⁵ . தகவலாளி பெயர்: பெ.வெள்ளைச்சாமி, பால்: ஆண், வயது:49 கிராமம்:மன்னன்வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

தொகுப்புரை

இறப்பு என்பது மனித வாழ்க்கையில் இறுதிக் கட்டமாகும். சிலர் இயற்கையாக இறப்பர். சிலர் தீயவை காரணமாக இறப்பர் இறந்த பிணத்தை பலவிதமாக அடக்கம் செய்வர். பண்டை நாளில் திபெத் மக்களும், பல அமெரிக்க, ஆஸ்திரேலிய ஆதிக் குடிகளும் பிணத்தை வெளியே இட்டுவிடுவர் அல்லது விலங்குகளும் பறவைகளும் உண்ண விட்டுவிடுவர். இந்தியாவிலுள்ள பார்சி மக்கள் தமது சாரதாஸ்டிர மதத்தைத் தழுவி இன்னும் அவ்வழக்கத்தையே பின்பற்றி வருகிறார்கள் என்றும் ஈமச் சடங்குகளின் நோக்கம் இறந்தோரை இருப்போரினென்றும் பிரித்து, முன்னால் இறந்துபோன மூதாதையருடன் சேர்ப்பதாகும். தொல் பழங்குடிகளான குறவர் இனமக்கள் ஆரம்பகாலங்களில் இறந்தவர்களைப் புதைத்தல், எரித்தல் முறையே செய்யவில்லை. ஆரம்பக்காலங்களில் இறந்தவர்களைக் காட்டுப் பகுதியிலையோ அல்லது குகைகளிலோ எடுத்துச் சென்று போட்டுவிட்டு வந்து விடுவார்கள். பின்னர் நாகரிக வாழ்க்கையை எட்டிய பின்புதான் மக்கள் எரித்தலையும் புதைத்தலையும் மேற்கொண்டனர் என்பதைக் கள ஆய்வின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

- இறந்தவர்களை இறையாக வழிபடும் தொன்மை மரபு அன்று முதல் இன்று வரை இருந்து வருகிறது.
- தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய இந்நடுகல் வழிபாடு இன்றை இனக்குழு மக்களின் குலதெய்வ வழிபாடும் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது.
- நடுகல்லினை வணங்கினால் மழை பெய்யும் என்றும் வளம் கொழிக்கும் என்றும் மக்கள் விரும்பினர்.
- ஆண்களுக்கு மட்டுமே நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் பழங்கால இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.
- கணவனுடன் உடன் கட்டை ஏறிய பெண்களுக்கு நடுகல் எடுத்ததாக எந்த இலக்கியங்களும் கூறவில்லை.

சான்றெண் விளக்கம்

86. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.97
87. தகவலாளி பெயர்: மா. உதயகுமார், பால்: ஆண்,
வயது: 50, கிராமம்: வெங்களுர்.
88. தகவலாளி பெயர்: இ. ராமசாமி பால்: ஆண், வயது: 59
கிராமம்: நெட்டேந்தல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்
89. தகவலாளி பெயர்: நாச்சி பால்: பெண், வயது: 74
கிராமம்: பாவனக்கோட்டை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
90. தகவலாளி பெயர் முத்துப்பழனி ஆசாரி: பால்: ஆண்,
வயது: 71 கிராமம்: கண்டதேவி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
91. தகவலாளி பெயர்: ஹரிஹரன் பால்: ஆண், வயது: 38
கிராமம்: பெரியகாரை, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
92. தகவலாளி பெயர்: ராமராமநாதன் பால்: ஆண், வயது: 68
கிராமம்: கோட்டூர் தேவகோட்டை ஒன்றியம்
93. தகவலாளி பெயர்: தெய்வானை, பால்: பெண், வயது: 50,
கிராமம்: நாகாடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
94. தகவலாளி பெயர்: தெய்வானை, பால்: பெண், வயது: 50,
கிராமம்: நாகாடி, தேவகோட்டை ஒன்றியம்
95. தகவலாளி பெயர்: பெ. வெள்ளைச்சாமி, பால்: ஆண்,
வயது: 49 கிராமம்: மன்னன்வயல், தேவகோட்டை ஒன்றியம்

முடிவுரை

சங்க காலச் சமுதாய வாழ்க்கை, அக வாழ்க்கை புற வாழ்க்கை எனப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. அக வாழ்வில் காதலும், இல்லறமும் சிறப்பிடம் பெற்றன. புறவாழ்வில் வீரமும், கொடையும் சிறப்பிடம் பெற்றன. தலைவன் தலைவியின் அக வாழ்க்கை களவு, கற்பு என்ற இரு வகையாக உள்ளன. களவு என்பது தலைவன், தலைவியின் உள்ளத்தின் சுரக்கும் அன்பின் பெருக்கினால் இருவர் ஒருவராய் ஒழுகும் உள்ளப் புணர்ச்சியாகும். அத்தகைய களவு மணத்தில் தலைவன், தலைவியைப் பகற்குறி, இரவுக்குறி ஆகிய இடங்களில் சந்தித்துள்ளதை வழி அறிய முடிகிறது. களவு மணம் அலர், அம்பலாக மாறி ஊரார் அனைவருக்குத் தெரிந்து திருமணத்தில் முடிவதையே கற்பு மணமாகும். அத்தகைய கற்பு மணத்தில் பல்வேறு சடங்கு முறைகளான மணவொலி எழுப்பி நன்னாளில் உரோகிணி நட்சத்திரம் பார்த்து திருமணம் நிகழ்த்தப் பெற்றதை அகநானூற்று வழி அறிய முடிகின்றன. குழந்தை பெற்ற பெண்கள் மலரும் நெல்லும் தூவி கற்புநெறி தவறாமல் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்துவதை அறியலாம். சிலம்புகழீஇ சடங்கு, தலைவி உடன்போக்கு போன போது அவளது காலில் சிலம்பு அணிந்திருந்ததையும் தாய் தன் மகளுக்கு சிலம்புகழீ, சடங்கு செய்ய முடியாததால் கவலை கொண்டதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இல்லறத்தின் முக்கியமான கடமையாக விருந்தோம்பல் கருதப்பட்டுள்ளது. வறியோர்க்குப் பொருள் தந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த இல்லறப் பண்பாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தாய்மையின் சிறப்பையும் தாய்மையைப் போற்றுவதையும் இச்சடங்கின் வழியாக உணர முடிகின்றது. தாய்மை அடைந்திருக்கிற பெண் தன்னுடைய பேறு காலங்களில் மன அழுத்தத்தில் இருந்து நீக்குவதற்காக உற்றார் உறவினர், பெற்றோர் என பல்வேறு உத்திகளை பயன்படுத்தி ஆரோக்கிய

வாழ்வை தாய்மைப்பெண் வாழ வழிவகை செய்தனர். அதேபோல் கருவுற்றிருக்கிற குழந்தைக்கு எவ்வித நோயும் பிறக்கும் முன்பாகவும் பிறந்த பிறகும் தாக்காத வண்ணம் அதற்கேற்றார் போல மருத்துவ முறைகளைக் கையாண்டனர். திருமணம் முடிந்த பிறகு உற்றார் உறவினர் தேவையில்லை என்கிற சிந்தனை ஏற்படாத வண்ணம் அடுத்தடுத்த சடங்கு முறைகளில் அவர்களையும் பங்கு பெறச் செய்து இனக்குழுக்களின் கூட்டியல் வாழ்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு உணர்த்தும் வகையில் இச்சடங்கானது நடைபெற்றது.

குழந்தைக்கு செய்யப்படுகிற சடங்குகளின் வழியாக அறிவியல் நோக்கும், ஆராக்கிய வாழ்வையும் குழந்தையும் பெற வேண்டும் என்பதற்காகக் குழந்தைக்குச் செய்யப்பட்ட சடங்கு முறைகள் உணர்த்தியது.

சங்க இலக்கியங்களில் அடையாளங்காட்டப்பட்ட வெறியாடல் தற்காலச் சூழலிலும் உருமாறி சாமியாட்டம் என்ற பெயரில் நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெறியாட்டு நிகழ்வுகள் தற்காலச் சூழலிலும் வேறு வடிவம் பெற்று விளங்கி வருகிறது. தமிழகம் என்ற அளவோடு நின்றுவிடாது தமிழர்களின் அதிகம் குடிகொண்டுள்ள வெளிமாநிலங்களிலும் இதன் ஆதிக்கம் இருக்கின்றது. வெறியாட்டம், சாமியாட்டம் என்ற மறு பெயரில் மலேசியாவில் காலூன்றி உள்ளது. வேலன், முருகன் என்ற பெயரில் இயங்கிய சங்ககால வெறியாட்டு முற்றிலும் பரிணாம மாற்றம் பெற்று விளங்கி உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வழிபடும் முறைகள் இன்றும் உள்ளன. கால வளர்ச்சியால் சிறு மாற்றங்களுடன் இருப்பதனையும் அறிய முடிகிறது. கால மாற்றங்களால் வீரத்திற்காக கல்லினால் வடிவமைக்கப்பட்ட நடுகற்கல் மாற்றம் பெற்றது. பிற்காலத்தில் இறந்த அனைவருக்கும் கல் நட்டு வைத்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. கட்டிடம் கட்டி அவற்றில் இறந்தவரின் படம் வரைந்தனர். கல் நடுதல், வழிபாடு செய்தலில் மேலே விளக்கியது போன்றுசிறு மாற்றங்கள் உண்டே தவிர முழுவதும் மறக்கப்படவில்லை. இம்முறை சங்க

காலத்தில் இருந்தே தற்காலம் வரை சிறு மாற்றத்துடன் தொடர்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பழக்க வழக்கங்கள் சங்க கால நீட்சியாகவே நாம் எண்ணத் தோன்றுகிறது

சங்க காலத் தமிழரின் சமூக ஆவணமாகவும், இன வரைவியல் கோட்பாடாகவும் நடுகல் திகழ்கின்றது. போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் நடப்பட்டு வீரர்களைப் போற்றியுள்ளனர் என்பதை நடுகல் வழிபாட்டின் வழி அறிய முடிகின்றது. கல் திட்டை, கல் பதுக்கை, நினைவுக் கல், வீரக்கல் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் நடுகற்களானது சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகற்களில் மயில் தோகையினைக் கொண்டு சங்க கால மக்கள் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. நடுகற்களைக் கடவுளாகக் கருதும் மகளிர் நாடானது வறட்சி அடையும் பொழுது மழை வேண்டி வழிபாடு செய்துள்ளமையினை சங்க இலக்கியங்களின் வழியாக அறிய முடிகின்றது. நடுகல்லிற்கு நீராட்டு நிகழ்த்துதல், தூபதீப ஆராதனை செய்தல், பீலி சூட்டி கலயத்தில் கள் படைத்தல் போன்ற நிகழ்வினை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட நடுகல் வழிபாடானது இன்றளவும் மதங்களின் சார்பாகவும், இராணுவப் போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கும் நடுகல் நட்பு வழிபாடு நிகழ்த்தும் மரபினைக் காண முடிகின்றது. நடுகல் என்பது சங்க காலம் தொட்டு வழி வழியாய்த் தோன்றிய எச்சங்களின் தொகுப்பாகும்.

இறந்துபட்ட வீரனுக்கு அவனைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கும் நினைவு கூறுவதற்காகவும் அமைக்கப்பட்ட, நடப்பட்ட கல் நடுகல் எனப்பட்டது. பின்பு இது வழிபாடாக மாறியது என்பது பெறப்படும். நடுகல் அமைப்பு முறையில் பழங்கால நடுகல் அமைப்பு, பிற்கால நடுகல் அமைப்பு என்ற இருநிலையில் இருந்துள்ளது அதற்கான சான்றுகள் கூறப்படுவதன் வழி அமைப்பு முறையை அறியமுடிகிறது. நடுகல் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பாகவும், வீரத்தின்

அடையாளமாகவும் இருந்துள்ளது. அதனைக் கொண்டு அரசனின் வெற்றி நிலை அறியமுடியும் என்பது திண்ணம். தொல்காப்பியத்தில் நடுகல் பற்றிய செய்தியும், சங்கப் புலவர்கள் பாடிய நடுகல் பற்றிய செய்தியும், திருக்குறள் கூறும் நடுகல் பற்றிய செய்தியும் கூறப்படுகிறது. நடுகல்லில் இரண்டு வகையாக சதிக்கற்கள், நவகண்ட நடுகல் அமைப்பு இருந்துள்ளது. அதன் வகை, வரலாற்றுக் குறிப்பு, அமைப்பு முறை போன்றவை எவ்வாறு இருந்துள்ளது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. .

திருமணம் முதல், பெண் கேட்டல், பரிசமிடுதல், மங்கலநாண் பூட்டுதல், மணநாளுக்குரிய அலங்காரங்கள் செய்தல், எனத் திருமணம் குறித்த பல சடங்கு முறைகள் பண்டைத் தமிழ் மக்களிடத்து காணப்பட்டமைக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று காட்டி நிற்கின்றன. இத்தகைய சடங்கு முறைகள் இன்றளவும் சில மாறுதல்களுடன் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவை வெறும் திருமணச் சடங்குகளை மட்டும் பதிவு செய்யவில்லை. அதன் வழியாக ஆண், பெண், அவர்களை மையமிட்டச் சமூகம் என அனைத்தையும் பதிவு செய்துள்ளன என்பதே உண்மை. இது நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலான சடங்குகள் என்றாலும் அவற்றினும் அறிவியல், உளவியல் தன்மைகள் இருப்பதினாலேயே, இச்சடங்கு முறைகளைச் சங்க கால மக்களும், இன்றும் போற்றப்படக் காரணமாகும்.

இன்றைய திருமணம் போலவே நல்ல நாள் பார்த்தல், சான்றோர் கூடி நின்று வதுவைக்குரிய நாளில் பந்தலமைத்துப் புதுமணல் நிரப்பித் தோரணம் கட்டி, மணமக்களை நீராட்டி ஒப்பனை செய்து மங்கல மகளிர் வாழ்த்த திருமணம் நடந்தேறிய செய்திகளை நோக்கும் போது பழந்தமிழர்ப் பண்பாட்டை இன்றும் தமிழர் திருமணத்தில் காணக்கிடைப்பது சிறப்புக்குரியது. மேலும், திருமண விருந்து இடையறாது நடந்த செய்தியையும் காணமுடிகிறது. மகனைப் பெற்ற தாயாருக்கு முதல் மரியாதை தரப்பட்டுள்ளது.

ஆணாதிக்க சமுதாயத்தின் ஆணிவேரைக் காட்டுகிறது. பெண்களே திருமணச் சடங்குகளை முன்னிருந்து நடத்தி வந்தனர்.

அகநானூற்றில் திருமண சடங்கு முறைகளைப் பார்க்கும் பொழுது பார்ப்பனன், மந்திரம், தீவலம், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் போன்ற நிகழ்ச்சி அக்காலத்தில் இடம் பெறவில்லை. அதாவது எந்த ஒரு சமயச் சடங்குகள் இன்றி நடத்தப்பட்டமை, பண்டைத் தமிழரின் உள்ளப் பண்பாட்டை உணர்த்துகிறது. திருமணத்தின் போது பெரியோர்கள் வாழ்த்துதல், விருந்தோம்பல், பந்தல் போடுதல், மண இடம் அழகுப்படுத்தல், புத்தாடை உடுத்துதல், மலர்கள் மாலைகள் சூடுதல் போன்றவை உண்டு எனத் தெரிகிறது. அதே போன்று திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவியின் சிலம்பு கழித்தல் நோன்பு சடங்குமுறை அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது.

குறவர் பழங்குடி இனமக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைச் சடங்கினை அதாவது தீட்டு சாராயம் கொடுத்தல் பச்சி சாராயம் கொடுத்தல், கொம்பு சாராயம் கொடுத்தல் ஆகிய சடங்கு முறை இன்றைய நிலையில் இவர்களிடம் குறைந்து வருவதை காணமுடிகிறது. பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், வழிபாடு, இறப்பு என்று வாழ்வின் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் நிகழ்த்தப்படும் நிகழ்ச்சிகளிலும் சடங்கினை முக்கியமாகக் கருதி அவற்றைக் கடைபிடித்து வருகின்றனர். இம்மக்களின் ஒவ்வொரு சடங்குகளும் பாதுகாப்பு, வளமை, புனிதம் என்ற காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றன. குறவர் பழங்குடி மக்களிடம் காணப்படும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் பிறமக்களின் சடங்குகளைக் காட்டிலும் சிறுபான்மை அளவில் வேறுபட்டு அமைவதை ஆய்வின் மூலம் காணமுடிகிறது. குறவரினப் பழங்குடி மக்கள் தங்களுக்கே உரிய சடங்குகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் கொண்டுள்ளனர். இச்சடங்கானது இம்மக்களின் பாதுகாப்பு, வளமை, புனிதம் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இச்சடங்குகளின் போது சாராயம்

முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. ஆனால் இன்று நாகரீகம் வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சாராயம் வைத்து வழிபாடுமுறை குறைந்து வருவதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

முளைப்பாரிச் சடங்கு தமிழர்களின் வழிபாட்டோடும் , திருமணச் சடங்கோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. கோயில் விழாக்களில் நடக்கும் முளைப்பாரி சடங்கின் நோக்கம் வேளாண்மையோடு தொடர்புடையது. முளைப்பாரியைக் கிணற்றில் போடும் முன்னர் ஒரு கைப்பிடியளவு வளர்ந்த முளைகளை எடுத்துச் சென்று பயிருள்ள வயல்களில் போடும் போது முளைப்பாரியின் செழிப்பு அப்பயிர்களுக்கு மாற்றியமைக்கப்படுகிறது என்று நம்புகிறார்கள். இதனால் முளைப்பாரியின் பயிர் விளைச்சலைப் போல் தன் வேளாண்மை உற்பத்தியும் தொடர்வதாக நம்பப்படுகிறது.

சேயோன், சிவன் போன்ற பெருந்தெய்வங்களுடன் சிறுதெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். சிறுதெய்வங்களுள் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு முதன்மை பெற்றது. இதேபோல் விழாவானது மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கிறது. பண்பாட்டினை அறிந்துகொள்ள உதவுகிறது. பழங்கால பங்குனி விழா, கார்த்திகை விழா, கலை நிகழ்ச்சிகள் தற்காலத்திலும் தொடர்கிறது. பூந்தொடை விழா தற்காலத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காலங்கள் பல்வேறு வகையான மாற்றங்களை மானுட வாழ்வில் மாற்றி அமைத்தாலும், தமிழர்கள் தங்களது பண்பாட்டுத் தளங்களில் இருந்து விலகி நிற்பதில்லை. கார்த்திகை விழா, தை நீராட்டு விழா, திருவாதிரை விழா ஆகியன மகளிர் மட்டும் கொண்டாடிய விழாக்கள். பந்தாடுதல், கழங்காடுதல் ஆகியன.

இறப்பு என்பது மனித வாழ்க்கையில் இறுதிக் கட்டமாகும். சிலர் இயற்கையாக இறப்பர். சிலர் தீயவை காரணமாக இறப்பர் இறந்த பிணத்தை பலவிதமாக அடக்கம் செய்வர். பண்டை நாளில் திபெத் மக்களும், பல அமெரிக்க, ஆஸ்திரேலிய ஆதிக் குடிகளும் பிணத்தை வெளியே இட்டுவிடுவர் அல்லது விலங்குகளும் பறவைகளும் உண்ண விட்டுவிடுவர். இந்தியாவிலுள்ள பார்சி மக்கள் தமது சாரதூஸ்டிர மதத்தைத் தழுவி இன்னும் அவ்வழக்கையே பின்பற்றி வருகிறார்கள் என்றும் ஈமச் சடங்குகளின் நோக்கம் இறந்தோரை இருப்போரினென்றும் பிரித்து, முன்னால் இறந்துபோன மூதாதையருடன் சேர்ப்பதாகும். தொல் பழங்குடிகளான குறவர் இனமக்கள் ஆரம்பகாலங்களில் இறந்தவர்களைப் புதைத்தல், எரித்தல் முறையே செய்யவில்லை. ஆரம்பக்காலங்களில் இறந்தவர்களைக் காட்டுப் பகுதியிலையோ அல்லது குகைகளிலோ எடுத்துச் சென்று போட்டுவிட்டு வந்து விடுவார்கள். பின்னர் நாகரிக வாழ்க்கையை எட்டிய பின்புதான் மக்கள் எரித்தலையும் புதைத்தலையும் மேற்கொண்டனர் என்பதைக் கள ஆய்வின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தொன்மை வாய்ந்த சங்க இலக்கியங்களில் பழந்தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகிய சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும் சகுனங்களும் விரவிக் கிடக்கின்றன. இத்தகு பதிவுகள் தமிழர்களின் வாழ்வியல் முறைகளை எடுத்தியம்புகின்றன. அரசியல், சமயம், தத்துவம், குடும்பம், கொடை, போர் முதலான மானுடவியல் குறித்த தளங்களை மேலும் ஆய்வு செய்வதற்கு இக்கருத்தாக்கங்கள் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை. பழந்தமிழர் முதிர்ந்த நாகரிகத்தின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த பாங்கை ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் காணமுடிகிறது. அவற்றிலும் குறிப்பாகப் பழந்தமிழரின் பண்பட்ட திருமணச் சடங்குமுறைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகப் பதிவு செய்து தமிழரின் பழமையான பண்பாட்டிற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. தட்சிணாமூர்த்தி. ஆ. முனைவர். - ஐங்குநூறாறு,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.
5. நாகராஜன் வி. முனைவர். - குறுந்தொகை,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.
6. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ. முனைவர். - நற்றிணை,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.
7. ஜெயபால் இரா. முனைவர். - அகநானூறு,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.
8. விஸ்வநாதன் ஆ. முனைவர். - கலித்தொகை,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.
9. சுப்பிரமணியன் முனைவர். பெ. - பரிபாடல்,
(உ.ஆ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.

10. ஆலிஸ் அ. முனைவர்.
(உ.ஆ)

- பதிற்றுப்பத்து,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.

11. பாலசுப்பிரமணியன் கு,வெ. முனைவர். -
(உ.ஆ)

புறநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 2014.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. காந்தி. க.,
  - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்சி நிறுவனம்,
சென்னை 113.
முதற்பதிப்பு 1981.
2. கைலாசபதி, க.
  - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும்
வழிபாடும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில்,
முதற்பதிப்பு 2016.
3. கைலாசபதி.க
  - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும்
வழிபாடும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில் - 629001,
முதல் பதிப்பு - 2016.
4. சசிவல்லி, முனைவர்
  - தமிழர் திருமணம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை
முதற் பதிப்பு 1985.
5. சிதம்பரனார் சாமி
  - தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு 2011.

6. சுப்பிரமணியன்.ந., - சங்க கால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2010.
7. சுவர்ணலதா, சி. புலவர் - நாட்டுப்புறவியலில் வளமைச்
சடங்குகள்,
காவியா பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு 2017.
8. தமிழண்ணல் (தொ.ஆ)., - தாலாட்டு (தொகுப்புநூல்),
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
1956.
9. நச்சினார்கினியர் - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
மூலம், பாகம் 1,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு 2007.
10. நச்சினார்கினியர் - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
மூலம், பாகம் 2,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு 2007.

11. பக்தவத்சல பாரதி - தமிழர் மானிடவியல்,
அடையாளம் பதிப்பகம்,
திருச்சி,
மூன்றாம் பதிப்பு 2012.
12. புலியூர் கேசிகன் - தொல்காப்பியம்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு 1961.
13. மாணிக்கம், (வ.சு.ப) - தமிழ்க்காதல்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு 1962.
14. முத்தையா. ஓ., - பண்பாட்டுப் பதிவுகள்,
காவ்யா, ரஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம், சென்னை.
15. மோகன். இரா., - சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும்,
எழுத்து மரபும்,
சாகித்திய அகாதெமி, குணா கட்டிடம்
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2007.
16. லார்து. தே., - நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு,
ஹேமலதா சிண்டிகேட், சிவகாசி,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2000

17. வானமாமலை நா. (தொ.ஆ) - தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை,
எட்டாவது பதிப்பு 2014.

அகராதிகள்

1. இராமகிருஷ்ணன். எஸ். (ப.ஆ) - க்ரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதி,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2008.
2. சண்முகம்பிள்ளை மு. (தொ.ஆ) - தமிழ் தமிழ் அகரமுதலி,
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2015.

கள ஆய்வில் பயன் படுத்தப்பட்ட வினாக்கள்

1. பெயர் :
2. பால் :
3. வயது :
4. கல்வி :
5. தொழில் :
6. ஊர் :
7. தாலுகா அல்லது ஒன்றியம் :
8. நாள் :
9. நேரம் :
10. உங்கள் ஜாதி என்ன? (கிளைகள் அல்லது உட்பிரிவு உண்டா)
11. மரபு வழி மருத்துவம் உண்டா?
12. மருத்துவத்தில் சடங்குகள், மந்திரங்கள் உண்டா?
13. திரு விழா நடை பெறுவதுண்டா? திருவிழாவின் பெயர் என்ன?
14. திருவிழா எப்பொழுது கொண்டாடப் படும்?
15. திருவிழா நடைபெறும் பொழுது மேற்கொள்ளும் சடங்குகள் என்ன?
16. திருவிழாவில் மது குடிக்கும் பழக்கம் உண்டா? அது கட்டாயமா?
17. திருவிழாவில் காப்பு கட்டும் பழக்கம் உண்டா?
18. திருவிழாவின் போது கிராமத்தில் காப்பு கட்டப்படுமா?

19. திருவிழாவின் போது பின்பற்றப்படும் சடங்கு முறைகள் என்ன என்ன?

1. குறி கேட்கப்படுமா ?
2. கிடாய் பலியிடப்படுமா (வெட்டும் முறை) அல்லது தானியங்கள் வைத்து வழிபாடு நடைபெறுமா?
3. படையல் இடப்படுமா (மாமிசம் அல்லது பழ வகைகள்)
4. நேர்த்திக் கடனுக்காக செய்யும் சடங்கு முறை
5. மழை வேண்டி பலியிடும் பழக்கம் உண்டா அல்லது வேறு என்ன முறை உள்ளது.
6. சூலம், அரிவாள் ஏந்தி சாமியாடும் பழக்கம் உண்டா
7. ஆண்கள் கழல் அணிந்து சாமி ஆடுதல்
8. ஆண், பெண் தெய்வங்களின் வழிபாட்டு முறை
9. தெய்வத்திற்கு எருக்கம்பூ மாலை சூட்டப்படுமா? தெய்வத்தின் பெயர்?

20. சகுனங்கள்

1. பல்லி கத்துதல்
2. காக்கைகுச் சோறு இடுதல் (வேண்டுதல்)
3. கண் துடித்தல் (வலது, இடது)
4. தும்முதல்
5. பறவைகள் கத்துவதில் சகுனம் பார்த்தல்

21. திருமணத்தின் போது பின்பற்றப்படும் சடங்குகள்

1. நாள் அல்லது பொருத்தம் பார்த்தல்
2. பந்தலில் புது மணல் பரப்பப் படுமா?
3. வீட்டில் அல்லது பந்தலில் நீர் தெளிக்கப்படுமா?
4. மணமகனின் வீட்டார் திருமணத்தின் போது ஏதேனும் சடங்கு முறை?
5. மலருடன் நெல் கலந்து பெண்ணை வாழ்த்துவது உண்டா? நீர்?
6. முரசம் கொட்டப்படுமா, மணமகள் நீராட்டப்படுவாளா?
7. ஐயர் வைத்து திருமணம் நடைபெறுமா?
8. சிலம்பு கழி சடங்கு உண்டா?
9. திருமணம் பெண் வீட்டில் நடைபெறுமா அல்லது ஆண் வீட்டிலா?
10. மணமகன், மணமகள் மிஞ்சி போடுவது உண்டா?
11. திருமணத்திற்கு முன், பின் நடைபெறும் சடங்குகள் என்ன?
12. திருமணம் வளர்பிறையில் நடத்தப்படுமா?

22. இறப்புச் சடங்கு குறித்தது

1. மகளிர் பின்பற்றும் சடங்கு
2. ஆண்கள் பின்பற்றும் சடங்கு
3. நடுகல் வழிபடும் முறை என்ன?
4. நடுகல் யாருக்கு நடப்படும்?
5. கைமை நோன்பு உண்டா
6. மகளிர் கூந்தல் களைவார்களா

7. இறப்பின் போது வீட்டில் நடைபெறும் சடங்கு என்ன? இடுகாட்டில் நடைபெறும் சடங்கு என்ன?

8. இறந்தவரை எந்தத் துணியால் மூடுகின்றனர்? ஏன்?

9. இறப்புச் சடங்கினை நடத்துபவர் யார்?

23. பெண்களின் நோன்பு

1. ஆடி மாத நோன்பு

2. தை மாத நோன்பு

24. கதிர் அறுக்கும் போது சாமிக்குப் படையல் இடப்படுமா?

25. மகனுக்குத் தந்தையின் பெயரினை இடும் பழக்கம் உண்டா?

26. ஏறு தழுவுதல் முறை என்ன?

1. காளையினை யார் எல்லாம் அடக்கலாம்?

2. காளையினை அடக்குவது குறிப்பிட்ட ஜாதிக்கு மட்டும் உடையதா?

27. குறி பார்க்கப்படுமா? அவற்றில் எந்தப் பொருள்கள் பயன்படுத்தப்படும்?

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் சடங்குகள்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி)
பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சே.அ. கற்பகலில்லி

பதிவு எண்-1080/2014-15

நெறியாளர்

முனைவர். கரு.முருகன்,

தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி.

தேவகோட்டை.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசிய தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர
மதிப்பீட்டில் A+(CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது.

காரைக்குடி - 630 003

ஏப்ரல் - 2019

முடிவுரை

சங்க காலச் சமுதாய வாழ்க்கை, அக வாழ்க்கை புற வாழ்க்கை எனப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. அக வாழ்வில் காதலும், இல்லறமும் சிறப்பிடம் பெற்றன. புறவாழ்வில் வீரமும், கொடையும் சிறப்பிடம் பெற்றன. தலைவன் தலைவியின் அக வாழ்க்கை களவு, கற்பு என்ற இரு வகையாக உள்ளன. களவு என்பது தலைவன், தலைவியின் உள்ளத்தின் சுரக்கும் அன்பின் பெருக்கினால் இருவர் ஒருவராய் ஒழுகும் உள்ளப் புணர்ச்சியாகும். அத்தகைய களவு மணத்தில் தலைவன், தலைவியைப் பகற்குறி, இரவுக்குறி ஆகிய இடங்களில் சந்தித்துள்ளதை வழி அறிய முடிகிறது. களவு மணம் அலர், அம்பலாக மாறி ஊரார் அனைவருக்குத் தெரிந்து திருமணத்தில் முடிவதையே கற்பு மணமாகும். அத்தகைய கற்பு மணத்தில் பல்வேறு சடங்கு முறைகளான மணவொலி எழுப்பி நன்னாளில் உரோகிணி நட்சத்திரம் பார்த்து திருமணம் நிகழ்த்தப் பெற்றதை அகநானூற்று வழி அறிய முடிகின்றன. குழந்தை பெற்ற பெண்கள் மலரும் நெல்லும் தூவி கற்புநெறி தவறாமல் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்துவதை அறியலாம். சிலம்புகழீஇ சடங்கு, தலைவி உடன்போக்கு போன போது அவளது காலில் சிலம்பு அணிந்திருந்ததையும் தாய் தன் மகளுக்கு சிலம்புகழீ, சடங்கு செய்ய முடியாததால் கவலை கொண்டதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இல்லறத்தின் முக்கியமான கடமையாக விருந்தோம்பல் கருதப்பட்டுள்ளது. வறியோர்க்குப் பொருள் தந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த இல்லறப் பண்பாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தாய்மையின் சிறப்பையும் தாய்மையைப் போற்றுவதையும் இச்சடங்கின் வழியாக உணர முடிகின்றது. தாய்மை அடைந்திருக்கிற பெண் தன்னுடைய பேறு காலங்களில் மன அழுத்தத்தில் இருந்து நீக்குவதற்காக உற்றார் உறவினர், பெற்றோர் என பல்வேறு உத்திகளை பயன்படுத்தி ஆரோக்கிய

வாழ்வை தாய்மைப்பெண் வாழ வழிவகை செய்தனர். அதேபோல் கருவுற்றிருக்கிற குழந்தைக்கு எவ்வித நோயும் பிறக்கும் முன்பாகவும் பிறந்த பிறகும் தாக்காத வண்ணம் அதற்கேற்றார் போல மருத்துவ முறைகளைக் கையாண்டனர். திருமணம் முடிந்த பிறகு உற்றார் உறவினர் தேவையில்லை என்கிற சிந்தனை ஏற்படாத வண்ணம் அடுத்தடுத்த சடங்கு முறைகளில் அவர்களையும் பங்கு பெறச் செய்து இனக்குழுக்களின் கூட்டியல் வாழ்வை அடுத்த தலைமுறைக்கு உணர்த்தும் வகையில் இச்சடங்கானது நடைபெற்றது.

குழந்தைக்கு செய்யப்படுகிற சடங்குகளின் வழியாக அறிவியல் நோக்கும், ஆராக்கிய வாழ்வையும் குழந்தையும் பெற வேண்டும் என்பதற்காகக் குழந்தைக்குச் செய்யப்பட்ட சடங்கு முறைகள் உணர்த்தியது.

சங்க இலக்கியங்களில் அடையாளங்காட்டப்பட்ட வெறியாடல் தற்காலச் சூழலிலும் உருமாறி சாமியாட்டம் என்ற பெயரில் நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெறியாட்டு நிகழ்வுகள் தற்காலச் சூழலிலும் வேறு வடிவம் பெற்று விளங்கி வருகிறது. தமிழகம் என்ற அளவோடு நின்றுவிடாது தமிழர்களின் அதிகம் குடிகொண்டுள்ள வெளிமாநிலங்களிலும் இதன் ஆதிக்கம் இருக்கின்றது. வெறியாட்டம், சாமியாட்டம் என்ற மறு பெயரில் மலேசியாவில் காலூன்றி உள்ளது. வேலன், முருகன் என்ற பெயரில் இயங்கிய சங்ககால வெறியாட்டு முற்றிலும் பரிணாம மாற்றம் பெற்று விளங்கி உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வழிபடும் முறைகள் இன்றும் உள்ளன. கால வளர்ச்சியால் சிறு மாற்றங்களுடன் இருப்பதனையும் அறிய முடிகிறது. கால மாற்றங்களால் வீரத்திற்காக கல்லினால் வடிவமைக்கப்பட்ட நடுகற்கல் மாற்றம் பெற்றது. பிற்காலத்தில் இறந்த அனைவருக்கும் கல் நட்டு வைத்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. கட்டிடம் கட்டி அவற்றில் இறந்தவரின் படம் வரைந்தனர். கல் நடுதல், வழிபாடு செய்தலில் மேலே விளக்கியது போன்றுசிறு மாற்றங்கள் உண்டே தவிர முழுவதும் மறக்கப்படவில்லை. இம்முறை சங்க

காலத்தில் இருந்தே தற்காலம் வரை சிறு மாற்றத்துடன் தொடர்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பழக்க வழக்கங்கள் சங்க கால நீட்சியாகவே நாம் எண்ணத் தோன்றுகிறது

சங்க காலத் தமிழரின் சமூக ஆவணமாகவும், இன வரைவியல் கோட்பாடாகவும் நடுகல் திகழ்கின்றது. போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் நடப்பட்டு வீரர்களைப் போற்றியுள்ளனர் என்பதை நடுகல் வழிபாட்டின் வழி அறிய முடிகின்றது. கல் திட்டை, கல் பதுக்கை, நினைவுக் கல், வீரக்கல் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் நடுகற்களானது சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகற்களில் மயில் தோகையினைக் கொண்டு சங்க கால மக்கள் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. நடுகற்களைக் கடவுளாகக் கருதும் மகளிர் நாடானது வறட்சி அடையும் பொழுது மழை வேண்டி வழிபாடு செய்துள்ளமையினை சங்க இலக்கியங்களின் வழியாக அறிய முடிகின்றது. நடுகல்லிற்கு நீராட்டு நிகழ்த்துதல், தூபதீப ஆராதனை செய்தல், பீலி சூட்டி கலயத்தில் கள் படைத்தல் போன்ற நிகழ்வினை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட நடுகல் வழிபாடானது இன்றளவும் மதங்களின் சார்பாகவும், இராணுவப் போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கும் நடுகல் நட்பு வழிபாடு நிகழ்த்தும் மரபினைக் காண முடிகின்றது. நடுகல் என்பது சங்க காலம் தொட்டு வழி வழியாய்த் தோன்றிய எச்சங்களின் தொகுப்பாகும்.

இறந்துபட்ட வீரனுக்கு அவனைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கும் நினைவு கூறுவதற்காகவும் அமைக்கப்பட்ட, நடப்பட்ட கல் நடுகல் எனப்பட்டது. பின்பு இது வழிபாடாக மாறியது என்பது பெறப்படும். நடுகல் அமைப்பு முறையில் பழங்கால நடுகல் அமைப்பு, பிற்கால நடுகல் அமைப்பு என்ற இருநிலையில் இருந்துள்ளது அதற்கான சான்றுகள் கூறப்படுவதன் வழி அமைப்பு முறையை அறியமுடிகிறது. நடுகல் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பாகவும், வீரத்தின்

அடையாளமாகவும் இருந்துள்ளது. அதனைக் கொண்டு அரசனின் வெற்றி நிலை அறியமுடியும் என்பது திண்ணம். தொல்காப்பியத்தில் நடுகல் பற்றிய செய்தியும், சங்கப் புலவர்கள் பாடிய நடுகல் பற்றிய செய்தியும், திருக்குறள் கூறும் நடுகல் பற்றிய செய்தியும் கூறப்படுகிறது. நடுகல்லில் இரண்டு வகையாக சதிக்கற்கள், நவகண்ட நடுகல் அமைப்பு இருந்துள்ளது. அதன் வகை, வரலாற்றுக் குறிப்பு, அமைப்பு முறை போன்றவை எவ்வாறு இருந்துள்ளது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. .

திருமணம் முதல், பெண் கேட்டல், பரிசமிடுதல், மங்கலநாண் பூட்டுதல், மணநாளுக்குரிய அலங்காரங்கள் செய்தல், எனத் திருமணம் குறித்த பல சடங்கு முறைகள் பண்டைத் தமிழ் மக்களிடத்து காணப்பட்டமைக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று காட்டி நிற்கின்றன. இத்தகைய சடங்கு முறைகள் இன்றளவும் சில மாறுதல்களுடன் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவை வெறும் திருமணச் சடங்குகளை மட்டும் பதிவு செய்யவில்லை. அதன் வழியாக ஆண், பெண், அவர்களை மையமிட்டச் சமூகம் என அனைத்தையும் பதிவு செய்துள்ளன என்பதே உண்மை. இது நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலான சடங்குகள் என்றாலும் அவற்றினும் அறிவியல், உளவியல் தன்மைகள் இருப்பதினாலேயே, இச்சடங்கு முறைகளைச் சங்க கால மக்களும், இன்றும் போற்றப்படக் காரணமாகும்.

இன்றைய திருமணம் போலவே நல்ல நாள் பார்த்தல், சான்றோர் கூடி நின்று வதுவைக்குரிய நாளில் பந்தலமைத்துப் புதுமணல் நிரப்பித் தோரணம் கட்டி, மணமக்களை நீராட்டி ஒப்பனை செய்து மங்கல மகளிர் வாழ்த்த திருமணம் நடந்தேறிய செய்திகளை நோக்கும் போது பழந்தமிழர்ப் பண்பாட்டை இன்றும் தமிழர் திருமணத்தில் காணக்கிடைப்பது சிறப்புக்குரியது. மேலும், திருமண விருந்து இடையறாது நடந்த செய்தியையும் காணமுடிகிறது. மகனைப் பெற்ற தாயாருக்கு முதல் மரியாதை தரப்பட்டுள்ளது.

ஆணாதிக்க சமுதாயத்தின் ஆணிவேரைக் காட்டுகிறது. பெண்களே திருமணச் சடங்குகளை முன்னிருந்து நடத்தி வந்தனர்.

அகநானூற்றில் திருமண சடங்கு முறைகளைப் பார்க்கும் பொழுது பார்ப்பனன், மந்திரம், தீவலம், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் போன்ற நிகழ்ச்சி அக்காலத்தில் இடம் பெறவில்லை. அதாவது எந்த ஒரு சமயச் சடங்குகள் இன்றி நடத்தப்பட்டமை, பண்டைத் தமிழரின் உள்ளப் பண்பாட்டை உணர்த்துகிறது. திருமணத்தின் போது பெரியோர்கள் வாழ்த்துதல், விருந்தோம்பல், பந்தல் போடுதல், மண இடம் அழகுப்படுத்தல், புத்தாடை உடுத்துதல், மலர்கள் மாலைகள் சூடுதல் போன்றவை உண்டு எனத் தெரிகிறது. அதே போன்று திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவியின் சிலம்பு கழித்தல் நோன்பு சடங்குமுறை அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது.

குறவர் பழங்குடி இனமக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைச் சடங்கினை அதாவது தீட்டு சாராயம் கொடுத்தல் பச்சி சாராயம் கொடுத்தல், கொம்பு சாராயம் கொடுத்தல் ஆகிய சடங்கு முறை இன்றைய நிலையில் இவர்களிடம் குறைந்து வருவதை காணமுடிகிறது. பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், வழிபாடு, இறப்பு என்று வாழ்வின் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் நிகழ்த்தப்படும் நிகழ்ச்சிகளிலும் சடங்கினை முக்கியமாகக் கருதி அவற்றைக் கடைபிடித்து வருகின்றனர். இம்மக்களின் ஒவ்வொரு சடங்குகளும் பாதுகாப்பு, வளமை, புனிதம் என்ற காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றன. குறவர் பழங்குடி மக்களிடம் காணப்படும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் பிறமக்களின் சடங்குகளைக் காட்டிலும் சிறுபான்மை அளவில் வேறுபட்டு அமைவதை ஆய்வின் மூலம் காணமுடிகிறது. குறவரினப் பழங்குடி மக்கள் தங்களுக்கே உரிய சடங்குகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் கொண்டுள்ளனர். இச்சடங்கானது இம்மக்களின் பாதுகாப்பு, வளமை, புனிதம் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இச்சடங்குகளின் போது சாராயம்

முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. ஆனால் இன்று நாகரீகம் வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சாராயம் வைத்து வழிபாடுமுறை குறைந்து வருவதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

முளைப்பாரிச் சடங்கு தமிழர்களின் வழிபாட்டோடும் , திருமணச் சடங்கோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. கோயில் விழாக்களில் நடக்கும் முளைப்பாரி சடங்கின் நோக்கம் வேளாண்மையோடு தொடர்புடையது. முளைப்பாரியைக் கிணற்றில் போடும் முன்னர் ஒரு கைப்பிடியளவு வளர்ந்த முளைகளை எடுத்துச் சென்று பயிருள்ள வயல்களில் போடும் போது முளைப்பாரியின் செழிப்பு அப்பயிர்களுக்கு மாற்றியமைக்கப்படுகிறது என்று நம்புகிறார்கள். இதனால் முளைப்பாரியின் பயிர் விளைச்சலைப் போல் தன் வேளாண்மை உற்பத்தியும் தொடர்வதாக நம்பப்படுகிறது.

சேயோன், சிவன் போன்ற பெருந்தெய்வங்களுடன் சிறுதெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். சிறுதெய்வங்களுள் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு முதன்மை பெற்றது. இதேபோல் விழாவானது மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கிறது. பண்பாட்டினை அறிந்துகொள்ள உதவுகிறது. பழங்கால பங்குனி விழா, கார்த்திகை விழா, கலை நிகழ்ச்சிகள் தற்காலத்திலும் தொடர்கிறது. பூந்தொடை விழா தற்காலத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காலங்கள் பல்வேறு வகையான மாற்றங்களை மானுட வாழ்வில் மாற்றி அமைத்தாலும், தமிழர்கள் தங்களது பண்பாட்டுத் தளங்களில் இருந்து விலகி நிற்பதில்லை. கார்த்திகை விழா, தை நீராட்டு விழா, திருவாதிரை விழா ஆகியன மகளிர் மட்டும் கொண்டாடிய விழாக்கள். பந்தாடுதல், கழங்காடுதல் ஆகியன.

இறப்பு என்பது மனித வாழ்க்கையில் இறுதிக் கட்டமாகும். சிலர் இயற்கையாக இறப்பர். சிலர் தீயவை காரணமாக இறப்பர் இறந்த பிணத்தை பலவிதமாக அடக்கம் செய்வர். பண்டை நாளில் திபெத் மக்களும், பல அமெரிக்க, ஆஸ்திரேலிய ஆதிக் குடிகளும் பிணத்தை வெளியே இட்டுவிடுவர் அல்லது விலங்குகளும் பறவைகளும் உண்ண விட்டுவிடுவர். இந்தியாவிலுள்ள பார்சி மக்கள் தமது சாரதூஸ்டிர மதத்தைத் தழுவி இன்னும் அவ்வழக்கத்தையே பின்பற்றி வருகிறார்கள் என்றும் ஈமச் சடங்குகளின் நோக்கம் இறந்தோரை இருப்போரினென்றும் பிரித்து, முன்னால் இறந்துபோன மூதாதையருடன் சேர்ப்பதாகும். தொல் பழங்குடிகளான குறவர் இனமக்கள் ஆரம்பகாலங்களில் இறந்தவர்களைப் புதைத்தல், எரித்தல் முறையே செய்யவில்லை. ஆரம்பக்காலங்களில் இறந்தவர்களைக் காட்டுப் பகுதியிலையோ அல்லது குகைகளிலோ எடுத்துச் சென்று போட்டுவிட்டு வந்து விடுவார்கள். பின்னர் நாகரிக வாழ்க்கையை எட்டிய பின்புதான் மக்கள் எரித்தலையும் புதைத்தலையும் மேற்கொண்டனர் என்பதைக் கள ஆய்வின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தொன்மை வாய்ந்த சங்க இலக்கியங்களில் பழந்தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகிய சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும் சகுனங்களும் விரவிக் கிடக்கின்றன. இத்தகு பதிவுகள் தமிழர்களின் வாழ்வியல் முறைகளை எடுத்தியம்புகின்றன. அரசியல், சமயம், தத்துவம், குடும்பம், கொடை, போர் முதலான மானுடவியல் குறித்த தளங்களை மேலும் ஆய்வு செய்வதற்கு இக்கருத்தாக்கங்கள் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை. பழந்தமிழர் முதிர்ந்த நாகரிகத்தின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த பாங்கை ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் காணமுடிகிறது. அவற்றிலும் குறிப்பாகப் பழந்தமிழரின் பண்பட்ட திருமணச் சடங்குமுறைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகப் பதிவு செய்து தமிழரின் பழமையான பண்பாட்டிற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.